HERG BENET
PUBLISHERS
A patra carte din seria *Amanții*
Divorturile

Corina Ozon

Divorţurile amanţilor

Editura HERG BENET
2017

HERG BENET
PUBLISHERS

© 2017 Corina Ozon
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediţie

Editura Herg Benet
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, Bucureşti, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Copertă: TheSpartan Bureau

ISBN ePub: 978-606-763-109-8
ISBN Print: 978-606-763-108-1

Colecţia $\sqrt{7}$

Reproducerea integrală sau parţială a textelor nu este permisă
fără acordul scris al deţinătorului de drepturi de autor.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

1. CRĂCIUNUL SOŢILOR DESPĂRŢIŢI

Nu ştiu cum, pula mea, au trecut lunile astea! Înainte de Crăciun, am plecat de acasă şi am stat la Nelu. El s-a mutat la Cami, ca să mă lase liniştit. A zis că trebuie să-mi limpezesc creierii şi, la naiba, chiar am avut nevoie! Teo mi-a băgat numai strâmbe, când era vorba să-i văd pe copii. Era prima zi de Crăciun şi rândul meu să iau copiii. Am vrut să le duc în Ajun câte o jucărie, dar m-a enervat Teo. Mereu afişează o faţă de martiră. Cică avea treabă şi să vin a doua zi. Plus că precis era şi soacră-mea acolo şi numai pe ea n-aveam chef să o văd. Fata era răcită şi l-am luat doar pe băiat. Aşa că la prânz m-am înfiinţat cu maşina în faţa casei. Nu mai intram în ultima vreme. De câteva ori ne-am certat ca chiorii. Teo are nişte priviri... să mă taie, şi alta nu. Am încercat să avem o relaţie civilizată, cum au alţii, dar n-ai cu cine, frate! Mereu îmi aruncă în faţă câte ceva şi îşi aminteşte nu ştiu ce. Aşa că nu mai urc. Nu mă mai simt în largul meu în casa aia. Şi câte am făcut acolo... Hai, că iar am luat-o pe arătură! Deci a ieşit Teo cu băiatul de mână. Băi, mă irită că ăla mic nu sare de bucurie când mă vede. Ca de fiecare dată, am stat ca boul câteva minute bune în maşină. Precis că Teo se aranjează, e mereu machiată, cu părul pieptănat şi parfumată. Strânge din buze când mă vede, de fiecare dată, şi mă ignoră. Păi, ce să înveţe copiii? Îmi pune aceeaşi placă: *„Ai grijă să nu îi fie frig şi să nu bea rece şi să nu îl ţii mult în maşină, că şi acasă poate să stea între patru pereţi. Să îl plimbi la aer!”. „Bine. Nu stăm mult”.* I-am dat cadoul pentru fiică-mea şi am mers în parc, unul aproape. Era soare ca primăvara, dar ger. De obicei, cât fii-miu se juca, eu mai dădeam telefoane, că taman atunci se găseau toţi dobitocii de la serviciu să aibă nevoie de mine. Era

sărbătoare, nu mai aveam de dat niciunul. Nefututul ăla de şef, dacă era după el, ne chema şi de Crăciun la birou. Fumam o ţigară şi încercam să comunic cu copilul. Îl întrebam ce a făcut la şcoală, ce prieteni are. Copilul vorbea puţin. *„Introvertit ca mă-sa”*, îmi zic.

„Şi ce-a mai zis maică-ta de mine?”. Fii-miu modelează cu sârg o formă nedefinită şi o bătuceşte cu o mână. Nu mă bagă în seamă. *„Pe la voi cine mai vine?”.* De data asta, e ocupat să aranjeze nişte pietricele pe „opera de artă”. Îmi zice: *„Tati, adu nişte pietricele şi un băţ”*. Mă învârt pe lângă bancă şi îi aduc. Le aranjează pe „capodoperă”, face o gaură în moviliţă şi bagă acolo un melc. Nu ştiu dacă era doar cochilia sau era şi melcul acasă. Dar, să mor eu, n-arăta rău drăcovenia aia. O ieşi vreun Dali din el, mai ştii? În fond, şi artiştii ăia trag nişte mâzgălituri, cred că cu pensula legată de pulă, şi toţi sunt în extaz de „creaţie”. Îl ridic pe băiat, îl şterg pe mâini cu un şerveţel, apoi mergem la Mc, văzusem că e deschis. Mă uit la băiat cum mănâncă, seamănă cu Teo mai mult. Fiică-mea, în schimb, e bucăţică ruptă din mine. Ia, să-l iau eu mai uşurel: *„Dar vouă acolo, în casă, nu vă e frică singuri, doar voi cu maică-ta?”*. Copilul cu gura plină de burgeri dă din cap că *nu*. Şi-a băgat mâneca de la pulovăr în sos, mă omoară Teo. Iar îmi zice că nu-s în stare să am grijă de un copil. Dar până acum ce-am păzit? Cine stătea ca prostul acasă cu copiii, când ea hăndrălea pe mese în delegaţii şi la lecţii de tango? Mircea. Băi, şi mor să fumez o ţigară. *„Tati, ia mănâncă tu mai repede, că e târziu”*. Băi, lui ăsta micu’ i se rupe de mine! Trebuie să am o discuţie cu Teo, că cine ştie ce prostii i-a băgat în cap despre mine. Ea cu caţa aia de mă-sa. Îl îmbrac şi, când scoate mâna afară din mânecă, văd că ţinea un mănunchi de cartofi prăjiţi în pumn. Să te ţii scandal când îl duc. De parcă n-ar fi

curăţătorii. Dacă face gât, iau eu haina şi o duc la curăţat. Sau îi cumpăr alta.

Scot din punga de cadouri un pachet: *„Mi-a dat Moşu' o maşinuţă pentru tine!”. „Mi-a mai adus Moşu' una aseară. Albastră”*, îmi zice copilul. Simt că fierb. *„De la cine?”. „De la Moşu', nu înţelegi?”*, mă ia fii-miu la rost. Scot din pungă un joc şi o navetă spaţială, pe care o ia bucuros. *„Uite, tati, aici stă astronautul şi conduce naveta. Îl ajută nişte ingineri din turnul de control”.* Eu mă uit ca dobitocul la explicaţiile lui*. „Ce băiat deştept aveţi!”*, îmi spune pe un ton admirativ o fată care curăţa mesele. Mă uit la băiat, care învârtea jucăria, şi râd mândru. „*Fii-miu!”*, zic ca prostul, de parcă aia nu văzuse. Îl iau în braţe şi îl pup pe obraz. Ieşim.

Ia, să mai încerc, poate mai scot ceva de la el: *„Dar musafiri mai vin pe la voi?”*. Cel mic calcă prin bălţi, răspunde de parcă i-a scăpat: „*Nu ştiu”*. Să mor eu, fii-miu ăsta era bun de spion, nu scoţi nimic de la el. Deodată, m-a trăznit un gând. Poate Teo aducea bărbaţi în casă când ăsta micu' era la şcoală. Deh, ţi-ai găsit! Stă soacră-mea ca un jandarm. De fapt, nu ştiu dacă Teo aducea bărbaţi în casă, era doar o idee cretină care îmi venise în cap.

Am parcat maşina în faţa casei şi o sun pe Teo. „*Tati, vreau în parc”*. E târziu acum. Fii-miu insistă: *„A rămas melcul singur cu casa lui, să îi mai duc unul, să nu-i fie urât la noapte”.* Asta-i acum, să mă frece grija şi de melc! *„Lasă, tati, că merg eu şi îi duc”. „Promiţi?”*. *„Promit”.* Coboară Teo, îl ia de mână şi îmi aruncă peste umăr *„La revedere”*. Tot ursuză şi veşnic supărată.

În drum spre casă, mă sună Teo, cu vocea aia a ei de nu-mi pasă ce faci, să-mi răspunzi imediat. „*Fii-tu întreabă dacă ai fost să duci melcul, nu ştiu ce tot zice. Cică i-ai promis. Tu şi promisiunile, haha”.* Băi, am uitat de melc! *„Şi mai termină cu Mc-ul ăsta, că îi miroase haina ca unui*

boschetar. Tu de Crăciun îl duci acolo, când e casa plină cu mâncare? Şi vezi că a uitat fularul în maşină”. Aşa era, pe bancheta din spate, stătea fularul copilului. L-am dus la nas şi l-am mirosit. Amestec de lapte cu Mc. Am întors maşina. Se înserase. Am căutat aleea pe care am stat în parc. Lângă bancă era şi moviliţa cu pietre şi frunze şi băţul înfipt în vârf. Capodopera lui fii-miu. Melcul era tot acolo. M-am pus să caut alt melc şi, cum orbecăiam, aud în spatele meu o voce: *„Domnu’, aţi pierdut ceva?”*. Mă întorc, era unul din ăştia de păzesc parcurile. *„Caut un melc pentru fii-miu”*, zic. *„Aa, e mai greu, că ei hibernează acum. Deşi, cu căldurile astea, am mai văzut câţiva pe aici”*, îmi explica el în timp ce căuta cu mine prin întuneric. Foloseam lumina de la telefon, că lămpile din parc nu făceau faţă. Gardianul a aprins o lanternă. *„Ştiţi că ei sunt o lună bărbaţi şi una femei?”*, mă întreabă. *„Cine, dom’le?”*, întreb. *„Melcii. Poate face ouă oricare. Se freacă aşa, în lateral, unul de altul şi scot ouăle pe o antenă din-aia”*. Băi, ăsta e nebun? Îmi spune cum se fut melcii? De asta îmi arde mie acum! *„Uitaţi aici unu!”*, îmi arată triumfător paznicul. I-am mulţumit şi l-am luat. Am pus melcul lângă celălalt din „capodoperă”. Apoi am făcut o fotografie şi i-am trimis-o lui Teo. Am sunat-o ca să îi arate poza copilului. Prin telefon, îl auzeam pe băiat chiuind: *„Melcul nu doarme singur la noapte”. „Fularul îl aduc eu sâmbătă, când ieşim din nou”,* i-am mai spus lui Teo.

Pe banca unde stătusem cu fii-miu, se mişca ceva. Era un om al străzii care clipea des la lumina lanternei paznicului. *„Ce faci aici, mă?”*, îl întreabă ăsta. *„Hristos a-nviat, şefu’, hehe!”*, behăie boschetarul cu limba împleticită.

Am ajuns frânt acasă la Nelu, mai mult obosit psihic. Cati era la mă-sa de Crăciun. M-a sunat şi mi-a spus că face Revelionul cu fetele, Clau avea cancer şi i-a promis că

vor fi împreună. Ce curvă e şi viaţa asta, frate! Fata asta, nu o ducea pe ea capul prea mult, dar a tras multe, săraca! Numai de cretini a avut parte. Bine, i-a şi căutat! Că doar boşorogi cu bani a vrut. Acum, pe bune, ce om în vârstă, normal la cap, stă cu una care poate să-i fie fiică? Dă-o-n pula mea de treabă! Şi mie îmi plac prospăturile, dar nici să fiu naibii bolnav la cap!

De Revelion, am fost la un restaurant şmecher împreună cu un amic, pe care l-a lăsat nevasta. A plâns ăsta după ce a început să bea, de m-a făcut să plec după miezul nopţii. Am luat-o pe jos şi m-am oprit într-o piaţă, unde era concert. Lume multă, deşi era ger. M-am oprit şi eu, tocmai cânta Loredana pe aia cu *„zig zaga”*, iar oamenii se bâţâiau. Mai toţi aveau sticle cu băutură în mână. Am văzut că circula din mână în mână o sticlă, până a ajuns şi la mine. Era şampanie şi toţi din jur mă îndemnau să beau. Mie mi-era oarecum silă, când mă gândeam câţi or fi pus boturile acolo. Dar unii au început să strige: *„Hai, bre, că n-oi fi neam de conte! Doar nu e căcat!”*. Nu e căcat, e mai rău, toţi viruşii Pământului stăteau încrucişaţi în sticla aia plină de bale. Dar, pentru că mă tot presau, mai să mă linşeze şi alta nu, am apucat sticla cu ambele mâini, m-am prefăcut că o ating cu buzele şi mi-am dat capul pe spate cu gura închisă. Mi-a venit şampanie pe faţă şi mi s-a scurs pe gât, sub fular. Am pus sticla în prima mână care era mai aproape şi am ieşit din mulţime. Unii au început să arunce în sus cu sticle şi m-am grăbit să scap de acolo, până nu-mi venea naibii una în cap. Parcă era la Revoluţie sau veniseră minerii, în pula mea.

Am mers pe jos până la casa lui Nelu, pentru că nu am găsit niciun taxi. M-am dezbrăcat şi m-am şters pe gât cu un prosop umed, că eram lipicios de la şampania ălora din piaţă. Mi-era foame, de cât mersesem ca boul prin frig, şi

am scos nişte piftie din frigider. Era luată de la supermarket, nu era rea, dar cam fără gust. Am mâncat şi nişte salată de boeuf, pe asta o adusese Nelu de la Cami. Bună! Salata, nu Cami, ea nu e pe gustul meu. Deşi ştiu că e o fată deşteaptă şi a ajutat-o mult pe Cati. De-aia m-am şi mirat că Nelu s-a aprins după ea, că el a avut din astea, vampe. Cami e genul mai intelectual, aşa. Dacă n-aş şti că a fost măritată cu un grec, aş fi zis că e frigidă, nu ştiu de ce. M-am uitat în telefon, să văd dacă mi-a răspuns Teo la mesaj. Cât idiotul ăla vărsa lacrimi în pahar la restaurant, i-am scris *„An Nou fericit!”.* Ăla a făcut o gafă de zile mari. După ce că era vai de pula lui, s-a apucat să-i dea nevestii, mă rog, fostei, un mesaj şi i-a dat unul pe care-l primise şi el, era ceva în versuri. Dar boul a uitat să şteargă semnătura, era a unei tipe, ceva colegă, şi i-a trimis aşa mesajul. Aia l-a sunat şi l-a făcut ţăndări, ba mai şi râdea de el, era la o petrecere. *„Mă pup singură că am lăsat aşa un dobitoc”*, îi zicea ea. Se auzea prin telefon, iar ăla făcea feţe-feţe. Eram la baie, să ne pişăm. Am plecat repede, că era şi aşa zdrenţe.

Poftim! Pe Teo o doare în cur, nu a răspuns nimic. Nu sun, că poate dorm copiii. Deşi nu cred că a stat ea acasă de Revelion. Cel puţin s-a dus la biserică la Mioara, şi tot a ieşit ea din casă. În ultima vreme, nu mai avea stare, numai plecată era. Dar, în schimb, mi-a dat mesaj draga de Cati. Mi-e dor de pizda ei, de mi se umflă coaiele doar când mă gândesc. Dar acum am înţeles situaţia asta cu Clau, poate fi ultimul Revelion pentru ea. Numai soacrămea n-are nici pe dracu’!

2. AMANTA ŞI NOAPTEA DE REVELION

Mircea stă la Nelu, deocamdată, a zis că trebuie să-şi limpezească creierii (de care, fie vorba, uneori dă dovadă că n-are), să nu ne mai pripim ca data trecută. Vorbim zilnic la telefon, ne şi vedem. Eu stau la vechea mea locuinţă, mi-am luat toate lucrurile din apartamentul luxos unde am stat cu Epaminonda, care este la New York. Încă nu i-am spus nimic de divorţ sau ceva de genul ăsta, acum tot ce vreau este să stau cu nebunele de Larisa, Cami, dar, mai ales, să o văd pe draga de Clau. Mi-a trimis o poză cu ea, are părul crescut perie, dar nu arată rău. M-am dus la ea acasă şi a fost fericită când m-a văzut. Nu am stat mult, că trebuia să mă văd cu Mircea, ardeam de dorul lui. Am stabilit cu Clau să facem Revelionul toate, la Larisa acasă, apoi am plecat. Pe drum m-am gândit ce ghinion a avut şi Clau, tocmai când era mai mulţumită cu viaţa ei, iar toate s-au întâmplat numai din vina lui Pişcoţel ăla al ei, un depravat şi bolnav, că altfel nu pot să zic. Nu-mi iese din cap cum a putut el să-i ceară să-şi bage ea un ou în vagin? Şi ce-o fi fost în mintea ei? Eu nici pentru un milion de dolari nu făceam aşa ceva. Şi uite că de acolo i s-a tras cancerul. Dar se face ea bine, aşa a zis şi Cami, care o freacă tot cu Nelu. Am fost şi pe la ea în vizită şi m-am mirat ce a crescut fetiţa ei, Catina. Nelu nu s-a mutat cu ele, dar cică s-a făcut „de casă”. Mie mi-e greu să cred că un curvar are leac vreodată, dar or mai fi şi minuni, mai ştii? Cami pare liniştită, dar nici nu cred că ar fi în limbă după Nelu. De la începutul anului viitor, va merge la serviciu, şi-a găsit un job de proiectant la o firmă. Nu e chiar pe specializarea ei de designer de vitrine, dar se pricepe. În plus, patronii sunt o familie care îi ştiu situaţia şi va putea lucra şi de acasă, ca să se poată îngriji şi de

Catina, fetiţa. Vrea să-i dea înapoi lui Nelu toate datoriile, deşi ăsta nici să n-audă. Dar Cami e cinstită, aşa a fost mereu, şi de aici îmi dau seama că nici nu vrea să facă mari purici cu Nelu. Deşi se poartă frumos cu el, îl laudă, însă Cami nu face compromisuri, aşa cum face Clau. Larisa pare fericită, se înţelege bine cu Tibi. Mi-a zis că tot în magazinul pentru animale şi-o trag, că e mai palpitant. Doi zăpăciţi!

Mircea a mers de Revelion la restaurant, cu un amic părăsit de nevastă. Eu oricum i-am spus că vreau să stau cu fetele, Nelu s-a dus la sora lui la Sibiu, tocmai pentru că ştia de adunarea noastră. El e un domn în felul lui, nici nu avea cum să fie între atâtea muieri, ca măgarul între oi. Am stabilit să mergem la Cami acasă, ea ne-a invitat, iar Clau voia să iasă din casă. Larisa a spus ca vine mai târziu, pentru că Tibi oricum adormea până la miezul nopţii, nu i se părea o scofală Revelionul. Şi la nunta lui a trebuit să tragă un pui de somn cu capul pe masă, ca să poată sta treaz până dimineaţă.

Când am ajuns la Cami, Clau era acolo, veselă. Pe masă, în bucătărie, erau puse castroane cu bunătăţi, Cami a făcut şi de regim, pentru Clau. M-au întrebat ce am de gând cu căsnicia. Le-am zis că sigur nu mai voiam să fiu soţia lui Epaminonda şi că mă voi ocupa de asta curând. *„Şi Mircea ce face? A divorţat?”*, a vrut să ştie Cami. Ca de obicei, punea degetul pe rană. M-am foit pe scaun şi, ca să amân răspunsul, am băgat în gură un crenvurşt în aluat. Ştiam că ele îmi doreau binele, dar mi se părea că lucrurile se petrec mai repede decât eram eu şi Mircea pregătiţi. Acum ştiam asta, nu mai eram tuta de ieri. Într-un final, am răspuns: *„Încă nu, nu e aşa de simplu cu copiii. Mai întâi vrea să cadă la înţelegere cu nevastă-sa”*. Cami m-a privit cu îndoială, dar nu a mai zis nimic. Clau se juca cu fetiţa, Catina, care se făcea tot mai frumoasă şi începuse

să vorbească. Aflasem de la Larisa că a apărut iar Nikos grecul, tatăl fetei, a sunat-o pe Cami. I-a spus că vrea să-şi vadă copilul, dar nu a vrut să zică unde e. Încă nu-şi reglase conturile cu cămătarii. Iar Cami i-a spus că nu vrea să aibă de-a face cu el şi cu problemele lui, până nu şi le rezolvă. Nu putea totuşi să-l respingă, era tatăl fetiţei. Am întrebat-o pe Clau cum se mai simte. *„Acum mă simt de parcă m-am mai născut o dată şi învăţ să merg şi să mănânc”*, mi-a răspuns zâmbind. Zâmbea mult şi eram mirată, Clau nu era genul să râdă ca proasta la sulă, aşa, ca Larisa, era mai reţinută. Mi s-a părut schimbată, dar în bine. Mi-a spus ce rău i-a fost după citostatice. *„Atunci am vrut să mor, Cati, pentru că credeam că nu mai rezist”*, mi-a mărturisit ea. Pişcoţel a ajutat-o mult, mai ales cu medicamentele, că nu se găseau şi erau scumpe. El i-a adus din străinătate şi a dat bani şi în spital, ca să aibă tot ce-i trebuie. În gândul meu, tot îmi venea să-l înjur. Era trecut demult de ora unsprezece, deja Cami scosese şampania, ca să o desfacem la miezul nopţii, şi ne întrebam unde căcat e Larisa. Tocmai când voiam să îi dau telefon, a sunat la uşă şi a intrat ca o furtună, cum face ea. *„Fatăăă!”,* a urlat, că am zis că iese dopul la şampanie, şi s-a aruncat pe noi, să ne îmbrăţişeze. *„V-am adus cadouri”*, ne-a zis entuziasmată. Şi a scos din poşetă un set de chiloţi roşii. *„Să vă poarte noroc. Cică e bine să porţi noaptea asta chiloţi roşii”*, ne-a lămurit ea. Clau şi i-a pus pe cap, iar atunci şi eu, şi Cami am făcut la fel. Larisa se îndoia de râs, dar şi-a pus şi ea pe ai ei în cap. Parcă eram dintr-o sectă, ceva. Cami s-a chinuit să desfacă şampania, până i-a luat Larisa sticla din mână, iar dopul a sărit în lustră şi apoi la mine pe umăr. *„Fată, de-aia e bună o pulă în casă”*, a zis Larisa. *„De ce?”,* a întrebat Cami, preocupată să toarne şampania în paharele pe care le ţineam cuminţi în mână. *„Ca să desfacă sticle”*, a răspuns

Larisa, în timp ce înmuia un deget în pahar, apoi l-a băgat în gură. *„Dar ce, desface cu pula sticlele?”,* a întrebat Clau, care avea doar un pic de şampanie pe fundul paharului, că atât avea voie să bea. *„Dacă ar fi unul care să aibă aşa o pulă, nu l-aş lăsa eu să o prăpădească pe sticle”*, a râs tâmpita de Larisa. Şi am râs toate la faza asta. *„Dar Tibi nu mai face faţă?”,* a întrebat Cami, care ştia să fie şi maliţioasă. Ne-a zis că Tibi i-o trăgea în magazinul cu animale, că nu putea dormi dacă nu făcea asta. Şi, înainte să vină la noi, a fost mai întâi pe la magazin, iar Tibi s-a dus să doarmă. Ea a venit cu un taxi. Am tăcut, nu ştiam ce naiba să mai zicem. Mie mi se părea cam aiurea, părea un fel de fetiş. Deodată, am auzit o bubuitură şi am ţipat toate ca apucatele. Era o petardă. *„Hai, că trece Revelionul şi noi tot de pule vorbim!”*, le-am zis eu. Am strigat cu voce tare toate: *„3,2,1... La mulţi ani!”.* Apoi am ciocnit, de era să spargem paharele. Ne-am uitat pe geam la artificii, iar în momentul ăla mi-am pus dorinţa să fiu cu Mircea orice s-ar întâmpla. Şi să mă iubească. Bine, erau două dorinţe, dar e cumva 2 în 1. În faţa mea era Clau, privea artificiile. Am cuprins-o de după umeri şi i-am simţit oasele prin bluză. Nu a fost grasă niciodată, dar acum era piele şi os. M-am înfiorat, dar am strâns-o şi mai tare, iar ea a întors capul şi mi-a zâmbit. Am pupat-o pe cap. Avea părul aspru şi puţin creţ. Părea un copil, iar freza aia îi făcea ochii şi mai mari. Atunci am văzut ce frumoasă era Clau. Cami şi Larisa au venit mai aproape şi ne-am îmbrăţişat toate, cu chiloţii roşii pe cap. *„Să punem nişte muzică, fată!”,* a zis Larisa, ne-am dat seama că mai aveam un pic şi vărsam lacrimi în şampanie. Cami a deschis televizorul şi tocmai cânta Pink melodia aia mişto „Try”. Larisa deja dansa cu paharul în mână, iar Clau a spus că îi place de Pink pentru că are părul ca al ei. Cami dansa cu Catina, care încă nu dormea şi umbla printre

picioarele noastre. Am luat-o şi eu pe Clau de mâini şi am început să dansăm. Mi-am adus brusc aminte cum era eu să mor la petrecerea burlăciţelor, înainte să se mărite Larisa. Acum eram în aceeaşi formaţie şi Clau era bolnavă. Cami a spus să mai mâncăm ceva, că ne matolim. Mai ales Larisa, căreia nu-i trebuia mult. Am mâncat nişte sarmale. Larisa înghiţea cu poftă, a zis că n-a mâncat mai nimic în ziua aia. *„Tu le-ai făcut? Ce gospodină eşti. Numai bună de măritat”*, a zis ea şi s-a pus pe râs. Apoi m-a întrebat pe mine: *„Dar Mircea ce mai face? Tot dobitoc?”*. Ce să-i mai răspund, ea nu-l plăcea şi pace. Până să-i zic ceva, a luat-o la întrebări pe Clau: *„Dar Pişcoţel ce mai zice? Mai mănâncă ouă?”*. Cami i-a dat un ghiont. Clar, Larisa o luase pe ulei de la băutură. Clau a zâmbit şi i-a spus că era acasă, a lăsat-o să iasă, ca să se simtă bine. *„Mi-a cumpărat medicamente”*, a mai spus ea încet. Iar mie mi-a fost milă de ea şi de nenorocul ei. Larisa şi-a adus aminte că a luat artificii şi a scos una, apoi a aprins-o cu bricheta şi s-a dus la geam să o arunce. A mai scos alta, şi tot aşa până a terminat pachetul. Aprindea câte una şi, după ce o arunca pe geam, striga: *„Uiii...”*. Deja era trecut de ora trei şi îmi era somn. Cami a zis că puteam rămâne la ea, dar eu voiam acasă. Clau a spus că mă duce ea, că oricum venea Pişcoţel să o ia cu maşina. Dar am zis că mai bine chem un taxi, ei stăteau departe de mine şi nici nu eram pregătită să-l văd pe libidinosul ăla de Pişcoţel. Chiar dacă o ajuta acum pe Clau, asta ar fi fost şi culmea să nu o facă! Chiar când căutam taxi prin aplicaţia de pe telefon, sună cineva la uşă insistent. Cami tocmai o culcase pe Catina şi s-a enervat. A deschis şi ne-am dus toate să vedem cine e nesimţitul. Era un bărbat la vreo 50 de ani, care a rămas cu gura căscată când ne-a văzut. A început să se bâlbâie că una dintre artificii a căzut aprinsă la el pe balcon, în piftia făcută de nevastă-sa. Dar şi-a cerut scuze

şi a plecat repede. Noi ne uitam una la alta, mirate, ce-o fi vrut idiotul. *„Mă piş în piftia nevesti-sii”*, a zis Larisa. Tocmai piuia telefonul, a găsit taxi. M-am uitat în oglinda din hol şi am văzut că toate patru aveam chiloţii roşii pe cap, de-aia s-a speriat ăla. Le-am zis şi fetelor şi am râs toate ca proastele. *„Bine că am văzut, că făcea naibii taximetristul infarct!”,* am zis eu. Le-am pupat pe rând şi am plecat. Înainte să ies în stradă, mi-am dat jos chiloţii din creştet şi mi-am amintit cum i-am pus lui Mircea chiloţii mei pe cap şi i-am zis *„Parcă ai fi Papa Pius”* şi cum apoi ne-am futut. Mi se făcuse brusc dor de el. I-am dat un mesaj: *„An Nou fericit cu mine, tâmpitul meu!”.* Iar el mi-a răspuns: *„Cât mai mulţi ani cu tine, idioata mea dragă!”.* Ăştia eram noi.

3. NEVASTA ÎNŞELATĂ ŞI CHEFUL DE ANUL NOU

Bine că au trecut Sărbătorile, că mă apuca depresia. Nesimţitul de Mircea a vrut să ia copiii de Crăciun, dar nu i-am lăsat decât o zi. Le-a dat şi cadouri, vezi, Doamne! Că el aşa crede că se cresc copiii, cu saci cu cadouri. Ba mi-a trimis şi un mesaj de Anul Nou, nici nu i-am răspuns, să şi-l bage-n cur! Nu mă mai fraiereşte el pe mine. Să stea cu curva aia roşcată, am auzit că şi-a lăsat soţul în America şi s-a întors aici pentru Mircea. O golancă! De Revelion, am fost la Mioara acasă, unde au mai venit doi „fraţi” simpatici, tot de la biserica lor. Manuel, soţul Mioarei, e foarte tăcut, dar bun dansator. La un moment dat, au căzut toţi laţi, iar Mioara mi-a zis să o ajut să-i care în dormitor. Cel mai greu a fost unul care a încercat să mă danseze toată noaptea, dar nu se pricepea deloc. Făcea mişcări caraghioase, deşi el se credea grozav. Pe mine mă pufnea râsul, de abia mai puteam sta în picioare. Mai întâi l-am dus pe Manuel în dormitorul conjugal, Mioara a zis că va trebui să se trezească lângă el cu ea, pentru că dimineaţă aveau program de „trageri”, oricât de obosiţi erau. Na, şi-a găsit şi ea bărbatul care să o satisfacă, cine se gândea că e un pocăit? Mare e grădina... cum e vorba aia. Doar şi ei sunt oameni şi iubesc! Iar pe Manuel, cumva, ea l-a corupt, că l-a luat virgin la 40 de ani şi l-a învăţat toate alea despre sex. Într-un fel, Manuel e jucăria ei sexuală. Ţin minte şi acum ce draci mi-am făcut la nunta lor, că Mircea s-a îmbătat cu ăia de la masă, au făcut rost nu ştiu cum de băutură, că Mircea, când e vorba de nebunii, îi fată mintea idei, şi râdeau de numele lui Manuel şi de Mioara, că arăta ca o pupăză în mireasă. Dar uite că ea e fericită, iar eu amărâtă şi părăsită! După ce l-am aşezat pe pat, iar Mioara l-a descălţat şi l-a învelit cu o

pătură, ne-am întors în sufragerie, ca să-i ducem şi pe ceilalţi doi. Cu primul am rezolvat repede, că era un slăbănog, aproape îi scârţâiau oasele. Mioara i-a dat un pantof jos, dar s-a împuţit camera în aşa hal, încât i l-a pus la loc pe picior şi nici nu l-a mai acoperit cu ceva: *„Ăsta e dihor, nu bărbat!”*, a zis ea scârbită. Cu al doilea a fost mai complicat, că era gras şi se zbătea, că visa ceva. Cu chiu cu vai, l-am cărat în patul unde dormea dihorul slăbănog, aproape că l-am trântit peste ăla, m-am şi speriat că îl mai omoară naibii. Grasul încă se zbătea şi, când să ieşim, a tras o băşină, de s-au zguduit geamurile. Eu cu Mioara am fugit din cameră, iar ea a închis repede uşa, de parcă venea un atac chimic peste noi. Sper că slăbănogul a rezistat.

Mioara a scos o sticlă de băutură, nu ştiu de unde, şi a turnat în pahare. Mi-a zis că le-a pus somnifer în sucuri ălora, ca să adoarmă. *„Doar nu trece noaptea de Revelion fără să mă distrez”*, a mai zis ea. Apoi a dat muzica tare, s-a urcat pe masă şi a început să danseze. Asta era Mioara pe care o ştiam! Aşa făcea şi prin delegaţii, de erau bărbaţii înnebuniţi după ea. Era ceva muzică disco şi am început şi eu să mă bâţâi, eram un pic ameţită, că am băut vinul repede, de sete, dar mă simţeam bine. Mioara a sărit de pe masă pe scaun şi pe alt scaun, care s-a rupt, iar ea a rămas cu un picior în tapiţerie. Şi-l scutura în ritmul muzicii, cu tot cu scaun, şi eu nu mai puteam de râs. *„Lasă, că roagă Manuel pe vreun frate la biserică, să-l repare, că acolo găseşti tot ce vrei, ca la piaţă”*, a zis ea nepăsătoare. Şi a continuat să danseze samba, la care m-am băgat şi eu, că mai ştiam câte ceva de când am fost cu Iulius Raiu la lecţiile de tango. Chiar, ce-o mai face Raiu? M-a mai căutat înainte de Crăciun, dar eram supărată cu Mircea şi nu i-am răspuns. Ce-ar fi să-l sun, să-i urez de Anul Nou, cum se cade? Am căutat telefonul, care căzuse

sub masă, probabil de cât o zgâlţâise Mioara când a dansat, şi l-am apelat. După ce a sunat de câteva ori, mi-a închis. Cum adică? Cum îşi permite funebristul ăsta de doi lei să mă refuze pe mine? După ce că nu a fost în stare să mă ducă la un restaurant ca lumea, ci la unul de pomeni şi parastase, iar la un priveghi la care m-a invitat, auzi ce romantic!, era să ne ciuruiască un dement. Iar acum îmi închide. Păi, dracu' îl mai sună! Hai, că m-am înfuriat! Mioara a venit lângă mine cu un pahar şi m-a tras de mână să dansăm. De ciudă, am dat un pahar întreg cu băutură peste cap şi m-am urcat şi eu pe masă. Mioara s-a dezbrăcat, a zis că îi este cald, şi am început să dansăm amândouă pe o muzică lăutărească, vorba vine că dansam, mai mult săream. *„Hai, tu, jos, că se mai rupe naibii şi masa!”,* mi-a spus Mioara. Am coborât şi am continuat să dansăm, eu îmbrăcată, Mioara în chiloţi şi sutien. Am simţit telefonul vibrând la piept, îl băgasem în sutien, ca să pot să mă zbânţui în voie. Raiu mi-a dat mesaj: *„Răvăşitoare şi mirobolantă făptură, sunt la Urgenţe la spital, un accident nefast m-a scos din circuit în noaptea asta specială”.* Brusc, mi-a pierit cheful de dans şi m-am îngrijorat, la fel ca atunci când l-au bătut golanii ăia pe Mircea şi el era tot pansat. Mioara continua să se unduiască după o manea şi, chiar când să-i spun că vreau să plec, apar în cameră Manuel cu slăbănogul dihor şi rămân încremeniţi. Se uitau miraţi la scaunul rupt, la masa răvăşită şi la Mioara care stătea în faţa lor dezbrăcată şi cu paharul cu băutură în mână. Pesemne nu le-a pus destul somnifer sau noi am făcut aşa o gălăgie, de s-au trezit. *„Ce faci, femeie? Iei numele Domnului în deşert? Ce e cu destrăbălarea asta în casa mea?”*. Mioara a dat peste cap ce mai era în pahar şi i-a răspuns indiferentă: *„Ete, că parcă atunci când m-ai luat tu în casa asta eu eram vreo sfântă!”.* Manuel belea ochii la ea, iar slăbănogul s-a

scărpinat în cap şi a zis ca îi e foame. Se pare că a supravieţuit atacului chimic provocat de „fratele” gras. *„Du-te în bucătărie şi ia-ţi din frigider!”,* i-a zis Mioara. Apoi l-a luat pe bărbată-su de bărbie şi l-a tras după ea spre dormitor. Eu m-am dus şi m-am îmbrăcat cu paltonul. Când am terminat de încheiat nasturii, Mioara deja ajunsese la orgasm. În bucătărie, slăbănogul muşca dintr-un copan de pui şi se uita la televizorul de pe frigider. Am ieşit pe uşă şi chiar în faţa scării era un taxi care lăsase pe cineva. Mi-a zis că e liber şi am urcat în el. L-am sunat pe Raiu, ca să-l întreb în ce salon e. Asta era soarta mea, să umblu de Revelion prin spitale.

Abia am trecut de aglomeraţia de la camera de gardă, erau mulţi care au mâncat ca sparţii şi le-a venit rău. Numai medic să nu fii cu aşa ţărani disperaţi de Sărbători! Am urcat cu liftul şi am căutat salonul. Am intrat şi l-am văzut pe Raiu, care citea un ziar. Sătea întins pe pat şi nu m-a auzit, aşa de cufundat în lectură era. Când m-am apropiat, a lăsat ziarul din mână şi am văzut că erau anunţurile cu decese din „Mica Publicitate”. Iulius a sărit din pat şi mi-a pupat mâna cu zgomot. Vecinul lui de salon, un bătrânel, a întrebat fără să se întoarcă spre noi: *„S-a desfundat chiuveta?”.* Raiu n-a zis nimic şi m-a invitat să mă aşez pe pat. M-am scuzat că am venit cu mâna goală, chiar, nu mi-a dat şi mie prin cap să iau ceva de mâncare de la Mioara! Dar Raiu a zis că e cel mai fericit om că mă vede goală, *cu mâna goală*, s-a corectat el. L-am întrebat ce a păţit şi mi-a zis că era la un restaurant cu fosta lui soţie şi câţiva colegi de la agenţia de pompe funebre, dar că s-a plictisit şi a plecat. Până să găsească un taxi, i-a venit să se pişe şi a făcut lângă un gard. I s-a părut că vine taxiul şi s-a grăbit să se închidă la pantaloni, dar şi-a prins socoteala în fermoar şi s-a rănit. Taxiul a trecut pe lângă el şi a mers mult pe jos, să caute altul.

Abia când a ajuns acasă a văzut că socoteala i-a rămas prinsă în fermoar şi era aproape degerată. După câteva ore, a început să se umfle şi să-l doară tare şi a chemat Salvarea. Deci, numai Raiu putea să păţească aşa ceva de Revelion, iar eu să fiu proasta care să-l asculte! Mi-a spus că nu va sta mult în spital, că putea să se trateze şi acasă, dar poate mai murea cineva şi făcea rost de clienţi. *„Teodora, cel mai frumos lucru din viaţa mea este că Noul An m-a prins cu tine!”*, a zis cu patos, cum vorbeşte el. Şi cu sula în fermoar, m-am gândit eu. Afară se crăpa de ziuă şi i-am zis să-mi comande un taxi să merg acasă, că mi-era somn.

4. AMANTUL ÎNSURAT ŞI PRIETENUL CEL MAI BUN

Lunile astea, după Sărbători, Teo cred că a scos din ea tot ce avea mai rău. Mă tratează ca pe un căcat de câte ori merg acolo. De parcă nu ar fi şi casa mea, că doar cine a muncit ca prostul şi a băgat bani? Iar ea şi cu soacră-mea au trăit ca nişte regine. Iar eu, când am fost să-mi iau hainele, am luat o pulă, că mi le tăiase cu foarfeca, de parcă era psihopată. Cel mai mult mă enervează că evită să stăm de vorbă ca oamenii. De câte ori merg pe acolo, ba se fâţâie prin casă cu telefonul la ureche, ba se agită că are multă treabă, ba că se grăbeşte să se aranjeze că merge nu ştiu unde. De parcă acum a descoperit lumea şi nu mai are timp. Chestia e că întoarcerea lui Cati m-a făcut să mă gândesc serios la viaţa mea de acum încolo. Din seara în care am aşteptat-o la aeroport, nu ne-am mai întâlnit decât pe fugă. A venit Crăciunul, am alergat pentru copii, am stat cu ei, am răbdat băşinile lui Teo. Apoi, de Revelion, am fost cu neterminaţii ăia, mi-a lipsit Nelu. Dar băiat bun, mă lasă să stau la el. Când a venit acasă, că a trebuit şi el să vină, doar am început serviciul, ce căcat să facem?, ei, când a venit, am avut o discuţie aşa, cum n-am mai avut demult. Ca de obicei, el mi-a deschis ochii în privinţa a ceea ce trebuie să fac în continuare.

În ziua în care am fost după Cati la aeroport, mi-era frică să nu o pierd. Am crezut că mă va respinge, că va trece pe lângă mine ca pe lângă un stâlp. Că mă va privi cu dispreţ şi va pleca, sau că îmi va spune vorbe grele şi că ne apucăm să ne certăm ca chiorii. Mi-a fost groază că mă va lăsa acolo ca pe un prost şi că mă voi simţi părăsit pe muzica lui Andre Rieu, că aia cânta atunci. Melodia noastră pe care ne futeam, aia cu valsul, o dată chiar pe maşina de spălat în timp ce storcea. Băi, aia senzaţie! Am

fost la ea acasă, nu în apartamentul ăla luxos al lui Epicur, ci în locuinţa ei, unde a stat cu chirie. Eram aşa de excitat şi de fericit, că nici nu am vrut să facem nimic, la început. Am stat în picioare minute întregi aşa, îmbrăcaţi în paltoane şi încălţaţi, şi ne priveam ca doi tâmpiţi. Apoi Cati s-a dezbrăcat încet şi mă privea drept în ochi. Ochii ei verzi, în care mă pierd, în pula mea! Era goală de la brâu în sus, avea pe ea doar blugii, şi-a scuturat uşor capul, iar părul roşcat i s-a aranjat pe umeri. Mi s-a părut în acel moment că seamănă cu o grădină cu flori, nu ştiu de ce, dar asta mi-a trecut prin creierul meu făcut varză. Mi-am dat peste cap pulovărul şi tricoul, iar ea a venit şi mi-a pus o mână pe piept, cu palma desfăcută. Îi simţeam degetele fremătând pe inima mea. Am luat-o în braţe şi am sărutat-o pe gură, iar ea s-a lăsat moale. Ne-am dus spre pat şi am căzut amândoi pe el, s-a auzit un pârâit şi mă gândeam că s-a rupt. Apoi am stat şi ne-am mângâiat, şi ne-am privit, iar eu o sărutam pe unde apucam, pe ochi, pe păr, pe nas, pe obraji, pe bărbie. Apoi am coborât tot mai jos şi am dezbrăcat-o de blugi. Mi se sculase aşa de tare, că n-am apucat să-mi dau jos pantalonii de tot. Abia când am terminat am văzut că aveam pe un braţ chiloţii lui Cati. M-am prefăcut că-i miros şi că leşin, iar ea mi i-a smuls de pe mână şi mi-a dat cu ei în cap. Apoi ne-am luat la trântă, ea opunea rezistenţă, eu o puneam jos. *„Cati, te iubesc ca un prost. De ce nu mi-ai spus de copil?”,* i-am zis. Am simţit-o cum devine deodată încordată şi mi-a răspuns: *„Cum nu ţi-am zis? Ai uitat că ai şi spus că nu e copilul tău?”*. Am sărutat-o iar pe toată faţa, în timp ce ziceam: *„Iartă-mă, Cati, am fost un cretin. Eram furios că Epicur ăla te avea şi vedeam negru în faţa ochilor doar când mă gândeam la asta”. „Epaminonda”*, m-a corectat. Iar eu m-am dat la o parte, lângă ea, şi i-am zis: *„Epaminonda, Epicur, tot fără coaie e”*. Cati a râs, apoi s-a

oprit şi s-a uitat la mine. Când m-am apropiat de ea, am văzut că avea lacrimi în ochi. *„De ce pula mea plângi?”,* am întrebat-o mirat. *„Dacă ai şti ce dor mi-a fost de tine şi cât am suferit în ultimele luni!”*, mi-a răspuns şoptit. Am luat-o în braţe şi am adormit aşa. Deşi mi se părea inutil să-şi amintească ce tristă era, când stătea fericită în braţele mele. Dar cine dracu’ le mai înţelege pe femeile astea!?

Nelu s-a întors noaptea acasă, eu dormeam, că după Revelion am fost la Teo şi m-a obosit cu fiţele şi nervii ei. Am ieşit cu copiii într-un parc de distracţii şi s-a făcut seară. Dimineaţa, Nelu era în bucătărie şi pregătea cafea. Era să fac infarct, când l-am văzut. *„Când pula mea ai venit?”,* l-am întrebat. *„Azi-noapte, târziu. Am umblat în vârful picioarelor, să nu trezesc prinţul”,* a răspuns el, în timp ce turna cafeaua în cănile de lapte. Că noi aşa bem, câte o stacană, ca să ne trezim. *„Poate îţi fut una acum între ochi”*, i-am zis în glumă. Am luat o înghiţitură de cafea şi am spus: *„E amară”*. Nelu a răbufnit: *„Dar mai ridică-te şi tu în pula mea şi ia-ţi zahăr, că doar nu sunt servitorul tău!”. „Dar tu ce ai venit cu capsa pusă? Nu ţi-a ieşit vreun futut pe unde ai mers?”*, l-am întrebat surprins. El s-a aşezat pe un scaun şi mesteca în cafea cătrănit. *„Băi, Mircea, nu de futut mi-a ars mie”*. L-am privit atent, Nelu era chiar supărat, şi nu pe mine. Iar dacă e Nelu supărat, e groasă treaba. *„Ce ai păţit, frate?”*, l-am întrebat. Nelu continua să mestece în cafea. *„Las-o dracu’, că faci gaură în cană. Zi ce ai pe suflet!”*, i-am spus. S-a oprit din mestecat şi, după ce a sorbit cu poftă din cafea, a vorbit: *„Mircea, îmbătrânesc”*. *„Asta ştiam. Şi de-aia ai faţa asta de murătură?”. „Băi, chiar devin o murătură. Nu ştiu ce să mai fac”*, a răspuns Nelu oftând. Cum? Nelu, care avea soluţie la orice, care ne scotea mereu din încurcătură, fie chiar şi printr-o glumă, Nelu acum nu ştia

ce să facă? Doar nu credea că ştiu eu, care sunt cu curul în două luntri, cel puţin. *„Băi, o iubesc pe Cami, dar simt că ea nu mă iubeşte şi că nu vrea să avem o relaţie pe termen lung”*, a continuat el. Hai, că vorbea ca la proces! Acum, eu după Cami nu mă dădeam în vânt, nu e genul meu, dar e oricum mai răsărită decât viţeluşa de Larisa sau ciudata aia de Clau. Că Nelu s-a aprins după ea, mi-a fost clar de când a început să o ajute şi îşi petrecea mult timp cu ea şi cu fetiţa. Dar mai mereu am crezut că e şi Cami ceva trecător. Să mă fut dacă m-am gândit că vrea ceva serios cu ea! Era prea supărat ca să-i spun ce aveam eu în cap, aşa că am fost mai blând cu el. *„Ai stat de vorbă cu ea şi ţi-a zis în faţă că nu te vrea?”.* Nelu a râs. *„Băi, ce naiba, doar pot să-mi dau şi eu seama când o femeie mă doreşte sau nu”*. Şi, pentru prima oară, am avut revelaţia că Nelu se referă la o relaţie adevărată, şi nu la futut, ca să-i treacă timpul. *„Vrea să-mi dea toţi banii înapoi şi e foarte politicoasă când aduc vorba de mutat împreună”,* a continuat el. *„Acum tu eşti mai mult supărat că te refuză sau chiar îţi pare rău?”*, l-am întrebat. *„Chiar ţin la fata asta, a reuşit să îmblânzească lupul din mine”*, a zis el trăgând cu sete din ţigară. Şi am ştiut că spune adevărul. Apoi brusc m-a întrebat pe un ton vesel: *„Lasă, că mă descurc eu! Zi-mi ce căcat ai făcut tu cu Cati?”. „Păi, deocamdată nimic. Ştii că sunt prins cu copiii, cu Teo nu pot să am o discuţie civilizată, că o apucă istericalele, doar când îi dau bani se linişteşte”*, i-am zis. Şi aşa era, nevastă-mea încerca să scoată de la mine câţi bani putea, sub pretextul că are nevoie să ia copiilor una-alta. Nu m-am opus niciodată, pentru că era vorba de copii. Dar simţeam că trebuia să fac un pic de ordine în toată povestea asta. Nelu, ca întotdeauna, parcă mi-a citit gândurile: *„Tu trebuie să discuţi despre divorţ, să cazi la înţelegere cu ea în privinţa vizitei la copii şi la bani. Apoi*

să-ţi vezi de drumul tău!”, mi-a zis el. Redevenise Nelu de odinioară, consilierul pulelor frânte. I-am zis şi lui asta, am râs ca proştii şi am plecat la birou. Ne aştepta un nou an cu futaiuri şi limbi în cur.

5. AMANTA LA PRÂNZUL DE AFACERI

După Anul Nou, m-am gândit că îmi va fi tot mai greu singură şi că era cazul să vorbesc cu Mircea, să nu se mai coiască atâta. Dar, înainte de asta, trebuia să văd ce fac cu serviciul. Aveam nevoie de bani şi nu găseşti uşor ceva ca lumea. N-aveam chef să dau peste vreun şef obsedat, numai cu gândul să fută, sau peste un frustrat ţinut din scurt de nevastă acasă, iar la serviciu face pe cocoşul. Măcar la firma unde lucram îi ştiam pe toţi şi nu mă mai stresam. Uşor de zis, dar ce mă făceam cu Boss? Care cumva încă îmi era socru neoficial. Aşa că mi-am luat inima-n dinţi şi am urmat sfatul lui Cami, care mi-a zis că *„cea mai scurtă cale e confruntarea directă cu inamicul”*. Bine, acum Boss nu era duşmanul meu, ba chiar m-a ajutat de câte ori i-am cerut-o. L-am sunat sfioasă într-o dimineaţă, dar nu mi-a răspuns şi m-a cuprins disperarea. El a ştiut mereu ce a fost între mine şi Epaminonda, de fapt ce nu a fost, deşi nu m-a întrebat niciodată nimic. Are prea multă experienţă de viaţă ca să nu îşi dea seama de nişte chestii. Am pus câteva rufe la spălat, am schimbat lenjeria de pat şi m-a buşit plânsul. Am ajuns la concluzia că sunt ultima găină, că toate fetele au rostul lor. Larisa e măritată, Cami e cu fetiţa şi îl are pe Nelu, Clau, deşi nu o invidiam, Doamne fereşte!, însă nu era singură, îl avea pe Pişcoţel ăla. În plus, niciuna nu ducea grija zilei de mâine. Chiar când îmi suflam nasul, a sunat Boss. *„Cati, ce surpriză!”*, a exclamat el. Nu ştiam dacă de încântare sau la mişto. Aşa că am zis fără să respir: *„Aş dori, dacă sunteţi de acord, să ne întâlnim. Vreau să vorbesc ceva cu dumneavoastră”*. Au fost câteva secunde de pauză, care mi s-au părut o veşnicie. Apoi l-am auzit spunând: *„Cum să*

nu vreau? Te invit azi, să servim prânzul”. Mi s-a luat o piatră de pe suflet şi am zis că vin.

Când am intrat în restaurantul scump, că doar nu m-a chemat într-o cârciumă de cartier, l-am văzut pe Boss aşezat la masă. S-a ridicat în picioare şi mi-a pupat mâna, un pic cam lipicios mi s-a părut. M-a scanat din cap până în picioare în timp ce îmi aranja scaunul să mă aşez. El e de modă veche, mai aşa. Tot elegant şi mirosind a parfum de calitate. Îmi pusesem pe mine o rochie roşie, decoltată la spate, şi i-am simţit răsuflarea pe umeri, în timp ce se apleca să-mi aranjeze scaunul sub cur. S-a aşezat la locul lui şi i-a comandat ospătarului nişte vin alb. M-a întrebat ce vreau să mănânc, m-am uitat în meniu, dar nu am avut răbdare şi i-am zis ce mi-a picat în faţă: *„file de somon cu orez brun”*. Oricum erau acolo nişte denumiri de mâncăruri, de parcă erau poeme în diferite limbi. Pe asta am înţeles-o. Câteva minute n-am spus nimic, cât ospătarul a servit vinul în pahare. Boss şi-a întins paharul către al meu, ca să ciocnim. *„Pentru pace”*, a zis el. *„Make love, not war”*, am răspuns eu, iar el a băut fără să mai spună nimic. Parcă eram dintr-un trib, ceva. Apoi m-a întrebat: *„Cu ce-ţi pot fi de folos, Cati dragă?”*. Eram stânjenită şi am luat furculiţa în mână. *„Ştiţi, aş vrea să reîncep seviciul. Şi mă gândeam, dacă ar fi posibil să îmi reiau munca”*, am zis sfioasă, de parcă i-aş fi mărturisit că nu mai sunt virgină. El tăcea, pentru că ospătarul ne-a adus mâncarea. Mie somon, lui Boss ceva de vită. În timp ce tăia carnea, m-a întrebat: *„Nu te mai întorci în America?”.* Am respirat adânc şi i-am spus: *„Nu aş mai vrea, nu mă regăsesc acolo”*. El mesteca uşor carnea şi privea în farfurie. Eu nu mai ştiam ce să zic şi am început să frec furculiţa. Atunci el şi-a ridicat privirea către mine. *„Ştii că Epaminonda mai are de stat acolo”*, mi-a zis el fascinat de mâna mea care freca coada furculiţei. M-am

oprit din joacă şi am spus: *„Da, ştiu, însă lucrurile nu merg bine între noi, oricum”*. Ce naiba, nu ştia ce mi-a făcut atunci când s-a crezut sadicul ăla de Grey din „50 de umbre..”? Că doar el a venit cu firma de curăţenie, că era plină camera de shaorma. *„Şi vrei să divorţezi?”*, a întrebat Boss ţinând paharul cu vin ridicat. *„M-am gândit la asta”*, i-am zis. El a mai sorbit din vin, apoi a mai luat o bucată de carne. M-am apucat şi eu să tai din somon şi înghiţeam cu noduri. Să vezi că ăsta mă obligă să rămân legată de imbecilul de fiu-su, şi ăla nelegitim! *„Voi vorbi la Resurse Umane să-ţi reiei postul de asistentă”*, a spus el într-un târziu. Când l-am auzit, am sărit de pe scaun, de bucurie, şi l-am luat de gât. M-am dezechilibrat, i-am căzut în poală şi am simţit ceva tare. Hopa! Bătrân, bătrân, dar încă verde. Când mă pregăteam să mă ridic, simt ceva vibrând sub fund, apoi se aude o melodie. Căzusem pe telefonul pe care-l ţinea în buzunarul de la sacou. Eram dusă, clar! Boss m-a sprijinit, ca să mă ridic, şi a scos telefonul din buzunar. M-am aşezat pe scaunul meu şi am dat peste cap tot vinul din pahar, apoi am continuat să mănânc. El vorbea cu cineva despre nişte credite, iar între timp eu am mai dat pe gât două pahare, pe care ospătarul mi le umplea de ziceai că mă urmăreşte. Când a terminat de vorbit, a continuat să mănânce şi mi-a venit să râd din senin. El s-a uitat mirat la mine şi am văzut că are pe bărbie nişte broccoli. *„Ţi-a crescut barba verde, haha!”*, am început eu să behăi ca proasta. Vorbeam tare, iar lumea se uita la noi. Boss era încurcat, iar eu mai aveam un pic de creier funcţional ca să-mi dau seama că m-am ameţit de la vin. Mi-am cerut scuze, iar Boss a achitat cu cardul nota de plată. M-am ridicat clătinându-mă şi abia îmi ţineam echilibrul pe tocuri. Încă mai gândeam puţin şi mi-am zis că m-am făcut de căcat şi că nu mai capăt în veci jobul. Boss m-a luat natural de braţ şi am ieşit din

restaurant. *„Te duc acasă”*, mi-a spus grăbit. În maşină, el a deschis geamul, iar aerul rece m-a mai adus la realitate. Mi-am aranjat rochia peste coapse şi i-am zis încet: *„Îmi cer mii de scuze, nu am mâncat azi nimic şi nu beau des”*. Boss zâmbea în timp ce conducea, apoi a zis: *„Trebuie să ai grijă mai multă de tine”*. Acum eram obligată să ascult predici. *„Poate totuşi vă împăcaţi şi faceţi nişte nepoţi sănătoşi”*, a mai spus. Parcă mi-a dat cu ceva în cap. Îmi venea să-i strig: „Păi, dacă fii-tu nu mă fute ca oamenii, cum să avem copii?”. Că era un idiot sinistru nu mai conta. De fapt, conta, hai, că eram o tută beată! Vorbea vinul singur din mine. Ce-o fi fost în capul meu, să beau vinul ca disperata? N-am zis nimic şi am oftat adânc. Boss m-a privit cu atenţie, ajunsesem în faţa blocului meu. *„Hai, du-te şi dormi, ai trecut şi tu prin multe. Trebuie să fii în formă la serviciu. Vei primi un telefon de la Resurse Umane”*, mi-a spus cu blândeţe. În clipa aia, am început să plâng încet. Eram atât de proastă şi nu mă învăţam naibii minte. Făceam greşeli după greşeli. Iar omul ăsta era bunătatea întruchipată. Câtă răbdare mai avea cu mine? Întrebarea asta am pus-o cu voce tare. *„Sunt bătrân, trecut prin viaţă, am răbdare cât e nevoie cu cine consider că merită”*, a răspuns Boss. Eu l-am privit uimită şi cu admiraţie. L-am pupat repede pe obraji, apoi am sărit din maşină. În casă, m-am dezbrăcat pe unde am apucat şi m-am trântit în pat, unde am adormit buştean.

6. NEVASTA ÎNŞELATĂ ŞI CUTREMURUL

A trebuit să merg şi la serviciu după Sărbători, vorba vine, că numai de sărbătorit nu am avut ce. Mircea e ultimul ţopârlan şi mă tot întreb cum am putut sta cu un asemenea om. Total nesimţit şi egoist. Dacă nu e vorba despre el în propoziţie, ceilalţi pot să crape. Nu ştiu de ce nu am ascultat-o eu pe mama, că ea nu l-a plăcut de la început. De-aia e bine să-ţi asculţi părinţii câteodată, măcar când e vorba de alegeri din astea importante în viaţă. M-am îndrăgostit ca fraiera, m-a aburit cu vrăjelile lui, şi l-am lăsat şi pe Mişu, şi pentru cine? Pentru un monument de nesimţire, pe nume Mircea! Azi-noapte, m-am trezit buimacă să merg să beau apă, că mâncasem nişte icre şi muream de sete. Şi chiar când beam din pahar, am simţit o zgâlţâială puternică, apoi au început să zdrăngăne dulapurile. Mi-a stat inima în loc. Mi-am dat seama că e cutremur. Am văzut cum se aprind luminile la vecinii din blocul de peste drum şi am fugit repede în camera copiilor, care dormeau liniştiţi. Am intrat şi la mama, a rămas la noi, ca să aibă grijă de copii cât eram la serviciu. Dormea cu faţa în sus şi sforăia, de se zgâlţâia patul mai tare decât cutremurul ce tocmai se terminase. Fusese scurt, dar mie mi s-au înmuiat picioarele. Nu mai eram bună de nimic. Mi-e frică, de fac pe mine. Mi-a fugit şi somnul şi am intrat pe Facebook din telefon. Acolo, zici că era Revelion, toată lumea era treză şi vorbea de cutremur, când, deodată, parcă am văzut negru în faţa ochilor. Mi-a apărut că Mircea a dat like la cine? Fix la o tâmpenie scrisă de curva roşcată pentru care şi-a lăsat casa. Aia zicea că a visat că se leagănă în braţele iubitului, iar idiotul, adică iubitul, i-a dat like. Îmi venea să-i omor pe amândoi, pentru că mă sfidau cu neruşinare, în văzul

lumii. Şi, stai aşa, el nici măcar n-a dat un telefon să vadă ce fac eu, ce fac copiii, dar îi dă curvei like. Ia, să-l sun, că sunt spume deja! L-am sunat şi a răspuns cu voce somnoroasă. *„Dormi?”*, am întrebat eu nervoasă. *„Păi, ce pula mea vrei să fac la ora asta?”*, mi-a răspuns el. *„Cum ce să faci? A fost cutremur, n-ai simţit?”,* deja eram furioasă. *„M-am trezit şi m-am culcat la loc. Doar n-o să stau treaz până dimineaţă”. „Da, te-ai culcat la loc şi nici n-ai catadicsit măcar să suni”*, simţeam cum mi se ridică tensiunea. *„Am crezut că dormi, nu am vrut să te trezesc. Nici pe copii. N-avea rost să se sperie”*, a zis el calm. Mă scotea din sărite că era aşa. *„Dar dacă nu dormeau şi erau speriaţi? Dacă mama făcea un infarct, că ştii că e cu inima? Dacă muream eu?”,* i-am strigat în telefon, *„Copiii de obicei nu se trezesc, au somnul adânc. Dar, dacă mai răcneşti ca descreierata, sigur îi trezeşti tu acum şi-ţi mai plezneşte şi vreo venă”,* mi-a spus el iritat. Deja nu mai ştiam ce să spun. *„Bine că stai pe Facebook şi îţi arde să dai like la ce spun toate curvele!”,* am venit eu cu argumentul suprem. *„Trebuia să scrii şi tu ceva şi îţi dădeam like şi ţie, şi poate nu mai erai aşa isterică”*, mi-a răspuns el. Deja era obraznic, aşa că i-am spus: *„Eşti un nesimţit şi un egoist, nu-ţi pasă decât de tine!”.* După câteva secunde de tăcere, Mircea a răspuns: *„Eu nu înţeleg, femeie, ce vrei. Du-te şi te culcă, că trezeşti copiii. Şi o sperii şi pe mă-ta. Sunteţi două femei acolo, doar nu voiai să vin pentru o scuturătură. Hai, linişteşte-te. Mâine trebuie să mergem la serviciu”*. Ia te uită! Domnul e grijuliu acum! *„Mai du-te dracului!”,* i-am spus şi am închis telefonul. Drept cine mă ia? Dacă îmi amintesc bine, băşina pe care a tras-o unul dintre „fraţi”, la Revelion la Mioara, a fost de zece ori mai puternică decât cutremurul, cred. Măcar pe Mioara avea cine să o ţină în braţe, să o consoleze. Mi-au lăcrimat ochii şi am văzut că am un sms

chiar când am pus telefonul pe noptieră şi mai era încă ecranul luminat. Era de la Iulius Raiu, mi l-a trimis cât am pierdut vremea cu Mircea la telefon: *„Dragă Teodora, sper că eşti bine”*. I-am răspuns repede: *„Da, acum dorm. Tu?”.* Eram fericită, cineva s-a gândit la mine. Chiar când mă întindeam în pat, a răspuns: *„Şi eu dorm. Păcat că a ţinut aşa de puţin cutremurul”*. Eram intrigată. *„De ce?”,* i-am scris. Răspunsul a venit repede: *„Pentru că aveam de lucru, dacă era mai mare. Somn uşor, ravisantă şi mirobolantă făptură!”*. Ce cretin era şi ăsta! Îşi dorea să fi murit oameni, ca să-i meargă lui afacerea de pompe funebre! Puteam fi eu sau oricine! Ce om ciudat, şi totuşi bun. E singurul care s-a gândit să mă întrebe ce fac. Mircea, cu care am copii, i-a dat like curvei pe Facebook. Nu, nu mă merită şi gata! Iar pe Raiu îl lucrez eu cumva să-i scot din cap morţii. Că în orice nenorocire numai afaceri vede. Zici că nu are sentiment, de parcă e un android din ăla din filmele cu nave spaţiale. Dar, stai aşa, Mircea totuşi nu e cu roşcata, dacă aia a spus că s-a visat în braţele iubitului, iar el i-a dat like. Că doar nu stăteau amândoi în acelaşi pat şi scriau pe pereţi. Deşi nu m-ar mira.

7. AMANTUL ÎNSURAT ŞI SECRETUL LUI ALEX

Teo a luat-o razna, frate! Mă sună că de ce nu am sunat-o că a fost cutremur. Păi, ăla a fost cutremur? Urla la telefon ca apucata, că i-am şi zis să nu-i trezească pe copii. De fapt s-a ofticat că i-am dat like lui Cati. Măcar ea nu m-a sunat să-mi scoată ochii cu cutremurul. Zici că din vina mea a fost. M-am trezit din somn şi am intrat ca omu' pe Facebook, ca să adorm la loc. Şi acolo erau tot felul de glume, că am şi râs, unele ziceau că a fost prea scurt şi nu sunt satisfăcute, de parcă era la futai, nu după cutremur. Sigur că era mai vesel acolo, decât cu Teo la telefon. Nelu are dreptate, trebuie să vorbesc cu ea de divorţ şi să terminăm odată tot circul ăsta. Că veni vorba de Nelu, ăsta a rămas azi-noapte la Cami, că e fetiţa bolnavă. A venit cam supărat de acolo, că şi-a dat seama că între ei nu poate fi nimic mai departe. Cică aia încă îl iubeşte pe grecul cu care are copilul. Eu cred că, pentru prima oară în viaţa lui, Nelu se confruntă cu un refuz din partea unei femei. Nelu nu a făcut niciodată eforturi să caute pizde, veneau ele singure, are un farmec al lui, de le dă pe spate. Ţin minte cum avea mai multe odată, la un moment dat, iar alea se băteau în faţa uşii lui, când se întâlneau. Acum zice că a obosit. Dar uite că asta, Cami, pare să fie naşa tuturor. Aşa, lipsită de *pe vino-ncoa*, serioasă cum pare, l-a pus cu botul pe labe pe Nelu. Şi mai mult asta îl aţâţă pe el, că ea îl refuză. Acum mai are un motiv de supărare. Beam cafea la birou şi fumam afară, unde dârdâiam ca doi căcaţi, şi îmi zice că a murit Prinţesa Leia. *„Asta de la ce familie regală mai e?",* îl întreb cam absent, că-mi îngheţaseră şi creierii de ger. La care el m-a muştruluit: *„Hai, dă-o-n pizda mă-sii de treabă, Mircea! Tu nu te-ai uitat la* Războiul stelelor*?".* Atunci mi-am dat seama de

cine era vorba. Sigur că m-am uitat, „Războiul stelelor” era seria copilăriei mele, când mergeam la cinema şi ne ascundeam în sală ca să rămân la următoarea proiecţie. Dar atunci, pe moment, nu m-am gândit despre cine era vorba, că adică actriţa care a jucat murise. *„Hai, mă, nu mai fi aşa ciufut, că doar nu era rudă cu tine!”*, zic eu. Nelu a tras din ţigară şi a răspuns nostalgic: *„Eu ţi-am zis că îmbătrânesc”. „Şi te mai refuză şi femeile”,* mi-a scăpat mie. El s-a uitat la mine pieziş şi a adăugat: *„Şi asta tot pentru că îmbătrânesc şi nu mai am energie să le duc cu vorba”*. A venit şi papagalul de Alex să fumeze. A râs când ne-a văzut şi mi s-a părut că se fandoseşte ca o femeie. Nelu l-a întrebat de copil, a zis sec că creşte şi ne-a lăsat baltă când a apărut un tip de la o firmă de lângă noi. S-a dus cu toată faţa zâmbind la ăla şi ne-a întors spatele. *„Ce pula mea e cu ăsta?”,* am întrebat eu. Nelu îşi stingea ţigara în scrumiera înaltă şi mi-a făcut semn să tac, apoi a zis: *„Îţi povestesc eu”*.

Ne-am întors în birou, iar Nelu mi-a povestit că lui Alex îi plăceau bărbaţii. Băi, cum? Alex, care prinsese gustul la escorte, unde l-a iniţiat Nelu în delegaţia de la Praga, era acum pe invers? Cred că de la nevastă-sa i se trage. Am zis asta cu voce tare. Nelu a spus că Alex l-a rugat într-o zi să meargă cu el la o bere şi acolo i-a mărturisit că se simte atras de un bărbat de la o companie care avea birourile lângă ale noastre. S-a şi întâlnit cu el şi era convins că se petrece ceva ciudat, pentru că brusc nu-i mai plăceau femeile. Şi că a constatat că nu a fost cu adevărat atras de ele niciodată. *„Să mă fut! Şi ce i-ai spus?”*, l-am întrebat surprins. Că numai la o aşa poveste nu mă aşteptam. *„L-am sfătuit să meargă la un psiholog”*, a răspuns Nelu. *„Da, la Oana psiholoaga, care mă punea să fac liste cu ce vreau şi ce nu. Poate îl pune şi pe el să-i facă un album foto”*, i-am zis râzând. A zâmbit şi Nelu, ne-am amintit amândoi de

zurlia de psiholoagă, care totuşi cred că a avut o contribuţie ca să-mi fac puţină ordine în creierii înnodaţi. Dar la faza asta cu Alex chiar nu mai aveam replică. Chiar atunci a intrat în birou la noi şi l-am privit cu atenţie. Avea un aer fericit, de ziceai că a venit de la întâlnire cu Angelina Jolie. S-a aşezat la birou şi a început să lucreze, în timp ce fredona o melodie. Am ciulit urechile, să înţeleg ce era, dar nu am putut să-mi dau seama. Nelu vorbea la mobil, doar eu mă uitam ca un tâmpit şi parcă eram în altă lume. O fi adevărată chestia aia că nu contează sexul, când dragostea apare.

Am trecut să-i văd pe copii, erau încă în vacanţă şi urma să stabilesc cu Teo cum facem când încep şcoala. Asta era toată plânsă, că a murit George Michael. Băi, asta era ziua cu veşti morbide! Nu zic că nu mi-a plăcut cum cânta, dar mi-a venit în cap că fix în ziua aia am aflat şi de moartea Prinţesei Leia, şi de noua preferinţă sexuală a lui Alex. Aici, Oana psiholoaga ar fi zis că totul se întâmplă cu un scop. Şi care, pula mea, era scopul? Că eu nu vedeam decât oameni duşi în jurul meu.

8. AMANTA ÎN PRIMA ZI DE LUCRU

Ca să fiu sinceră, nu dădeam pe afară de fericire că trebuia să împart biroul cu curva aia proastă de Silviuţa-puţa, asistenta sclifosită adusă de şeful de la Cluj. Dar aveam nevoie să mă întorc la serviciu, ca să am o activitate normală şi ceva bani. M-au sunat vacile de la Resurse Umane, numai lapte şi miere, că mă aşteaptă. Păi, te cred şi eu, dacă le-a sunat Boss, cred că s-au scăpat pe ele de frică!

Am făcut drumul binecunoscut şi parcă nu-l mai făcusem de-un veac. Era greu să mă obişnuiesc să mă trezesc la o anumită oră, să merg cu metroul dimineaţa, în rând cu toată lumea. Am urcat cu liftul şi am intrat pe etaj, acelaşi miros amestecat de tonner cu parfum şi cafea. Era o zumzăială de zile mari, lumea intrase în ritm după ghiftuiala de Sărbători. A fost oribilă perioada asta, lumea parcă vomita peste tot, aveau toţi aşa, un aer, de parcă stăteau să dea afară orice au mâncat. Toată lumea parcă era balonată şi cu ochii scoşi din orbite, te aşteptai să tragă pârţuri de uşurare. Bine că a trecut! Acum trebuie să zâmbesc frumos, că mă scanează ăştia ca la aeroport. *„Bună, bună! Ce faceţi? Toate bune?”,* am răcnit la cei care mă salutau. Păşeam pe culoarul dintre birourile tip celulă, precum o divă. M-am îmbrăcat într-o rochie cu flori, pe talie, şi largă până la genunchi, ghete roşii şi un sacou negru, cu croială simplă. Mi-am făcut nişte bucle lejere, iar paltonul roşu mi-l ţineam pe mână, că acolo mereu era cald ca în saună. Tipa de la Investiţii, care îşi făcea în baie poze la pizdă cu telefonul pentru iubit, a trecut pe lângă mine cu un dosar în mână sprijinit, ghici pe ce?, pe telefon, şi era să-l scape când m-a văzut. *„Ai grijă, că se face praf camera foto şi ar fi păcat”*, i-am susurat din vârful buzelor.

S-a uitat la mine ca o curcă şi am lăsat-o aşa. „Oare îşi mai înşală soţul după program?”, mă întrebam.

Am intrat în anticamera şefului ardelean. Nu era nimeni, dar am văzut o poşetă pe scaunul Silviuţei, probabil că ea era în biroul şefului şi îl călca cu tocurile, aşa cum i-am prins acum câteva luni, de m-am speriat că i-a venit lui rău. Biroul unde am lucrat ceva vreme era gol, aşa că m-am aşezat pe scaun şi am aşteptat. Cum nu apărea nimeni, m-am gândit să-mi fac o cafea la espressor. Dar toate ceştile erau murdare, probabil că a fost o şedinţă, iar pe Silviuţa a durut-o gura să-i spună femeii de la curăţenie să le spele. Sau a avut-o plină. Într-un colţ, pe dulăpiorul din oficiu, erau două farfurii murdare cu resturi de mâncare. De la Silviuţa, că şeful nu mânca la birou. A trecut la carne, de la salate, din câte văd. Chiar când mă gândeam la asta, a apărut tanti Jeni, femeia de serviciu. Când m-a văzut, s-a luminat toată. *„Domnişoara Cati, v-aţi întors?”,* a zis ea bucuroasă. A vrut să mă ia în braţe, dar n-a îndrăznit. Femeie simplă, cu bun simţ. Am luat-o eu uşor pe după umeri şi i-am răspuns: *„Da, încep serviciul”. „Vai, dar ce bine! Că aşa împuţită e domnişoara asta, Silvia, şi încrezută. Nu mă înţeleg deloc cu ea. Ia uite ce-a lăsat aici, dezastru!”*, a făcut ea arătând spre stiva de ceşti murdare. *„Vine cineva aici, nici n-are după ce bea apă”*, a mai bodogănit ea în timp ce aşeza vesela murdară pe o tavă. Apoi a ieşit. Tanti Jeni s-a angajat la firmă cu puţin timp înainte să plec, era o femeie harnică şi bună, şi ştiu că mă plăcea. Eu salutam pe toată lumea, nu eram cu nasul pe sus aşa cum sunt curvele astea parvenite, venite cu pile din curul ţării. S-a deschis uşa de la biroul şefului şi a ieşit chiar Silviuţa-puţa. *„Tu?”*, a spus mirată, de parcă murisem şi vedea fantoma mea. *„Da, eu”*, i-am spus. În gândul meu: „Japiţa dracului, măcar un salut să fi zis şi tu!”. Ea şi-a dat cu mâna prin păr şi a pus pe biroul ei un

maldăr de hârtii, apoi a scos un oftat, că, vezi, Doamne, ce obosită e de atâta muncă! Nu, că nu mai eram dispusă să suport fiinţa asta ipocrită, de nici oja nu cred că-i stă pe unghii mai mult de câteva ore. M-am ridicat nerăbdătoare de pe scaun şi i-am spus: *„Intru la şef, mă aşteaptă”*. Ea mi-a tăiat calea: *„Nu mi-a spus nimic, şi e ocupat”*. Am crezut că văd negru în faţa ochilor. Cine se credea pizda asta proastă? *„M-a sunat personal”*, i-am şuierat printre dinţi. Am dat-o la o parte şi am ciocănit la uşă. *„Da!”,* s-a auzit vocea şefului. M-am uitat cu dispreţ peste umăr la Silvia, care rămăsese cu gura căscată. Să nu mă provoace, că mătur cu ea pe jos!

„Cati, dragă!”, a făcut şeful Emil când m-a văzut. A sărit de pe scaun şi m-a îmbrăţişat. M-a informat că Boss l-a anunţat că vreau să mă întorc la muncă. *„Păi, era şi păcat, aşa o fată responsabilă ca tine să nu o avem printre noi”*. Ăsta mă pupa în cur, că a intervenit Boss, îl durea pe el undeva ce şi cât munceam. Mi-a făcut semn să iau loc şi m-a privit în decolteu. *„Ce face Epaminonda?”,* a întrebat, de parcă jucase poker cu soţul meu. Şi ăsta, un limbist de prima clasă! *„Bine, ocupat cu serviciul”*, i-am zis fără entuziasm. *„Şi cum o să faceţi? Tu, aici, şi el, acolo?”*, a întrebat mimând îngrijorarea. Acum şi pe ăsta îl fute grija de căsnicia mea. *„Există avioane, internet, telefon”*, i-am zis fără chef. Nu am venit ca să-i spun lui ce fac în particular. Aşa că i-am tăiat avântul: *„Aş vrea să încep serviciul cât mai repede”*. El şi-a aşezat palmele întinse pe birou şi mi-a spus încântat: *„Da, vei avea un post al tău, aducem un director executiv şi vei fi asistenta lui”.* Am răsuflat uşurată şi iar i-am mulţumit lui Boss în gând, parcă a ştiut că nu o suport pe Silviuţa. *„Te conduc să-ți arăt biroul”*, a mai spus Emil. M-a dus alături de biroul lui, unde din sala mare de şedinţe s-au făcut două încăperi. *„Va fi temporar, pentru că eu plec. Trebuia de acum o*

lună, dar am înţeles că cel care trebuia să vină în locul meu a avut nişte probleme personale”, mi-a zis el. Asta era ceva nou, că şeful ardelean pleacă. *„Silvia va pleca şi ea, o iau cu mine la Cluj, deja are experienţă”,* a adăugat el fără să-i cer explicaţii. Păi, te cred şi eu că are, mai ales la călcat cu tocurile! Deci pleca şi ciudatul ăsta. Mi-am aşezat paltonul în cuier şi am început să-mi aranjez lucrurile în noul meu birou. Eram singură şi asta îmi plăcea. Mi-am făcut o cafea şi m-am aşezat ca să o beau, în timp ce am intrat pe Facebook. Mircea fusese activ cu trei ore în urmă. Ştiam că are şi el treabă la serviciu şi urma să ne întâlnim şi noi ca oamenii în seara asta. Trebuia să vorbim, să vedem ce facem cu vieţile noastre.

9. NEVASTA ŞI DISCUŢIA DESPRE DIVORŢ

Şi-a găsit şi Mircea să vină să stăm de vorbă, chiar după ce am aflat că a murit George Michael. Ca să facă el mişţourile lui ieftine, că atât poate. Acum, după atâţia ani, îmi dau seama că noi nu prea avem gusturi comune. Lui îi plac doar cântăreţele. Mai ales alea care arată bine. La fel şi sportivele, îmi amintesc ce nervi mi-a făcut când ne uitam la tenis şi el ţinea cu Maria Şarapova, doar pentru că aia are craci lungi şi strigă când joacă. Sau la campionatul de fotbal, când mie îmi plăcea de antrenorul ăla german cu ochii ca ai lui Alain Delon, iar el râdea de mine. Cred că şi bărbaţii sunt invidioşi pe cei care arată bine, la fel ca femeile între ele. Clar că Mircea era gelos pe ăia frumoşi. Şi e şi răutăcios, că nu era gelos că mă uitam eu la ăia, ci pentru că exista cineva care arăta mai bine decât el. De fapt, ce să mă mai mir eu, dacă a fost în stare să ne lase, pe mine şi pe copii, pentru o pipiţă?

A adus copiii, după ce i-a luat la film, i-a trimis în camerele lor şi mi-a zis să discutăm. *„Despre ce?”,* l-am întrebat eu. *„Despre noi, că doar nu despre mustaţa lui Dragnea”*, mi-a răspuns el ţâfnos. *„Cu ăsta ce mai ai? Ţi-e ciudă că are mustaţă?”,* i-am zis eu nervoasă. Deja era culmea, se lua de toată lumea. *„Mă doare în cur cum arată! Vreau să vorbim cum facem cu divorţul”*, a spus Mircea. *„Dar grăbit mai eşti! Vrei să te-nsori?”,* l-am ironizat eu şi sigur că nu i-a convenit. *„Mă-nsor o pulă! Dar trebuie să clarificăm situaţia asta de căcat”*. *„Şi cine a creat-o? Eu?”*, l-am întrebat indignată. *„Acum stăm să căutăm vinovaţii. Tipic ţie”,* a spus el. Făcea ce făcea şi mă scotea pe mine responsabilă pentru căcaturile lui. *„Dar ţie nu ţi-e ruşine? Că ne-ai lăsat baltă, iar pe mama a luat-o cu inima? Nu te-a interesat ce simt eu sau copiii”. „Băi,*

Teo, nu mai umbla la corzi sensibile, că nu mai ţine. Ştii că la copii ţin ca la ochii din cap, iar pe maică-ta o respect. Şi pe tine la fel. De-aia, decât să ne certăm mereu ca chiorii, să găsim o soluţie, ca să terminăm civilizat. Eu vă las casa, mă laşi să văd copiii când vreau şi când vor ei, vorbim de câte ori aveţi nevoie de ceva. Te gândeşti cum facem şi te caut peste câteva zile, să stabilim". Nici n-am apucat să deschid gura, că Mircea a ieşit din casă. M-am aşezat pe scaun cu capul în mâini şi aşa m-a găsit mama, care fusese să-şi rezolve ceva cu dosarul de pensie. M-a întrebat ce am păţit. *„Mircea vrea să divorţăm"*. Mama s-a enervat. *„Nesimţit până la capăt. Păi, vrea divorţ? O să aibă. Bagi tu acţiunea, aduci martori şi îl faci de mirul lumii la tribunal. Că meritä. Îţi iei un avocat bun şi îl laşi în curul gol"*. M-am luminat la faţă şi îmi venea să o strâng în braţe. Mama era genială, la astea n-o întrecea nimeni. De-aia s-a descurcat mereu în viaţă, că nu s-a lăsat călcată în picioare, ca mine. I-am zis că vorbesc cu Mioara de avocat, imposibil să nu ştie vreunul, la câţi bărbaţi a avut. Şi îi arăt eu lui Mircea divorţ! Să-i iasă pe nas!

A doua zi, am sunat-o pe Mioara şi m-a chemat pe la ea. Am terminat treaba la serviciu, cu ceva nervi, că a venit o pizdulice adusă de un şef şi mi-a dat-o mie în primire. O habarnistă totală, dar cu tupeu. Orice îi arătam să facă, ea nu era atentă. Taman atunci îi suna telefonul sau avea de dat un mesaj urgent, sau primea o notificare pe Facebook şi trebuia repede să vadă ce e. Când i-am spus la sfârşitul programului că a doua zi va face ea o sinteză, mi-a zis senină că nu e treaba ei, că ea e nouă şi e prea mare responsabilitatea şi că e treaba mea. Auzi la ea! Şi astea ne vor plăti nouă pensiile, nişte nesimţite obişnuite să le întreţină alţii! N-am văzut aşa ceva! Am lăsat-o în plata Domnului, că nu avea rost să mă enervez pentru toate tutele.

Mioara mă aştepta cu mâncare, dovlecei pane şi piept de pui la grătar. Ştia că vin direct de la serviciu şi s-a îngrijit să nu rămân flămândă. Mioara gătea bine, când era singură şi umbla doar cu hăndrălăi, am mai mâncat la ea. Până la urmă, cu toate nebuniile ei, Mioara e o prietenă bună. Ea a fost lângă mine şi când Mircea a plecat prima oară de acasă şi m-a consolat tot timpul. În afară de faza cu Rodin, tânărul din Paris de care m-am îndrăgostit şi am aflat că e gigolo şi a avut-o şi pe Mioara clientă, între noi a fost mereu o prietenie. Acum, ea e măritată cu Manuel şi e fericită. Până la urmă, la ce bun să fii cuminte o viaţă pentru un singur prost, când poţi să trăieşti cu mai mulţi? Manuel o vede ca pe o zeiţă, e prima femeie din viaţa lui, l-a luat virgin. Nici n-a visat ea vreodată să dea aşa un noroc de bărbat bun peste ea. Ne-am aşezat să mâncăm şi Mioara turna vişinată în pahare. *„Păi, aveţi alcool în casă?”,* am întrebat-o mirată ştiind că sunt pocăiţi, doar şi la nunta ei nu am băut decât sucuri. De fapt şi la Revelion a avut alcool. Mioara sorbea cu poftă din vişinată şi, după ce s-a şters la gură, a zis dând din mână nepăsătoare: *„Dar nu e casă de oameni? Ştii cum e aia: nu fă ce face popa, ci ce zice popa”. „Şi Manuel bea?”*, am continuat eu cu întrebările, că el era de fapt pocăit, iar ea s-a luat după el, când s-au căsătorit. *„Îi pun eu în suc, doar când vreau să adoarmă mai repede”*, a zis ea zâmbind şugubăţ. Eu am pufnit în râs. Mioara era irecuperabilă. I-am spus că Mircea vrea să divorţăm şi că sunt în căutarea unui avocat bun. Mioara a mai tras o duşcă de vişinată, apoi a zis: *„Asta e, Teo! Nu e sfârşitul lumii. Decât să trăieşti supărată, mai bine singură şi liniştită”.* Mie îmi venea să plâng, eram deja un pic ameţită de la vişinată. *„Nu vreau să fiu singură”*, am zis smiorcăindu-mă. *„Păi, îi ai pe copii, pe maică-ta, nu eşti singură. Eşti tânără, încă, ai curtezani, din ce mi-ai zis, deci bună de pulă, încă”*, a răspuns Mioara în timp ce

râgâia cu iz de dovlecei pane. *„Ce-ai zis?”,* am întrebat-o indignată, că de asta îmi ardea mie acum. Când a văzut că m-a deranjat remarca ei, Mioara a sucit-o: *„Cunosc eu un avocat bun. Pe vremuri, mă vizita des, că nevastă-sa era frigidă”*, şi mi-a făcut cu ochiul. În toată ameţeala mea, m-am gândit că am avut dreptate că Mioara cunoştea orice aveai nevoie. Ştiu că, atunci când era ea în criză, s-a culcat şi cu instalatorul, şi cu poştaşul, parcă. Şi avea ea un dar să rămână prietenă cu toţi. Nu ştiu cum reuşea, că eu nici cu nesimţitul de Mircea, care îmi era soţ, nu puteam să ne avem ca oamenii. La psihologul ăla ciudat tot ea ne-a trimis, pe mine şi pe Mircea. Iar ăla ne-a sfătuit să mergem într-un club, ca să ne reîmprospătăm căsnicia. Iar acolo am luat-o de păr pe una care se dădea la Mircea fără ruşine, de faţă cu mine. Mioara s-a ridicat un pic clătinându-se şi a venit cu telefonul, în care a început să caute numărul avocatului. Am mai băut din vişinată şi am început şi eu să sughit. M-a cuprins aşa o tristeţe şi un dor după ceva, nu ştiam nici eu exact. Mioara nu vedea bine şi se holba în ecranul telefonului. Mi-am amintit de Rodin, ce frumos era şi ce vise mi-am făcut cu el. Cum vorbeam noi pe messenger seara şi ne promiteam câte-n lună şi în stele. Şi cum m-a dezamăgit când am aflat cu ce se ocupă. M-am trezit întrebând cu voce tare: *„Mai ştii ceva de Rodin?”.* Mioara şi-a ridicat nasul din telefon şi m-a privit cu ochii holbaţi. După câteva secunde, mi-a spus pe un ton de taină: *„Să ştii, Teo, că eu nu m-am băgat şi nici nu te-am întrebat, dar mi-am dat seama că îl ştiai pe Rodin. Eu sunt dintr-o bucată şi m-am dezactivat de la el imediat”*. Am privit-o cu atenţie, apoi am luat-o în braţe. *„Tu eşti sora mea”*, i-am spus cu duioşie. Ea a zâmbit cu ochii înlăcrimaţi, parcă eram la emisiunea Andreei Marin, „Surprize, surprize”. Mioara a spus: *„Putem să-l căutăm, dacă vrei. Am un număr de telefon”*. M-am gândit mai bine

şi am refuzat. Nu avea rost. Oricum era departe. *„Da, Teo, dar tu acum nu trebuie să-ţi refuzi nicio bucurie. Dacă simţi că ceva îţi face bine, fă! Nu trebuie să ai procese de conştiinţă, că vremea trece şi o să-ţi pară rău”,* a adăugat ea sfătos. *„Uite, am găsit şi numărul avocatului”*. L-am memorat cu greu, că avea un nume şi ăsta, de ţi se împleticea limba, mie degetele, ca să-l salvez în telefon. Îl chema Hanibal Tărăşenie. Am întrebat-o pe Mioara: *„Ce tărăşenie de avocat mi-ai mai dat şi tu?”. „E foarte bun, ascultă-mă, a avut numai cazuri din astea cu scandal. Ţin minte că pe un taximetrist l-a scos dintr-un rahat, că una susţinea că a rămas gravidă în maşina lui”*, a răspuns ea. *„Cum adică? Doar n-a făcut sex de faţă cu el!”,* am zis eu indignată. *„Nu, aia zicea că efectiv de pe bancheta lui a rămas gravidă, când s-a aşezat pe ea şi a mers cu maşina”. „O nebună”. „Da şi nu prea, că ea era gravidă. A vrut să-l păcălească, dar ăsta era însurat. L-a târât prin tribunal că să recunoască copilul”,* a povestit Mioara sugând ultimele picături de vişinată din pahar. *„Şi?”,* am întrebat eu curioasă să aflu continuarea păţaniei taximetristului. *„L-a salvat Tărăşenie, îţi dai seama. A făcut-o pe aia să-şi retragă plângerea, că a zis că face reconstituire, iar nebuna a zis că refuză pentru că îi e frică să nu aibă gemeni, dacă face asta”*. Eu am început să râd cu lacrimi şi nu mă mai puteam opri. Câtă prostie mai era pe lumea asta. Trebuie să fie bun Tărăşenie ăsta, m-am gândit eu. Nu era uşor să ai de-a face cu toţi tâmpiţii de pe planetă. Mi-am propus să-l caut a doua zi, acum eram prea ameţită de la vişinata Mioarei, şi i-am zis să comande un taxi, pentru că afară se întunecase. *„Vezi să nu rămâi şi tu gravidă!”,* a glumit Mioara. *„Sunt prea obosită”*, i-am răspuns, şi am râs amândouă, până când aplicaţia din telefon a anunţat că a găsit un taxi.

10. NELU ŞI SFÂNTA TAINĂ A CĂSĂTORIEI

Stăteam cu Nelu în birou, plictiseală mare, şeful era plecat într-o delegaţie în Elveţia. S-a dus singur, are şi el criteriile lui de selecţie în funcţie de destinaţii. Cum ar veni, nu era pentru oricine ciocolata Milka. În locul Nataliei, bunăciunea moldoveancă de asistentă a directorului, nu a venit încă nimeni. Noi făceam pariuri dacă va fi una cu ţâţe mari şi cu picioare lungi. Nelu spunea că va fi una cu creier, pentru că sunt ciclice chestiile astea. Eu n-am prea înţeles şi l-am întrebat cum vine asta. *„Băi, Mircea, să ştii că până nu demult credeam că pe femei le interesează doar să fie bine futute. Ei, bine, nu e chiar aşa”*, a răspuns Nelu pe un ton grav. Asta era bună! O chestie din asta auzită din gura lui Nelu echivala cu faptul că Dumnezeu nu există. Când mi-a văzut mutra, Nelu a continuat: *„După o vârstă, vor atenţie, comunicare, să se simtă femei”*. Eu mi-am dat seama că schimbarea asta a venit după ce a cunoscut-o pe Cami, care clar că nu le are cu fututul. Ştiu eu categoria asta de femei care fug de pulă cât pot, dar le dau cu poveşti şi pilde, ca să se facă utile. Cum ar veni, vor ele, aşa, să demonstreze că, dom’le, sexul nu e totul pe lume. Păi, pun eu pariu că n-au avut parte la viaţa lor de un futai ca lumea, că nu se mai gândeau ele la facerea lumii, destin şi alte bazaconii cu care fac capul calendar bărbaţilor. *„Eu cred că nu e aşa”*, am zis sigur pe mine. *„Ştiu că nu crezi asta, dar am văzut femei de calitate atât de bună şi elevate spiritual, care pot să-ţi fie prietene, tovarăşe, când ai nevoie, că fututul e doar desertul, nu felul principal”*, a continuat Nelu. *„Băi, Nelu, ce pula mea e cu tine? Chiar aşa te-a dat peste cap Cami aia, de-ai ajuns să renegi cea mai sfântă chestie de pe lume?”.* Mă gândeam că o fi făcând parte Cami dintr-o grupare ceva,

că au apărut tot felul de ciudaţi, în ultima vreme. *„Băi, Mircea, apropo de sfântă. Tu ştii că eu n-am fost însurat niciodată. Dar am tot fost pe la nunţi ca invitat. Băi, mereu m-am întrebat ce o fi cu sfânta taină a căsătoriei, ştii, aia despre care tot zic preoţii mirilor la cununia religioasă”*. Să fiu sincer, eu nu mi-am bătut capul cu astea bisericeşti. Dar i-am răspuns repede: *„Cred că e vorba tot de futut”*. Nelu m-a privit câteva secunde, apoi a început să râdă cu toată gura şi a adăugat: *„Da, dar pe la spate”*. Apoi am râs şi eu. Behăiam ca idioţii, când a apărut Alex, care a început să se fandosească. L-am ignorat, iar Nelu a continuat, cu aerul ăla al lui de înţelept. *„Băi, să ştii că e un dram de adevăr aici. Că, adică, dacă doi soţi se potrivesc sexual, greu se mai despart”*. Alex se făcea că nu aude şi lucra la calculator. Nu mai participa ca altădată la discuţiile noastre despre futut. Mă rodea să fac un mişto de el. Şi am zis cu voce tare, în timp ce-i făceam lui Nelu cu ochiul: *„Şi zici că trebuie iar să mergem în delegaţie la Praga?”*. Nelu a intrat în jocul meu şi a răspuns: *„Aşa se pare, dar Carolina cred că s-a măritat”*. Carolina era escorta la care am fost în delegaţia trecută şi care l-a iniţiat pe Alex, care nu mai fusese în viaţa lui la curve. M-am uitat la el şi l-am văzut cum s-a oprit pentru câteva clipe din tastat la calculator. Şi-a ciulit urechile, dar n-a zis nimic şi a continuat să lucreze. Eu nu m-am lăsat: *„Parcă e numai Carolina în toată Praga! Mai sunt bunăciuni, plus că aia a mai îmbătrânit între timp. I s-au lăsat ţâţele, curul, s-o fi îngrăşat”.* Nelu a zis: *„Băi, eu am o ciudăţenie, sunt fidel la curve”.* Am râs amândoi, dar Alex nu-şi scotea nasul din tastatură. Ce pula mea avea? Chiar să nu mai tresară deloc când aude de pizde care i-au plăcut? Ia, să-l mai zgândăr eu un pic: *„Şi Alex vine cu noi, ca de obicei, nu?”*. Până să apuce Nelu să răspundă, Alex a sărit în picioare şi a început să strige la noi ca apucatul: *„Sunteţi*

nişte nesimţiţi! Nu aveţi pic de respect pentru femei!”. Ia te uită, se răzvrăteşte lăbarul! Nelu i-a spus cu voce paternă: *„Linişteşte-te, măi, băiatule! Am glumit!”.* Dar Alex parcă s-a înfuriat şi mai tare: *„Nu mă liniştesc deloc! Sunteţi nişte dependenţi de sex!”.* Apoi a început să dea cu picioarele în birou, de era să răstoarne calculatorul şi tot ce avea pe acolo. Nelu s-a dus la el, ca să-l potolească, şi m-am ridicat şi eu de pe scaun. Treaba era groasă, deja. Alex s-a prăbuşit pe scaunul lui şi a început să plângă cu faţa în palme. Băi, dar ştii cum? În hohote. N-am văzut să plângă în asemenea hal un bărbat. Nelu s-a dus spre el, de parcă avea de-a face cu un câine care urma să muşte, şi l-a bătut uşor pe umăr. *„Hai, gata! Calmează-te, noi suntem aşa, mai bădărani, doar ne ştii”*, a zis el. Am vrut să mă bag şi eu să spun ceva, dar simţeam că nu e momentul. Alex a mai suspinat de câteva ori şi şi-a suflat mucii zgomotos în nişte şerveţele date de Nelu. Nu ştiu de unde pula mea avea ăsta mereu la îndemână tot ce trebuie, parcă era un iluzionist şi le scotea din pălărie. Mă aşteptam acum să apară şi vreo doi iepuri şi trei porumbei, ca circul să fie complet. Alex a început să vorbească cu o voce sfârşită: *„Nu mai suport! Nimeni nu mă înţelege. Acasă îşi bate joc nevastă-mea de mine, aici trebuie să vă aud pe voi. Nu mai suport!”.* Pentru prima oară mi s-a făcut milă de el. Nelu era impresionat, el mereu sub masca aia de pizdar miştocar a fost un sensibil. De fapt, nici mie nu-mi plăcea să văd o femeie plângând, darămite un bărbat! Ştiu că şi pe Teo o mai buşea plânsul când ne certam, şi pe Cati. Uneori, plecam de la una plânsă şi o găseam pe alta plânsă. Şi invers. Simţeam că înnebunesc. Nu ştiu de ce femeile folosesc lacrimile ca pe nişte arme, când nu mai au ce să spună. Că noi nu stăm din milă mult timp. Sigur că ne înmoaie, că nu suntem de piatră, deşi papagalul ăsta de Alex tocmai ne-a băgat în oala

nesimţiţilor. Nelu i-a vorbit pe acelaşi ton blând, ca unui fiu: *„Ştiu prin ce treci, noi am vrut să te înveselim”*. Nu m-am putut abţine şi am zis: *„Dar ce, a murit cineva?”.* Nelu s-a uitat la mine încruntat şi a răspuns: *„Nu fi bou! Într-un fel a murit. Un alt Alex”.* Atunci am înţeles că treaba chiar era serioasă şi m-am gândit să fiu şi eu mai prietenos cu Alex. *„Nu te mai necăji, că nici eu nu sunt primit cu flori pe unde merg”*. Adevărul e că minţeam pe jumătate. Cati mă iubea şi abia aştepta să îi spun să stăm împreună. Ştiu că s-a întors şi ea la serviciu, dar nu ştiu cum pula mea acum, când nu mai eram cu nevastă-mea şi aveam mai mult timp, nu stăteam atât împreună cu ea. Ne întâlneam, ne futeam şi plecam. Lumea asta toată parcă e dusă cu pluta şi mă ia cu ameţeală. Frate, nu mai ai timp nici să tragi o băşină. Şi atunci am avut o revelaţie şi i-am spus lui Nelu: *„Auzi, că tot vorbeam de taina căsniciei, cred că e vorba de suportatul băşinilor”*. Nelu s-a uitat la mine mirat, iar Alex a început să râdă. Măcar am făcut şi eu o faptă bună. Şi le-am povestit cum atunci când am stat prima oară la Cati mai mult, abia ne ştiam şi voiam să fac impresie bună, că eram mort după ea, aveam gaze la stomac. Ne-o trăsesem, dar tocmai îmi puneam pantalonii pe mine, iar ea mă privea ca pe un soare, când burta a început să-mi bolborosească. Ea s-a uitat la mine întrebător, dar m-am făcut că plouă. Când m-am aplecat să mă închei la şireturile de la pantofi, a zburat una, că n-am mai putut să ţin, şi m-am grăbit să ies, dar ea a venit după mine să o sărut. O văd că se strâmbă puţin, căci în urma mea lăsasem o urmă ca de sconcs. Mi-a fost aşa silă şi ruşine să o sărut, că m-am gândit că nu mă mai primeşte niciodată. Dar ea, fată diplomată, nu mi-a zis nimic, iar după câteva întâlniri mă băşeam în voie în prezenţa ei, dar nu chiar aşa cum făceam de faţă cu Teo, nevastă-mea. Deci aveam dreptate cu băşinile şi căsătoria sau nu? Îmi şi

închipuiam că mai bine să urezi cuiva care se însoară *„Dezlegare plăcută la băşini”*, în loc de *„Casă de piatră!”.*

În clipa aceea a intrat Ela de la Promovare şi mi-a dat un plic. Sosise corespondenţa în firmă şi, până venea o nouă asistentă în locul Nataliei, se mai ocupa de unele chestii. Măcar atât să-l ajute pe şef, la câte ciocane i-a tras şi cât a plimbat-o prin delegaţii. Când l-am desfăcut, să cad de pe scaun. Teo băgase divorţ. Ştiu, în pula mea, am vorbit cu ea, eu am vrut asta, dar uite că nu sunt pregătit pentru veştile astea! E tot cum vrea ea, să-mi dea peste faţă prima, mi-e şi groază ce vor face la tribunal ea şi cu caţa de soacră-mea. Sfânta taină a căsătoriei a venit pe pulă şi s-a dus pe pulă. Pizda a făcut şi tot ea a desfăcut. Amin!

11. AMANTA ŞI PETRECEREA LA FIRMĂ

Azi-noapte a rămas Mircea la mine. Era frământat tot, că a băgat matracuca divorţ. Yupiii...! A dat şi ea o dată dovadă că are creier. Dar ăsta, după ce ne-am futut, a căzut în borcanul cu tristeţe. Vorbeam singură, el abia lega două vorbe. M-am enervat şi i-am zis: *„Dar acum ai de gând să fii aşa acriturǎ mereu? Că îmi iau câmpii”.* Tocmai ce am terminat de mâncat, am făcut şi eu o salată orientală cu file de ton şi am băut nişte vin alb. Fumam, iar el s-a dus şi a scos capul pe geam afară. De obicei, fumam împreună. Nu l-am băgat în seamă şi continuam să-i povestesc ce am făcut la serviciu şi de noul şef, care şi-a luat postul în primire, după ce Emil, şeful ardelean, a dat o petrecere de rămas bun în firmă. A fost de pomină, că a venit şi Silviuţa-puţa, normal, şi s-a dat în stambă pe acolo. A dansat cu un şef de la o regională, ăla s-a îmbătat şi ridica picioarele până în tavan, ca la cancan. Muream de râs şi eu, şi ceilalţi. L-am filmat şi l-am trimis fetelor pe WhatsApp. Silvia, ca să facă pe-a interesanta şi să fie ea centrul atenţiei, s-a dus să danseze cu el, iar ăsta, când a ridicat un picior, zbang!, i-a dat una peste bot. Nu mai puteam de râs, că Silviuţei i se stricase şi coafura, dar era supărată nu că i se clătinau nişte dinţi, ci că i se luase rujul de pe buze pe bocancul ăluia. Poftim şi la asta! S-a dus repede Emil să-i dea un pahar cu apă, că deja făcea pe-a leşinata pe un scaun. Şefa de la Investiţii, aia care-şi fotografia pizda la baie, stătea pe telefon şi vorbea cu cineva pe chat. Era o harababură, în sensul că fiecare făcea ce voia, încât te lua durerea de cap. Şi în toată atmosfera asta a venit Boss. Elegant şi exact când toţi ne aşteptam mai puţin. Aşa face el, ne ia prin surprindere mereu. Ştiam că vine, Emil l-a invitat, dar nu a spus exact

când apare. Taman atunci se dansa cu picioarele în tavan, iar Emil o ţinea în poală pe Silviuţa şi îşi băgase mâinile sub fustă, deh!, acum nu mai era şeful ei. Când l-a văzut pe Boss, şi le-a scos de parcă pizda ăleia frigea. A dat-o la o parte, mai să cadă aia în cur, şi s-a dus în poziţia ghiocel, să-l întâmpine. Boss dădea mâna cu toţi, mai schimba o vorbă, eu stăteam mai în spate, că mă strâmbam de râs la tot spectacolul ăla. Când a ajuns în dreptul lui Emil, ăsta l-a întrebat mieros dacă vrea să-l servească cu ceva. Adusese printr-o firmă de catering mâncare şi aveam şi ceva băutură. Doar eram după program şi cu o ocazie specială. Boss a spus că vrea doar o apă minerală, apoi m-a văzut şi mi-a zâmbit. I-am zâmbit şi eu şi l-am salutat discret. El a venit către mine şi m-a întrebat dacă l-am cunoscut pe noul director. Cel executiv nu sosise şi am stat singură în biroul ăla, fără să fac nimic. L-am întrebat când vine directorul executiv pentru care am fost angajată ca asistent. Boss a băut cu poftă din paharul cu apă, după care m-a luat uşor de braţ şi m-a tras într-un colţ. *„Nu cred că mai vine”*, mi-a spus el încet. Eu am făcut ochii mari şi l-am întrebat: *„Cum adică nu mai vine?”.* Boss m-a privit cumva cu subînţeles şi amuzat de uimirea mea. *„N-a fost în schemă să vină niciun director executiv, am făcut asta ca să pot înfiinţa postul tău”.* Am rămas cu gura căscată şi nu mai ştiam ce să zic. El a continuat cu explicaţiile: *„A fost vorba la un moment dat în Consiliul de Administraţie să aducem un executiv, dar s-a restrâns bugetul, între timp. De aceea nu mai figurau în schemă două asistente la Emil. Era o chestiune de câteva săptămâni, până pleacă el cu Silvia”*. Deja chiar nu mai aveam cuvinte. În câteva clipe, am procesat şi am înţeles cât m-a ajutat. Până să răspund ceva, s-a înfiinţat lângă noi libidinosul de Emil, care ştia că sunt soţia lui Epaminonda, recunoscut ca fiul nelegitim al lui Boss. Îl tot întreba dacă a fost mulţumit de

el şi îi făcea temenele. Ce-i drept, a fost un director bun, făcea treabă, dar îşi făcea şi plăcerile, cum ar fi să-l calce Silviuţa cu tocurile. Dar după program. Şi e un om corect, acum îmi dau seama. Spre deosebire de Martin, cel de dinainte, care mi-a propus să vin cu rochie scurtă la o şedinţă de negociere, ca să îi fie lui bine, sau când am aflat din şedinţa, la care l-am cunoscut pe Epaminonda, ce perversiuni sexuale a făcut cu toate secretarele pe care le-a avut, cum le băga pixuri în cur şi le punea să-i sugă degetele de la picioare, bleah! Măcar Emil s-a purtat elegant şi era de bun simţ.

Ei, şi eu îi povesteam toate astea lui Mircea, iar el stătea cu curul la mine şi fuma pe fereastră. Mi-a sărit ţandăra şi i-am spus: *„Ascultă, dacă ai de gând să te porţi aşa, atunci n-ai decât să te întorci acasă la ea”*. Abia atunci el s-a întors către mine ca ars şi mi-a răspuns: *„Păi, da, că eu sunt hopa-mitică, să merg ca prostul de la una la alta, în funcţie de cum vă vine vouă. Ia mai lăsaţi-mă în pula mea în pace!”*. Şi s-a dus în cameră. Brusc mi-am dat seama că am fost rea cu el, nu avea nevoie acum să-l alung eu. Doar pentru mine a plecat şi a trecut prin atâtea. M-am dus după el şi l-am luat în braţe. *„Sunt o proastă, dar te iubesc mult. Şi te vreau aici, cu mine, vreau să se termine toate astea odată, să trăim şi noi liniştiţi”*. M-a luat şi el în braţe şi mi-a zis: *„Lasă, că va fi bine!”*. Mi-am pus capul pe pieptul lui şi îi auzeam inima cum bate şi l-am strâns şi mai tare în braţe. Ştiam că nu va fi uşor cu matracuca de Teo şi cu toate ipocriziile ei. Sigur va vrea să-l întoarcă acasă şi se va screme să plângă sau va băga iar copiii la înaintare. La fel cum a făcut atunci, când am stat cu el în spital şi a venit ea cu copiii, ca să-l impresioneze. Iar eu am plecat. Acum nu voi mai pleca, dar nici pe Mircea să nu-l ia, că o fut în gură de ţărancă parvenită!

12. NEVASTA ÎNŞELATĂ, LA AVOCAT

L-am sunat pe avocatul Hanibal Tărăşenie şi m-am dus la el, după ce am ieşit de la serviciu. Tot speram să semene cu avocaţii ăia din serialul „Ally Mc Beal”, ăia care se pişau toţi, bărbaţi, femei, în aceeaşi baie, şi apoi stăteau acolo şi-şi povesteau aventurile. Când am ajuns la adresa pe care mi-a dat-o, biroul era închis. După vreun sfert de oră, a sosit şi el, îmbrăcat într-un costum elegant şi cu o geantă în mână. După el se ţinea ca un căţeluş o fată într-o fustă scurtă. I-am spus cine sunt, iar el mi-a făcut semn să intru. În timp ce scotea din geantă maldăre de dosare şi le trântea pe birou, a strigat: *„Monalisaaa!”.* A apărut repede fata cu fustă scurtă. *„O cafea”*, i-a zis avocatul, scurt. Şi-a amintit că sunt şi eu şi m-a întrebat dacă vreau cafea. Am zis că *nu*, aş fi băut, dar mereu îmi venea să merg la baie după aceea. Avocatul i-a făcut semn cu bărbia, ca o poruncă, iar fata cu fustă scurtă a venit după câteva clipe cu o cană aburindă şi a ieşit rapid. El a început să bea şi gemea de plăcere. După fiecare înghiţitură, gemea tot mai tare, de parcă îl durea ceva. Mi-l imaginam în ipostaze intime cu Mioara. Se uita prin dosare şi părea că mă ignoră. Am tuşit încet şi am început să mă foiesc pe scaun. El m-a privit şi a început să vorbească, fără să se oprească din lucru. Semna de zor foaie după foaie. *„Mioara s-a aşezat la casa ei, deci. Mă bucur pentru ea”,* a spus el, de parcă venisem să vorbim despre Mioara. Văzând că tac, a continuat: *„Deci avem un divorţ, doi copii”*. Până să-i răspund, a strigat, de era să-mi sară inima din piept: *„Monalisaaa!”.* Fata în fustă scurtă a venit iar, ţopăind ca un iepuraş, a luat maldărul de dosare şi a ieşit. El a mai sorbit o dată din cafea şi şi-a pus picioarele pe birou. M-a privit mai atent şi a zis: *„Vă ascult!”.* Eram

încurcată, că nu ştiam cu ce să încep. *„Suntem căsătoriţi de zece ani, avem doi copii, un băiat şi o fată. De vreo doi ani, el a început să se schimbe. Venea târziu acasă, pleca des în delegaţii, apoi am aflat că are o amantă”.* Aici m-am oprit, că îmi venea să plâng singură de mila mea. Unde m-a adus nenorocitul, pe la avocaţi şi tribunale, pentru că pe el l-a mâncat şi nu şi-a ţinut-o în pantaloni! Am tras aer în piept şi am continuat: *„Am început să avem certuri şi scandal, apoi el a plecat de acasă pentru câteva zile. A avut un accident şi ne-am împăcat, dar nu ne mai înţelegeam şi s-a mutat”*. Am tăcut, pentru că chiar nu mai ştiam ce să spun. Avocatul a întrebat: *„Cu copiii cum e?”. „Vine el să-i mai ia prin oraş sau pe unde îi mai duce”*, i-am răspuns. *„Aha! E bine că nu vă opuneţi”. „Cum să mă opun? Mereu a fost un tată bun, deşi mai mult eu mă ocupam de copii. Dar nu le-a lipsit nimic, e suficient să zic că au nevoie de ceva şi imediat le cumpără”. „El unde e acum?”,* m-a întrebat iar. *„El zice că la un prieten, dar e tot cu amanta”*, am zis scârbită. *„Dumneavoastră aveţi o altă relaţie?”,* m-a întrebat brusc. Asta era bună! Mă chestiona pe mine, de parcă eu eram vinovata şi din cauza mea s-a ajuns la divorţ! *„Nu şi nici nu cred că vă interesează!”,* nu m-am putut abţine să nu-i strecor printre dinţi. Atunci el şi-a pus jos picioarele de pe birou şi mi-a zis privindu-mă direct. Am observat abia acum că se uita puţin cruciş: *„Doamnă, ne interesează orice amănunt. Spuneţi că el a plecat de acasă pentru o altă femeie. Dar ar fi fost posibil să aveţi şi dumneavoastră o relaţie adulteră. Şi atunci situaţia se complică.”* Aproape am sărit în sus: *„Domnule Tărăşenie, cum vă permiteţi să mă jigniţi? I-am fost credincioasă toată viaţa şi ce folos? Acum mă luaţi la întrebări, de parcă eu am plecat de acasă, nu el!”.* Rodin, Emil, Iulius Raiu nu intrau în discuţie să îl fi înşelat pe Mircea cu ei. Eu n-am plecat de acasă cu

niciunul, aşa cum a făcut el. *„Doamnă, sunt doi copii la mijloc, e bine să ştiu toate datele, ca să putem cere în instanţă cât mai mult pentru ei”*. M-a întrebat dacă Mircea are serviciu stabil, am răspuns afirmativ şi am adăugat că avea un salariu bun. I-am spus că ne-a lăsat nouă tot şi şi-a luat doar hainele. Ce a mai rămas de fapt din ele. Tărăşenie şi-a notat ceva de zor, apoi a spus că va intenta acţiunea de divorţ şi să mă gândesc la nişte martori pentru proces. Că va încerca să fie cât mai scurt, că, dacă nu avea pretenţii mari Mircea şi nu era cu partaj, era mai simplu. Că nu va fi uşor, pentru că acolo oamenii îşi spun lucruri neplăcute, sigur va veni şi el cu martorii lui, ca să îmi găsească mie defecte. De aceea a vrut să ştie dacă eu am avut aventuri. Mi s-a zbârlit un pic părul de pe mâini când mă gândeam pe cine poate să aducă şi să mă defăimeze. Am ieşit din biroul avocatului şi i-am mulţumit.

A doua zi, m-a sunat şi mi-a spus că a băgat acţiunea şi aştepta termenul pentru prima înfăţişare. Să fiu sinceră, mi s-au cam înmuiat genunchii. Neam de neamul meu nu mai fusese prin tribunale şi eram îngrozită. Dar eram satisfăcută la gândul cu mutra lui Mircea când a primit vestea. Am sunat-o pe mama, care mi-a zis că va veni martor la proces. Şi mi-am amintit cum a împins-o, atunci când a chemat poliţia. Păi, n-avea el tupeul să facă vreo mişcare greşită, că jar mânca! Am sunat-o şi pe Mioara, ca să-i dau vestea cu divorţul, m-a felicitat şi i-am zis că o rog să vină martor la proces. După o pauză, mi-a zis: *„Teodora, tu ştii cât ţin la tine şi te-am ajutat când ai avut nevoie, dar de data asta chiar nu pot face asta. Îl cunosc şi pe Mircea de mult timp şi nu cred că aş fi un martor potrivit. Mai ales că nu veneam pe la voi, să văd cum trăiţi. Sper că nu te superi şi vei înţelege”.* Mai întâi, era cât pe ce să mă înfurii, dar mi-am amintit brusc că ea ştia de Rodin, deşi între mine şi el nu a fost nimic. Dar nu poţi să

ştii dacă nu au vorbit de mine şi ăla nu a salvat undeva conversaţiile noastre. Mioara ştia şi de Raiu, şi de Emil, că am fost cu el în delegaţie şi a adus o paraşută, cu care şi-a tras-o de faţă cu mine. Cât de proastă puteam să fiu! Aşa că m-am grăbit să-i spun: *„Ai dreptate şi e suficient că mi l-ai recomandat pe avocat. Şi îţi mulţumesc!”*. Dintr-odată, mi-am dat seama că şi eu eram vulnerabilă şi putea să mi se facă rău uşor. Am fost naivă că am avut încredere să vorbesc despre viaţa mea. Dar, lasă, că nici Mioara nu era uşă de biserică! La o adică, o am şi eu la mână cu multe! Aşa cum era ea, era prietena mea şi mi-a fost alături la greu. Martori mai găseam eu.

13. AMANTUL ÎNSURAT, LA PROTESTE

Tocmai am ieşit de la o şedinţă, unde iar ne-a frecat la cap nefututul de şef cu un proiect. Deja lucram la unul şi abia făceam faţă, că eram puţini în echipă. Chiar când beam din cafeaua luată de la aparat, că nu mai era bunăciunea de Natalia să ne răsfeţe, intră Alex val-vârtej în birou şi spune că e miting mare în faţa Guvernului. *„Ce, mă?”,* l-am întrebat. *„Se adună lumea, au dat ăştia cică o ordonanţă şi eliberează puşcăriaşii”*, a răspuns Alex într-un suflet. Eu recunosc că, prins cu divorţul, cu Cati, cu toate căcaturile, nu m-am mai uitat la ştiri. De citit un ziar, n-am mai citit de nu ştiu când. Nici nu ştii pe care să-l citeşti, cine naiba mai ia ziare, când găseşti pe net tot ce vrei? Nu prea l-am băgat în seamă pe Alex şi am continuat să lucrez. După prânz, a ajuns şi Nelu de la o întâlnire cu unii de la altă firmă. A intrat la şef şi a stat acolo mai bine de o oră. Când a revenit, a spus şi el că seara se strânge lumea în centrul oraşului, că e groasă treaba. *„Dar ce s-a întâmplat?”,* l-am întrebat. *„Au dat ăştia o ordonanţă că pot să fure cât vor, că nu-i întreabă nimeni”*, mi-a explicat Nelu. *„Cum, pula mea? Alex zicea ceva de puşcăriaşi”*, am spus eu uimit. *„Sunt două chestii diferite, dar tot despre puşcăriaşi e vorba”*, m-a asigurat Nelu. Mă simţeam depăşit de situaţie, aşa că i-am ascultat ce vorbeau. În birou au mai venit încă doi colegi şi spuneau că ies seara toţi în stradă să facă revoluţie. *„Vii?”,* m-a întrebat Nelu, care ştiam că a fost pe la toate manifestaţiile astea mari, de unde se întorcea mereu cu ceva bun de futut. *„Altă revoluţie? Ce pula mea facem? Colecţie? Abia a mai fost una!”,* am răspuns eu. Ceilalţi au ieşit din birou şi am rămas cu Nelu, care a continuat să mă dăscălească. *„Băi, Mircea, eu diseară ies. Treaba ta ce faci!”.* Acum, şi ăsta!

„Sigur că vin, doar cine te aduce acasă?”, i-am spus. Nu m-am putut abţine să nu-i arunc o săgeată. Ştiu că se oftica dacă îi făceam aluzii la vârstă. Nelu nu suporta ideea că îmbătrâneşte.

De la birou, ne-am dus să mâncăm undeva în centru, apoi am mers în piaţă, unde era foarte multă lume. Era o atmosferă ca la un concert. Dar şi un frig, de mi-au îngheţat coaiele. Ne-am întâlnit cu mai mulţi colegi din alte firme şi erau veseli, de zici că se aflau într-un club, la o aniversare. M-am uitat în jur şi nu-mi dădeam seama care e bărbat şi care e femeie. Se lăsase întunericul şi toţi aveau pe ei haine groase şi căciuli. Iar fularele şi le ţineau pe gură. Ce mai!, un ger de ţi se întăreau mucii pe loc, frate! Am mai stat noi pe acolo, am strigat *„Hoţii!”* şi i-am zis lui Nelu că nu mai rezist. Aveam picioarele bocnă. Pe drum, spre locul unde am lăsat maşina parcată, mi-a venit să mă piş. I-am zis lui Nelu: *„Mă duc să produc nişte cuburi de gheaţă pentru băutura ăstora împotriva cărora am răcnit în seara asta. Poate fac dracu’ vreo pneumonie, să vedem cine-mi plăteşte spitalizarea!”.* Nelu a râs şi a dat din mână, că adică să nu mă agit prea tare. M-am dus la un copac şi m-am pişat cu frică, să nu-mi cadă pula de la ger. Când am ajuns cu Nelu acasă, am văzut că aveam mai multe apeluri pierdute de la Cati. Păi, cine să mai audă telefonul în hărmălaia aia din piaţă? Abia am apucat să mă dezbrac şi am adormit lemn.

A doua zi, după ce am ieşit de la birou, ne-am dus iar la protest. Era şi mai multă lume şi o atmosferă ca la Revelion. Chiar mai bună, că nu era nimeni beat. Am râs cu lacrimi de ce lozinci aveau unii. Dar cea mai tare era a unei blonde, pe care scria *„Măcar să ne fi scos la o cafea, înainte să ne fuţi”*. Pe asta Nelu mi-a arătat-o şi a zis: *„Dacă ştiam, mă ofeream eu”*. Deodată, a început să lumineze un laser şi am văzut nişte plete roşcate ieşind de

sub o căciulă cu moţ. Era Cati. Am apucat să vorbim la telefon ieri, i-am spus că sunt blocat cu protestul ăsta, dar nu mi-a zis că vine şi ea. Am simţit că a făcut bot, dar am consolat-o că o să stăm mult împreună. M-am dus la ea şi am cuprins-o cu braţele pe după spate. Ea s-a întors gata să-mi dea una, dar, când m-a văzut, a râs cu gura până la urechi. Şi, băi, era frumoasă, acolo, în noapte, cu aburii ieşindu-i din gură de la frig şi cu ochii în care avea luminiţe! Am îmbrăţişat-o şi ea s-a lăsat pe mine cu toată greutatea. A început să cânte imnul şi ne-am desprins, am zis să fim serioşi, ce dracu'? Chiar, nu ştiu cum pula mea, m-au trecut nişte furnicături pe spate. Hai, unde era patriotul din mine! Am îmbrăţişat-o iar pe Cati şi priveam la ce scria cu laserul pe o clădire. Tot felul de chestii: „Linişte", „Libertate", „Hoţii", stăteam toţi acolo ca la un spectacol. A venit şi Nelu lângă noi şi spunea că e obosit şi vrea să plece. A salutat-o pe Cati şi, chiar când voia să mai zică ceva, o văd că ţopăie şi strigă fericită: *„Mirceaaa! Nu pot să cred că ai făcut asta!".* Până să deschid gura, m-a luat în braţe şi m-a strâns aşa de tare, de-mi venea pe gât ciorba pe care o mâncasem la ora două. Ce pula mea o fi apucat-o? Nelu mă bate pe umăr şi îmi arată clădirea pe care laserul scria tot felul de chestii. M-am rotit cu Cati, care stătea atârnată de gâtul meu, şi era să fac infarct. Scria cu litere mari, în văzul tuturor: *„Cati, vrei să fii soţia mea?"*. Am rămas blocat. Cati nu contenea să mă spele cu pupături pe faţă, iar Nelu râdea ca un bou. M-am desprins cu greu din încleştare, că aia nu mai era îmbrăţişare, frate! Am bâiguit şi eu: *„Cati, stai să vezi. Eu nu...".* Dar ea nu m-a lăsat să termin şi a zis entuziasmată: *„Ştiu, Mircea, ai aşteptat un cadru inedit, ca să nu fie la fel ca toate cererile alea siropoase, cum fac toţi proştii, iar proastele cad pe spate"*. Acum eu mă simţeam ca ultimul prost. I-am luat încet mâinile înmănuşate în mâinile mele şi am privit-o în

ochi, prin întuneric. Ne ieşeau la amândoi aburi din gură de frig. I-am spus cât am putut de tare, aproape am răcnit, că unii suflau în nişte vuvuzele: *„Nu eu am scris. Adică nu eu am pus să scrie chestia aia”*. Cati a rămas câteva clipe cu gura uşor deschisă, părea că nu înţelege. Nelu m-a salvat. A venit şi ne-a spus că i-a văzut pe însurăţei. *„Unde?”,* am întrebat eu. M-am săltat pe vârfuri şi am văzut doi tineri cum se îmbrăţişau în uralele celor din jur. Cati îşi lăsase capul în pământ şi nu spunea nimic. M-am uitat la Nelu, iar el mi-a făcut semn să plecăm. M-a salutat cu semnul victoriei, cu două degete, îmi venea să-l trimit în pula mea, aşa cum facem noi, de obicei. Am luat-o pe Cati de după umeri şi am ieşit din mulţime. Pe drum a tăcut, dar în maşină, mi-a spus: *„Ştii, când m-ai aşteptat la aeroport, când am venit acum, ultima oară, din America, am avut o vedenie. Pe tabelul cu zboruri era scris* „Cati, te iubesc ca un prost”. *În seara asta, am crezut că s-a îndeplinit”*. M-am uitat la ea dintr-o parte, privea fix înainte, prin parbriz, cu fălcile încleştate. Nu ştiam ce să spun, dar mă simţeam ca un căcat. Oricum cred că-ţi trebuia un purcoi de bani ca să-i rogi pe ăia de la aeroport să scrie pe tabela aia ce-ţi trece ţie prin cap. Iar ăia doi ce pula mea a trebuit ca tocmai azi să se ceară în căsătorie? Cati a continuat: *„Văd că nu spui nimic. Şi tăcerea e un răspuns. De fapt, cum am putut eu să fiu atât de proastă să cred că ai fi tu în stare de aşa ceva?”*. Era cazul să spun şi eu ceva şi mi-a venit ideea salvatoare: *„Măi, Cati, cum puteam să te cer de nevastă, când nu am terminat divorţul?”.* Ea m-a privit, dar nu cu dragoste în ochi, de data asta, şi mi-a răspuns: *„Ce să zic! Noroc că eşti însurat, nu?”.* Deja nu mai aveam chef de discuţia asta. *„Ascultă, Cati, eu nu ştiu ce vrei acum, dar ştii foarte bine în ce căcat mă aflu. Până nu se termină toată nebunia asta cu divorţul şi să clarific lucrurile, va fi o perioadă mai*

grea”. S-a întors iar la mine şi a început să strige: *„Şi când nu a fost perioadă grea? Noi mereu am dus-o aşa, cu speranţa că se rezolvă toate şi vom fi fericiţi. Până la pensie avem şanse?”,* mi-a trântit-o înainte să opresc maşina. A coborât şi, până să zic eu ceva, a spus: *„Vreau să fiu singură. Inorogii mei nu vomită curcubeie”*, apoi a intrat la ea în bloc. Am rămas mască. Ce pula mea zicea de inorogi? Cine le mai înţelege pe femeile astea!

În următoarea zi, la proteste, toţi ne-am aprins lumina de la telefon şi a fost ceva de sărbătoare. La televizor am văzut că luminile formau un inorog. O fi trimis Cati vreunul să vomite curcubeie. Auzi, ce expresie la ea! M-am gândit că trebuie să o împac cumva. Doar de ce pula mea mai divorţam?

14. AMANTA, LA DEGUSTARE DE VIN

Şeful cel nou e spilcuit, la fel ca fostul, adică Emil. Că ăla de dinainte era un obsedat. Ăsta chiar întrece măsura. Se îmbracă foarte ciudat, cu pantaloni lăsaţi pe talie, de parcă e căcat pe el, şi cu un gen de haină care din faţă e sacou, iar din spate un fel de pardesiu. M-a chemat din prima zi şi mi-a spus că vrea să facă o şedinţă, să-i cunoască pe şefii de departamente. Când i-am convocat, aveau toţi nişte feţe, de parcă au înghiţit cactuşi. Se zvonea mai demult că se va face o restructurare. Ceva era, dacă Boss a renunţat la postul de asistent manager pe care am stat eu provizoriu. Adevărul era că mulţi o şi frecau pe acolo. Erau şi care munceau, stăteau peste program şi lucrau şi în weekend-uri. Dar şi plin de pizde proaste, aduse cu pile şi care erau interesate de serviciu doar în ziua de salariu. Eu, cel puţin, în afara de perioada grea pe care am avut-o cu Epaminonda, când îmi dădea somnifere şi am lipsit de la birou, am încercat să-mi fac treaba şi să nu se spună că mă favoriza Boss. Că el m-a ajutat când am avut nevoie a fost justificat. Dar n-am cerut un post mai bine plasat şi plătit sau cu program redus. Sigur că se găseau şi care să mă bârfească, dar mă durea fix în cot.

Au început să vină pe rând şi s-au aşezat cu frică pe scaune, de parcă erau piuneze pe ele. I-am zis lui tanti Jeni, femeia de serviciu, să facă nişte cafele şi să pregătească pahare pentru apă. M-a întrebat dacă nu desface şi pungile cu covrigei şi fursecuri. Păi, au venit la şedinţă, nu la chef! Era bine că nu mă mai ocupam eu de chestia cu făcutul cafelelor, ca pe vremuri, mă simţeam mai importantă. Mai ales că eram îmbrăcată într-o rochie albă, cu dungi colorate, aplicate în diagonală pe partea de

jos. Şeful cel nou, Radu îl chema, avea pe el blugi şi un tricou pe care era scris *„I'm not perfect, but parts of me are excellent"*. Atât am apucat să văd, că s-a aşezat grăbit şi le-a făcut semn şi celorlalţi să se aşeze. Că s-au ridicat în picioare când a intrat el, ca la şcoală. Şeful Radu a început să răsfoiască nişte dosare, ştiu că le-a cerut de la Resurse Umane, şi era o atmosferă de înmormântare. Cred că toţi se aşteptau să le spună că îi dă afară. Bine, nu toţi, că cineva trebuia să mai şi muncească. Şeful a tuşit uşor, pentru impresie artistică, şi a spart gheaţa: *„V-am chemat ca să ne cunoaştem, apoi să discutăm nişte lucruri privind eficientizarea activităţii firmei"*. Mamă, ce vorbe avea şi ăsta la el, parcă era de la Guvern! Am picat în cur! S-a lăsat tăcerea, toată lumea aştepta continuarea eficientizării sufletului meu. El a mai răsfoit un pic la dosare, punând la încercare răbdarea celor prezenţi, şi a continuat: *„Sunt scheme încărcate în organigramă".* Toţi şi-au ţinut răsuflarea, iar şeful a adăugat: *„Nu am venit să dau afară pe nimeni, dar vreau să reorganizăm un pic totul şi să diversificăm paleta"*. S-a auzit la unison un răsuflat de uşurare, de parcă s-ar fi dezumflat în birou un balon uriaş. Dar şeful ăsta avea vocabular, nu glumă! Auzi la el, „diversificare" şi „paletă"! De parcă eram la o galerie de artă. Şi avea, aşa, un mod flegmatic de a vorbi, fără să deschidă mult gura, zici că scuipa cuvintele şi ne făcea un favor că vorbeşte. Sper să nu facă pe-a interesantul cu mine! În acel moment, când toată lumea expira, a intrat tanti Jeni cu tava cu apă şi cafele. S-au repezit toţi la paharele cu apă şi se auzeau numai pleoscăieli. Clar erau stresaţi. Deodată, şeful Radu a zis: *„Aş vrea să prezinte fiecare departament un raport de activitate şi o declaraţie pe propria răspundere dacă deţineţi relaţii intime cu cineva din firma aceasta".* Toţi au început să se înece, care cu apa, care cu cafeaua, cu ce avea în gură. Păi, te cred şi

eu, la ce futaiuri erau pe la teambuildinguri! Şeful şi-a aranjat nepăsător hârtiile în dosar, bătându-l de birou, şi a mai spus *„Termenul este mâine, le predaţi asistentei mele”* şi a arătat cu capul către mine. S-a ridicat de pe scaun şi atunci am văzut că de sub textul de pe tricou, *„I’m not perfect, but parts of me are excellent”*, pornea o săgeată îndreptată în jos, către şliţul pantalonilor. Am râs în sinea mea. Încă un lăudăros. Fiecare s-a dus în biroul lui, iar tanti Jeni a venit să strângă ceştile. *„Câtă risipă, mereu arunc cafea, cred că umpleam o cadă până acum”*, a zis ea. Eu am lăsat-o să bodogănească şi m-am dus la mine la birou. În timpul şedinţei, am primit mesaje de la grupul fetelor de pe WhatsApp. Larisa venea cu ideea să ieşim toate în oraş, să plănuim o excursie, ca fetele, în străinătate. Îi era dor să-şi facă de cap. Clau se simţea bine, terminase chimioterapia şi analizele erau bune. Cami se interesa de o grădiniţă bună pentru Catina. *„Şeful cel nou are un tricou pe care scrie că are scula mare”*, le-am zis eu. Şi le-am trimis o poză cu el, pe care am făcut-o pe ascuns, în timpul şedinţei. *„Poate se referă la picioare, că fuge repede”*, a scris Cami. *„Cine se laudă că o are mare o are mică”*, s-a băgat Larisa. *„E cool”*, a intervenit şi Clau. Chiar atunci şeful m-a chemat la el. Am ieşit din aplicaţie şi am intrat în biroul lui. Fără nicio introducere, îmi întinde un carton pe care erau desenate nişte sticle de vin. M-am uitat la el mirată. *„Mâine să mergi la evenimentul ăsta. E o degustare de băuturi”. „Degustare?”,* am întrebat eu uimită. *„Da, vreau să diversificăm, să fim mai vizibili în domenii noi”.* Iar mă ia ăsta cu diversificarea mă-sii. Mor!

A doua zi, m-am dus direct la eveniment. M-am îmbrăcat cu o rochie bej, mi-am pus pantofi verzi şi m-am amestecat printre cei veniţi. Era lume multă şi nu cunoşteam pe nimeni. Chiar de la intrare, mi-a vârât unul sub nas o tavă cu pahare cu băutură. Am luat şi eu unul la

nimereală şi am gustat. Era vin. L-am lăsat pe o masă şi m-am dus să dau o raită pe la standuri. Erau din diverse ţări şi m-am oprit la nişte spanioli, pentru că erau doi tipi drăguţi. Unul explica ceva unui grup, iar celălalt se uita la mine. I-am înfruntat privirea şi el mi-a dat un pahar, apoi m-a întrebat în engleză dacă vreau să gust dintr-o sticlă. Am răspuns afirmativ şi, în timp ce beam, el îmi tot povestea de nu ştiu ce istorie şi viţă de vie. Dădeam din cap. Ce-i drept, vinul era bun. I-am dat o carte de vizită şi am luat una de-a lor, aşa mi-a zis şeful să fac. M-am îndreptat spre nişte francezi, de fapt erau un el şi o ea, dar el arăta mai femeie ca ea. Avea gesturi graţioase şi era şarmant. Nu m-a lăsat să plec de la standul lor până când n-am gustat din vreo două pahare. Am mâncat nişte saleuri, că nu mâncasem mai nimic, şi simţeam cum începe să mi se urce vinul la cap. Aproape le golisem francezilor castronul de saleuri. Abia am scăpat de ei şi am trecut pe lângă nişte americani. M-aş fi oprit, dar mi s-a făcut stomacul ghem, căci mi-am amintit de Epaminonda, care încă stătea în America. În ultima vreme, nu m-a mai căutat, iar eu mă rugam să-şi fi găsit pe cineva, ca să fie despărţirea mai uşoară. M-am gândit să vorbesc cu Boss, să îi cer un sfat legat de divorţ. Trebuia să fac ordine în viaţa mea. Mai ales că şi matracuca de nevastă a lui Mircea a fost şi ea o dată deşteaptă şi a băgat divorţ. Când mi-a dat Mircea vestea, am sărit în sus de bucurie.

Am ajuns la barul unora din Cuba, unde m-au servit cu un rom grozav. Dar deja eram ameţită şi mă ţineam de tejghea, ca să nu calc aiurea cu tocurile. Lângă mine au venit doi englezi, păreau oameni de afaceri şi vorbeau între ei veseli. Mi-au zâmbit şi le-am zâmbit şi eu, mă cuprinsese un val de veselie, dar trebuia să stau undeva, jos, ca să-mi revin, că altfel nu eram în stare să ies după un taxi, în stradă. Când mă întorc, văd negru în faţa

ochilor. Nu, că am băut prea mult, altfel nu-mi explic, e imposibil! Teo, nevasta lui Mircea, se afla în colţul opus al încăperii şi se uita fix la mine. Am vrut să mă desprind de bar şi să plec, dar ea a venit repede la mine. Avea în mână un pahar cu băutură, iar din ochi scotea fulgere. S-a oprit în faţa mea şi mi-a zis printre dinţi: *„Tu!”.* Nu ştiam ce să zic. Am bâiguit un *„Bună ziua!”* şi, când am dat să plec, ea m-a ţinut de braţ şi mi-a spus: *„Nesimţito!”*. Apoi mi-a aruncat conţinutul paharului în faţă. Am rămas mască, aproape m-am sufocat. Am inspirat şi nişte picături de vin pe nas şi am început să tuşesc. Englezii s-au întrerupt din vorbit şi se uitau la noi. De fapt, toţi din sală ne priveau ca la circ. Băiatul de la bar mi-a dat un şervet şi m-am tamponat pe faţă şi pe rochie. Îmi era o ruşine, să intru în pământ. Apoi m-a apucat furia. Asta era complet nebună şi mă făcea de râs. Îmi venea să iau toate paharele de la bar şi să i le sparg în cap. Lumea se uita la noi în continuare şi aştepta ca la meci. I-am zis doar atât: *„Eşti dusă, ai nevoie de un psiholog”,* şi am ieşit cu obrajii în flăcări. În stradă, am chemat prin aplicaţie un taxi şi îmi scuturam rochia de picăturile de vin. Atunci am văzut că materialul ud s-a mulat pe mine şi mi se vedeau sfârcurile. Miroseam ca o cramă. Fut-o în gură să o fut de psihopată! Cum a răbdat-o Mircea atâta timp? Ia, să-l sun şi pe el! *„Alo, vezi că nevastă-ta s-a dat în spectacol. M-am întâlnit cu ea la un eveniment şi mi-a turnat cu vin în cap. E nebună, frate, să o duci la balamuc, că nu trebuie să suport eu să mă umilească în public. Şi ştii ceva? Era plin de lume. Poţi să foloseşti asta ca probă la divorţ”.* Mircea, în loc să mă liniştească, m-a întrebat la ce eveniment am fost. Păi, mai conta? Putea fi şi la o recepţie la Regina Angliei, că nevastă-sa tot dobitoacă era. Apoi, ce-a găsit el de cuviinţă să-mi spună, că nu constituie o probă de divorţ! I-am închis telefonul, că deja mă enerva şi el. Să se mai

ducă şi ăsta undeva şi să mă lase în pace. Aşa am eu noroc, să atrag toţi nebunii Pământului. Iar şeful n-are decât să mai trimită şi pe alţii la evenimente de-astea, că mie mi s-a luat.

15. NEVASTA ÎNŞELATĂ ŞI CEARTA CONJUGALĂ

Am fost toată numai draci. M-am dus să mă întâlnesc cu un client, ca să semneze pe o factură, iar ăla, om ocupat, m-a chemat la un salon de vinuri. El, amabil, m-a întrebat dacă vreau să ciocnim un pahar şi mi-a dat unul. Când să beau, am crezut că am vedenii. La un bar, stătea, hlizindu-se cu doi tipi, cine alta decât curva roşcată a lui Mircea! Când m-a văzut, a făcut feţe-feţe şi a vrut să o şteargă. M-am înfuriat cumplit, pentru că mi-am adus aminte cum s-a băgat ea în casa noastră şi ne-a despărţit. Cum l-a luat pe Mircea de la copii şi pe mine m-a lăsat singură. Nu m-am mai controlat şi i-am aruncat în faţă vinul din pahar. Mimoza, ce să spun, m-a făcut nebună şi m-a trimis la psihiatru. Îmi venea să-i strig să meargă şi ea la bordel, că acolo e locul curvelor. Dar m-am abţinut, că era lume bună acolo. Ea a plecat, iar eu m-am dus repede la baie şi am plâns ca o proastă. Apoi m-am întors la birou, unde mai aveam treabă. După un timp, mă sună Mircea. Eram sigură că m-a pârât fufa aia şi aşa a fost. *„Tu chiar ţii morţiş să te faci de râs pe unde mergi”*, m-a luat el direct. *„Ţi-a dat curva raportul? Eu m-am făcut de râs? Poate tu!”,* i-am răspuns nervoasă. *„Uite ce e, Teo, te rog să termini cu rahaturile astea. Aşa nu ne putem înţelege”*, mi-a zis el pe un ton, de parcă era profesorul meu. Bine, în ce putea să fie Mircea profesor? Poate în prostologie. Sau în curvăsărie. *„Nu mă lua tu pe mine aşa, că îţi arăt eu la divorţ. Praf te fac. Nu te las să-i mai vezi pe copii şi te las cu hainele de pe tine!”,* i-am strigat în telefon. *„Teo, încetează dracului odată! Trec diseară, să vorbim”*, a zis el şi a închis. Dar cine îi deschide? Că eu nu am chef să-l văd. Am încercat să termin ce aveam de făcut la serviciu, dar n-

am mai fost bună de nimic. Cât crede el că îşi mai bate joc de mine, nesimţitul naibii?

În drum spre casă, am oprit să mai fac nişte cumpărături, mama era acasă şi le dăduse copiilor să mănânce. Erau la ei în cameră şi se jucau. *„Voi n-aveţi lecţii?”,* i-am întrebat. Băiatul m-a privit şi a râs: *„Hai, mă, mamă, abia am început şcoala!”.* Fata i-a ţinut şi ea isonul: *„Ce lecţii să am eu?”.* Mi s-a părut că mă sfidau şi semănau cu Mircea. *„Ia, lăsaţi voi joaca şi treceţi la treabă, că o să ajungeţi oameni de nimic, ca taică-tu!”,* am spus eu. Ei s-au uitat la mine miraţi, iar băiatul a zis iar: *„Ce-i cu tata? Vine azi?”.* Până să răspund, fata a început să se smiorcăie şi ea: *„Vreau să vină tati, mi-e dor de el!”.* Eram şi aşa nervoasă, asta m-a iritat şi mai tare. *„Acum v-a apucat dorul de el! Lăsaţi vrăjelile, faceţi aşa, ca să scăpaţi de teme!”,* le-am răspuns şi am ieşit din cameră. Mama m-a întrebat dacă vreau să mănânc ceva şi de ce sunt supărată. Mi-a pus în faţă o farfurie de borş şi am început să înghit cu noduri. A sunat soneria la uşă şi am tresărit. I-am zis mamei: *„Acum o să afli”*, că adică de ce sunt supărată. Mama a deschis uşa, iar Mircea a intrat cu o sacoşă în mână, pe care a pus-o pe masă. *„Le-am luat copiilor nişte fructe şi dulciuri”*, a dat el explicaţii fără să i le ceară nimeni. Am tăcut şi mâncam în continuare din borş. Mama, ca să rupă momentul penibil, i-a luat sacoşa din mână, că stătea cu ea ca un caraghios. *„Unde sunt copiii?”,* a întrebat Mircea. Băiatul deja a venit în bucătărie, i-a auzit vocea, şi i-a sărit în braţe. Mircea l-a ridicat şi l-a pupat pe obraji. Fetiţa a apărut şi ea, iar Mircea a luat-o cu cealaltă mână, îi ţinea în braţe ca pe doi ursuleţi. Simţeam că-mi dau lacrimile de nervi. Nu ne-a fost nouă bine aşa? L-a mâncat pe el undeva şi l-a făcut aia cu capul. Bine că i-am vărsat paharul pe faţa aia de boarfă ordinară! *„Mergeţi voi un pic la voi în cameră, că eu*

am ceva de vorbit cu mama voastră. Vin eu la voi!”. Fata i-a zis: *„Dar promiţi că nu pleci fără să ne spui?”.* Mircea a privit-o cu drag şi i-a spus ridicând două degete: *„Promit!”.* Ce să spun, el şi promisiunile! După ce copiii au ieşit din bucătărie, a devenit serios şi s-a aşezat pe scaun, în faţa mea, la masă. *„Băi, Teo, ce ai cu mine? De ce mă urăşti în aşa hal?”.* Acum mă lua la sentiment, nu mă mai ducea el pe mine de nas. Am dat la o parte farfuria cu borş, din care am mâncat aproape tot, şi l-am privit direct în ochi: *„De unde ai scos-o pe asta că te urăsc?”,* am întrebat. *„Păi, m-ai ameninţat, că mă faci praf, că nu mai văd copiii... Ce vorbe sunt astea? Dacă am căzut de acord amândoi să divorţăm, ce rost au răutăţile astea de doi lei?”,* a întrebat şi el. Mama, care se făcea că freacă nişte farfurii, a intervenit: *„Mircea, vrei nişte borş? Eu l-am făcut”.* Asta era culmea! Mama cu cine ţinea? *„Nu-i dai nimic. Are cine să-i facă!”,* i-am zis eu mamei. *„Săru’mâna, dar am mâncat înainte să vin”*, i-a răspuns Mircea. *„Măi, copii, nu vă mai certaţi, că aveţi multe de făcut împreună, chiar dacă nu mai staţi în aceeaşi casă!”,* a zis mama înainte să iasă din bucătărie. Mircea a arătat în urma ei cu degetul: *„Ai auzit-o? Cred că mama ta e mai deşteaptă ca tine”,* mi-a zis. *„Acum, te pomeneşti că o respecţi”*, i-am spus nervoasă. *„Mereu am respectat-o”*, a răspuns pe un ton sigur*. „Mda... acum nu mai e* mă-ta*, e* mama*”,* am spus eu. Mircea a tăcut câteva momente, am tăcut şi eu. Voiam să văd cât tace. Mama şi-a băgat capul pe uşă, s-a uitat la noi şi a zis: *„Nu ştiam ce e cu voi. Am crezut că aţi plecat undeva”*. *„Unde naiba să plecăm?”,* i-am zis eu. *„La un film, poate”*, a răspuns mama. *„Hai, mamă, că vorbeşti numai prostii! Că de filme ne arde nouă!”*, am expediat-o eu. Mircea a vorbit până la urmă: *„Când e termenul?”.* Se referea la procesul de divorţ. *„Peste trei zile”*, i-am zis. El s-a uitat la mine ca un milog şi a mai spus: *„Vreau să fim*

civilizaţi, să putem comunica în continuare, pentru binele copiilor”. Ia te uită! Acum îl freca grija de copii. *„Depinde doar de tine”*, i-am răspuns. *„Cum adică de mine?”,* a întrebat mirat. *„Dacă nu-mi dai ocazia să mă umpli de nervi, ne vom înţelege”*, i-am explicat. Simţeam că îmi ciuguleşte din palmă. Păi, aşa îi trebuie, dacă nu a stat pe curul lui, acasă! Să-l usture! *„Ce am făcut până acum, ca să nu mă poţi suporta?”,* a întrebat iar. *„Cum ce? Mereu sari în sus când vine vorba de curva ta. Şi, apropo, de faţă cu mine, să nu te prind că o mai pomeneşti vreodată!”,* i-am şuierat ameninţător. *„Eu nici nu aduc vorba, tu te legi mereu de ea”*. Mi-a sărit ţandăra, când am văzut cum îi lua el apărarea. *„Uite, vezi? O protejezi, n-are voie nimeni să o atingă nici măcar cu o pană. De parcă e zeiţa curului”*. Mircea s-a ridicat în picioare, era nervos. *„Nu are rost să continuăm discuţia, că iar ne încăierăm. Orice fac nu e bine. Aşa că mai bine nu mai zic nimic”*, a spus el. M-am enervat şi mai tare. *„Eşti un laş, mereu ai fost aşa. Arunci cu piatra şi fugi. Aşa ai fost de când te ştiu, un egoist!”.* El nu mai zicea nimic şi s-a dus la uşă, ca să iasă din bucătărie. L-am tras de umărul sacoului şi s-a auzit o pârâitură. El mi-a dat mâna la o parte şi a strigat: *„Termină! Îmi rupi hainele, nu eşti sănătoasă la cap? Ce pula mea faci? Pe alea le-ai tăiat cu foarfeca, acum pe astea le rupi!”*. Şi a ieşit din casă. Mama a venit în bucătărie, iar eu tremuram de nervi. *„Iar v-aţi certat? Chiar nu puteţi vorbi ca oamenii?”*, a întrebat ea. *„Ăsta e om? E un animal!”*, am zis eu furioasă. *„Dar ce ţi-a făcut? Vorbea frumos, când eram eu aici!”. „Hai, nu începe şi tu! E un dobitoc egoist, un laş căcăcios!”,* i-am răspuns. *„Doamne, Teodora, ce urât vorbeşti! Aşa te-am învăţat?”*. Atunci au venit şi copiii şi au întrebat de tată. *„A plecat”*. S-au întristat. *„A promis că nu pleacă până nu ne vede”*, a zis fata. *„Nu se ţine de promisiuni, e un mincinos”*, le-am

zis. Băiatul a dispărut repede şi a revenit cu telefonul lui mobil, i-l luase tată-su. *„Mă sună tata”*, a zis el bucuros. S-a dus în cameră să vorbească, apoi a venit la mine şi mi-a zis arătând cu degetul arătător spre mine: *„Să nu-l mai faci mincinos pe tata”*. Apoi mi-a întors spatele şi a ieşit. Fata l-a urmat şi din mers mi-a zis şi ea: *„Ai înţeles?”.* Eu deja făceam spume, m-am dus după ei şi i-am apucat pe fiecare de ceafă. Până să fac ceva, băiatul mi-a strigat: *„Dacă mă baţi, te spun lui tata şi nu mai stăm cu tine!”.* Asta era deja prea mult. I-am împins şi m-am întors în bucătărie, apoi pe hol. Parcă eram un leu într-o cuşcă. *„Linişteşte-te, Teodora! Copiii n-au nicio vină”*, mi-a zis mama. *„Tu nu ai auzit ce urât mi-au vorbit?”,* i-am zis. *„Sunt copii, spun şi ei ce aud. Dacă te porţi aşa cu ei, îi îndepărtezi”*. Avea dreptate mama, dar nu mă puteam abţine. Eram cu nervii la pământ. Am condus-o la uşă, pentru că zicea că nu vrea să o apuce noaptea pe drum. A doua zi era sâmbătă, începea încă un weekend. M-am dus şi am făcut un duş, apoi m-am dus să fac paturile copiilor şi pe al meu. Mă gândeam cu puţină groază că trebuie să mă bag în cearşafurile reci. Când m-am dus să duc lenjeria la coşul de rufe murdare, i-am văzut pe copii în baia lor cum se spălau pe dinţi şi mi s-a înmuiat inima. Dragii de ei! Mi-au dat lacrimile şi m-am întors în cameră. Am stins lumina şi am lăsat veioza aprinsă. Voiam să citesc ceva, nu aveam răbdare să mă uit la vreun film. Chiar când m-am băgat în pat, a intrat fetiţa în cameră. Stătea îmbrăcată în pijama, lângă patul meu. *„Ce e, draga mamii?”,* am întrebat-o. Ea a venit lângă mine şi m-a cuprins cu mânuţele: *„Mi-e frică. Am visat urât”.* Am luat-o în braţe şi am sărutat-o pe frunte. A venit şi băiatul şi s-a băgat lângă mine, pe partea cealaltă. L-am luat şi pe el în braţe. Stăteam cu amândoi copiii şi mă simţeam bine. Am stins veioza şi am adormit toţi trei în acelaşi pat. Mă

gândeam că nu am mai ieşit demult cu ei şi a doua zi ar trebui să o fac.

16. AMANTUL ÎNSURAT ŞI PĂCATELE BĂTRÂNEŢII

Dacă femeile astea o mai ţin mult aşa, mă duc naibii. Pe Teo iar au apucat-o pandaliile, credeam că după faza din club, de anul trecut, când a păruit-o pe auditoarea aia nimfomană, nu mai are ce să mă surprindă. Acum s-a luat de Cati la nu ştiu ce eveniment cu băuturi, a făcut-o fleaşcă. Bine, Cati m-a sunat ofticată mai mult că i se vedeau sfârcurile prin rochia udată de vin. Îmi şi imaginam cum arăta. Iar cu Teo, orice fac, nu e bine. Nu o putem scoate la capăt şi pace! M-a mirat însă soacră-mea, mi-a ţinut partea, când am fost la Teo să vorbim de divorţ. A vrut să mă servească cu nişte borş, soacră-mea găteşte bine, n-am ce zice. Dar scorpia de nevastă-mea a sărit că să nu-mi dea, că are cine. De parcă Nelu face borş. Am zis că am mâncat, deşi mi-era o foame de crăpam. Şi, când Teo vorbea numai tâmpenii, tot la borş mă gândeam. Nebuna, m-a tras de haină, când să plec, era gata să mi-o sfâşie. Au lăsat-o nervii rău de tot. Parcă se mai liniştise când am stabilit că divorţăm, nu ştiu ce-a apucat-o. Chiar i-am zis şi lui Nelu, iar ăsta mi-a zis că cică e şocată. Cum pula mea să fie şocată? *„Acum a procesat informaţia cu divorţul, până acum nu a conştientizat asta”,* m-a lămurit Nelu, *„Tu, ce pula mea, eşti vreun Freud?”,* l-am întrebat. *„Tu chiar eşti idiot? Credeai că îi zici că vă despărţiţi şi gata, ea o să sară într-un picior de fericire? Acum îşi dă seama ce înseamnă divorţ şi că nu vă vor lega decât copiii”,* a explicat Nelu. *„Credeam că ai şi tu mai multă minte şi înţelegi un pic nişte psihologii”*, mi-a mai zis el. Psihologia pulii! Mă fute toată lumea la creieri, şi eu n-am ce să fac decât analize psihologice.

În weekend, am rămas la Cati, Teo mi-a spus că vrea să fie ea singură cu copiii. Nelu a mers la Cami, deşi aia i-a

dat de înţeles că vrea să o rupă. Asta ar mai lipsi, să îl văd cum suferă din dragoste. M-aş căca pe mine de râs! Cati a spus să mergem la ziua lui Clau, prietena ei bolnavă de cancer. Am zis că merg, deşi nu prea aveam chef. Dar Cati a spus că aşa mai uit de divorţ. Înainte să mergem la Clau, m-a făcut ea să uit printr-un oral de nota zece. Mi-a fost şi dor de ea. Stăteam unul lângă altul în pat şi mă uitam la ea cât era de frumoasă. *„Ce te holbezi?”,* m-a întrebat râzând. Muream după râsul ei. M-am ridicat într-un cot şi i-am zis că e frumoasă. Ea m-a luat cu braţele de după gât şi mi-a spus la ureche: *„Şi te vei putea holba toată viaţa”*, apoi m-a muşcat uşor de lob. Iar eu am încremenit la imaginea lui Cati babă, iar eu moş, şi uitându-ne unii la alţii ca proştii. „Toată viaţa” asta îmi dădea fiori pe spate. *„Ce ai?”,* m-a întrebat ea. M-am scuturat un pic. *„Ce să am?”,* am zis eu. *„Te uitai ca curca în lemne. La ce te gândeai?”,* a continuat ea. Asta mă cam deranja, mă întreba prea des la ce mă gândesc. La ce vrea pula mea.

Am fost la un restaurant destul de scump. Prietenul tomnatic al lui Clau i-a ţinut ziua acolo. Ea arăta destul de bine, Cati mi-a povestit de tratamente şi prin ce a trecut. Arăta doar cam slabă, o ştiam de la nunta cu soţul ei, care a murit între timp. Era şef la o firmă parteneră, un om bun. Am înţeles că a făcut infarct fix când era cu degetul în curul ei. Clau asta, nu ştiu cum pula mea, numai ciudaţi vrea. Ăsta de acum a pus-o să-şi bage un ou în pizdă şi cică de acolo i s-a tras cancerul, că s-a spart oul. Mă uitam la el, când eram la masă, e un tip bătrân, cu pungi sub ochi şi obrajii căzuţi. Deci a renunţat la lifting, îmi zicea Cati că înainte de boala lui Clau făcea. Se şi vopsea la păr. Acum dă banii pe citostatice. Păcatele bătrâneţii... Decât să ajung aşa, mai bine îmi schimb dracului sexul de pe acum. Pun pariu că ăsta n-a avut parte în tinereţe de futaiuri ca la carte şi vrea să recupereze la bătrâneţe. Păi,

cu o pulă veştedă nu se face primăvară, tataie! Am înţeles că bagă Viagra la greu. De fapt nici n-o prea futea pe Clau, o punea să facă tot felul de fantezii, aşa a fost şi aia cu oul. Om bătrân şi prost. Dar plin de bani. A comandat numai mâncăruri alese în foietaj cu sos de nu ştiu ce căcat. Şi băuturi scumpe, numai o sticlă costa câteva sute de lei. Dar nici eu nu m-am jenat şi am comandat ce a vrut pula mea. Măcar să simtă că ne-a invitat. Cati mă atingea din când în când cu piciorul, stătea lângă mine. Iar Clau cu bătrânelul, în faţa noastră. Mai târziu, au venit şi zănatica de Larisa cu Tibi. Ăsta e un tip simpatic, nu prea vorbeşte, dar râdea la glumele mele. Cami a ajuns ultima, a venit târziu vecina care stătea cu fetiţa ei. O priveam, ca să-mi dau seama cu ce l-a dat gata pe Nelu. De urâtă, nu era urâtă, dar nici frumoasă. O femeie comună. Dar le are cu vorbele, se vede că a citit mult la viaţa ei. Eu pe Nelu nu-l ştiam mort după lecturi, ce pula mea vorbeau ăştia când se întâlneau? Cati mi-a povestit cât de înţeleaptă e Cami şi ce sfaturi ştie să dea. Adevărul este că e cea mai matură dintre toate, cine era să dea sfaturi? Doar nu paparuda de Larisa! A ajutat-o şi ea, nu zic, însă la chestii care necesitau mai mulţi neuroni în viaţă, nu te puteai baza.

Bătrânelul lui Clau povestea cum a vândut afacerea pe care o avea şi se dedică vieţii cu Clau şi călătoriilor. Ea îi zicea Pişcoţel, iar eu am început să râd când am auzit prima oară cum îl striga aşa. Mi se părea cam fanfaron, dar nu era o prezenţă neplăcută. Adică aveai de ce să faci mişto. Chiar când îmi venea să casc, că mâncasem cam mult şi m-a moleşit vinul, simt mâna lui Cati pe pula mea. Mi-o freca de parcă lustruia o statuetă preţioasă. Am strâns-o de coapsă, apoi i-am băgat mâna sub rochie. Am dat de chiloţi. Ea purta ciorapi din ăia cu bandă, fată prevăzătoare. Am dat la o parte textila şi am dat de locul cald şi moale care mă înnebunea. Eram uşor ameţit. Ea mă

freca în continuare, cu simţ de răspundere, şi deja o aveam tare. Ea chiţăia, că o gâdilam. Cei de la masă vorbeau, nimeni nu vedea că ne-o frecam unul altuia. M-am apropiat de urechea lui Cati şi i-am şoptit: *„Mă duc la baie. Te aştept acolo”*. M-am ridicat şi m-am dus la toaletă. Când am intrat, unul îşi măsura pula cu o ruletă. Când să intru în cabina de WC, l-am auzit cum strigă *„Să-mi bag!”,* îi scăpase ruleta din mână şi s-a zgâriat. A ieşit şi, după câteva secunde, a apărut Cati. Am luat-o în braţe şi am intrat cu ea într-o cabină care mi se părea mai curată. Am rezemat-o de perete şi m-am descheiat la pantaloni. I-am tras-o în picioare, fără să-i dau jos chiloţii. Ea a început să geamă şi peretele se cam clătina. Am terminat repede, chiar când am auzit că a intrat cineva în baie. Am stat cu capul pe ţâţele lui Cati şi gâfâiam amândoi încet. Ea s-a şters cu hârtie igienică, eu la fel, ne-am aranjat hainele şi am ieşit să văd dacă e mai e cineva. Nu era nimeni. Când ne spălam pe mâini, din cabina alăturată se aude o băşină. Am împietrit şi eu, şi Cati. Deci cineva a fost acolo tot timpul, pentru că nu am auzit uşa. Am ieşit repede amândoi şi am revenit la masă. Se discuta aprins de politică şi cursul valutar. Pişcoţel dirija orchestra, cum ar veni, şi ţinea lecţii de economie. Mi-am amintit ce cheltuieli mă aşteptau la divorţ şi că trebuia să o sun pe avocată. Mi-a recomandat-o un coleg de serviciu. Am ieşit afară să fumez o ţigară şi am apelat-o. Smărăndiţa Bizdoacă o chema. Cum pula mea să-i spun? Doamna Bizdoacă? Râdeam singur ca prostul, dar am devenit serios când mi-a răspuns la telefon. Avea o voce plăcută, un pic sclifosită, dar amabilă. Mi-a spus că nu e nevoie să vin la prima înfăţişare şi îmi transmite ea ce a fost, după ce ia legătura şi cu avocatul lui Teo. M-am întors în restaurant mai uşurat. Tibi picotea, Larisa râdea ca apucata, cred că a băut, că ea aşa face la băutură. Clau

vorbea cu Cami şi cu Cati, iar Pişcoţel îi explica unui chelner că bacşişul nu e un scop şi trebuie să-i placă să-i servească pe oameni. Că el nu a muncit o viaţă, ca să lase ciubucuri pe unde mergea. A muncit ca să plătească fete tinere să-i danseze cum vrea el şi să-şi bage ouă în pizdă, normal. Pişcoţel ăsta începea să mă scârbească cu teoriile lui cretine. Bine că am mâncat pe săturate. Şi am şi futut. Când a venit nota de plată, a scos cardul cu un gest teatral, ni l-a fluturat prin faţă şi apoi a plătit. Mi-era din ce în ce mai clar că e un fanfaron. Nu i-a lăsat nimic chelnerului, aşa că i-am dat eu bacşiş. Toată lumea de la masă a văzut scena, dar s-a făcut că are treabă. Clau era singura care mânca încet, absentă la tot. Era călită, clar. Culmea, cel care a vorbit primul a fost Tibi. *„La magazinul meu, le dau băieţilor care aduc sacii cu boabe câteva pliculeţe”,* a spus el senin. Pişcoţel l-a privit surprins şi l-a întrebat: *„Eşti dealer?”.* Noi am rămas mască toţi, apoi am început să râdem. Tibi râdea şi el. *„Da, vrei şi tu?”,* l-a întrebat la fel de senin. La prima vedere, dacă nu-l cunoşteai, ţi se părea idiot. Dar era un băiat de gaşcă. Pişcoţel a devenit rigid şi s-a ridicat grăbit de la masă, apucând-o pe Clau de un braţ: *„Trebuie să plecăm, e obosită”*, a spus arătând spre ea. Ne-am salutat şi, după ce au plecat, i-am zis lui Cati: *„Cum pula mea are ăsta grijă de ea? E un zgârciob lipsit de coaie şi un lăudăros”*. Larisa s-a uitat la mine, dar n-a zis nimic. Ştiam că nu prea mă înghite. Mă durea fix în pulă. Cami mi-a explicat că se simte vinovat şi e de admirat că are grijă de ea. Cati mi-a spus prevenitiv: *„Iubi, hai să mergem şi noi. Mă doare capul de la vin”*. Mă cunoştea şi se aştepta să le zic câteva prietenelor ei despre admiraţia pe care o aveam faţă de Pişcoţel. Am plecat cu un taxi şi m-am gândit că mai bine m-am distrat la nunta de pocăiţi, când s-a măritat Mioara, decât la masa lui Pişcoţel. N-avea rost să o supăr pe Cati şi

eram şi obosit. Când am ajuns acasă, mă rog, acasă la Cati, mă sună Teo. Că ăia mici vor să vin la ei a doua zi. *„Păi, n-ai zis că vrei să fii tu cu ei?”,* am întrebat-o. *„Am fost. Am vrut să mergem la Muzeul Antipa, dar am renunţat, când am auzit de radiaţii”. „Ce radiaţii?”*, o întreb eu perplex. *„N-ai auzit că e un mamut care radiază?”.* Mamut care radiază? *„Nu”*, am răspuns. *„Cică în curtea muzeului sunt nişte oase de mamut care transmit radiaţii”*. Nu m-am putut abţine şi am râs, de se uita Cati la mine. Probabil se mira ce pot discuta aşa amuzant cu Teo. *„Şi tu crezi toate tâmpeniile?”*, o întreb. *„Ca de obicei, eşti indiferent. Ţi-ai pus palma-n cur şi ai plecat”*, a zis ea iritată. *„Nu înţeleg ce treabă are mamutul aici”*. Şi, până să zică ceva, am adăugat: *„Bine, vin mâine”*. Am închis telefonul şi am văzut privirea lui Cati. Nu-i convenea, dar era vorba de copii. Păcatele tinereţii...

17. AMANTA ŞI PLANURILE DE CĂLĂTORIE

Când le-am povestit fetelor ce am păţit cu nebuna de nevastă a lui Mircea, mi-au zis că voi mai avea de tras, că nu voi avea o viaţă uşoară. Ştiam şi eu cam ce mă aştepta cu fiinţa aia bătută în cap. *„Ce pot să fac?”,* am întrebat eu. Eram în vizită la Cami, cu Larisa. Clau a spus că e obosită şi nu iese din casă. După ce am fost la ziua ei, am vorbit la telefon şi mi-a mulţumit că am venit. Mircea a făcut mişto, ca de obicei, nu-l place pe Pişcoţel deloc. Spune că e un bătrân fanfaron şi zgârcit. De parcă nu am îmbătrâni toţi! Cât despre zgârcenie, cu Clau ştiu că nu e. Nu doar acum, că a dat bani pe tratamente şi în spitale, dar şi înainte, o ducea în călătorii, îi făcea cadouri, îi cumpăra tot ce dorea. I-a aranjat să lucreze *part time,* pentru că lui Clau nu i-a plăcut niciodată să aibă un program fix. Într-adevăr, mie, una, nu-mi place Pişcoţel ca bărbat, dar Clau mereu a alergat după tipi mai în vârstă ca ea, spunea că cei tineri au dezamăgit-o. Poate fiindcă a fost înfiată, iar în subconştient şi-a căutat un model patern. Asta am luat-o de la Cami, că ea le are cu psihologia. *„Cum ce să faci? Mergem în vacanţă toate şi ne facem de cap”*, a răspuns Larisa la întrebarea mea. *„Unde?”,* am întrebat eu. *„Mi-am dorit mereu să merg la Londra”*, a spus Cami visătoare. *„Fată, am găsit eu ofertă la Londra. Uite aici, cu cazare şi avion”*, ne-a informat repede Larisa, deschizându-şi telefonul şi căutând pe internet. *„Dar e un super preţ!”,* am spus miratră. *„Acum orice prost merge oriunde”*, a răspuns Larisa. *„Nu am cu cine să o las pe Catina mai multe zile”*, a zis Cami cu regret. Am tăcut toate şi căutam o soluţie. Era vorba de trei zile, şi să o luăm cu noi pe fetiţă ar fi însemnat să nu putem merge în voie oriunde aveam chef şi să depindem

de orele de masă şi somn ale Catinei. Niciuna dintre noi n-aveam mame în apropiere, pe care să ne putem baza. Şi atunci mi-am dat seama că e greu totuşi să nu ai părinţi aproape, chiar dacă uneori îţi doreşti să nu te trezeşti din senin cu ei pe capul tău. *„Să o rugăm pe Clau să o ţină la ea”*, a venit Larisa cu ideea. *„Dar poate vrea să vină şi ea”*, a spus Cami. *„Ia să o sunăm!”*, a fost Larisa de acord şi a apelat-o pe Clau. *„Fată, ce faci? Auzi, tu vrei să vii la Londra cu noi? Cu noi, nebunele, că doar nu cu mine şi cu Tibi! Aaa, nu te simţi în stare să mergi la drum? Auzi, fată, dar, dacă te roagă Cami să o ţii tu pe aia mică vreo trei zile, ai putea? Tu vorbeşti serios? Hai, fată, că eşti bestială! Ştii că te iubim toate. Te pup şi mai vorbim”.* După ce a închis telefonul, ne-a spus entuziasmată că draga de Clau a fost de acord să aibă grijă de Catina, cât suntem plecate. Nu se simţea pregătită de o călătorie. Cami a sărit în sus de bucurie, ne-a zis că nu a mai fost într-o vacanţă de când a plecat în Grecia, când l-a cunoscut şi pe tatăl fetiţei.

Am şi rezervat biletele de avion şi am căzut de acord să luăm şi cazarea la hotel, după ce ne aranjăm treburile fiecare. Larisa cu Tibi, eu cu Mircea, Cami cu fetiţa. Plus că mai aveam şi serviciu. Cami totuşi avea îndoieli. Spunea că hotelurile sunt cam scumpe în Londra şi mai degrabă ar fi bine să închiriem un apartament. Larisa şi-a amintit de prietenii irlandezi care au venit şi la nunta ei. *„E imposibil să nu ştie ei pe cineva la Londra. Deşi se au cu englezii ca şoarecele cu pisica”.* Era o idee bună şi mă miram de când a devenit Larisa aşa rapidă în gândire.

Sigur că Mircea a strâmbat din nas, când i-am zis. Fusese cu copiii, că l-a chemat matracuca de Teo. Vezi, Doamne, ăia mici voiau să-l vadă. Am observat că, de câte ori vine de la copii, e ciufut şi nu-i convine nimic. Dar m-am jurat să nu mă mai las călcată în picioare cum are el

chef şi să nu-mi stric bucuriile. Lasă, că nu murea el dacă plecam eu trei zile! Bine, că m-a tot chestionat, că ce-o să facem noi acolo, trei muieri? Păi, ne futem, ce să facem! Ce întrebare idioată! De ce merg oamenii în vacanţă? Să se plimbe, normal. Ce, eu l-am întrebat ce a făcut când a fost cu nevastă-sa la Paris? Chiar că era culmea! Voi merge la Londra şi dacă se pune el în genunchi să nu plec. Mi-a zis că începe procesul de divorţ şi că e stresat. *„Abia aştept să treacă şi să ne vedem şi noi de viaţa noastră”,* i-am spus eu. El a tăcut şi nu mi-a plăcut asta. Înţelegeam că e stresat, dar nici măcar de bun simţ să nu spună că şi el abia aşteaptă? M-a întrebat brusc când divorţez. Şi chiar m-a iritat asta. *„Când eram nemăritată, nu puteai să rezolvi. Acum că sunt eu măritată, tot complicat ţi se pare. Adică tot eu sunt de vină, nu?”.* N-a mai zis nimic, iar eu i-am spus că sunt obosită. L-am lăsat să se uite la televizor şi am adormit. De parcă eram deja căsătoriţi de douăzeci de ani.

18. NEVASTA ÎNŞELATĂ ŞI AMANTUL ÎNSURAT, LA CONSILIERUL MARITAL

Avocatul Hanibal Tărăşenie m-a chemat la el. A fost la tribunal de dimineaţă şi m-a sunat când eram la birou. Ieri a fost Mircea şi a luat copiii să-i plimbe. Am stat şi eu liberă câteva ore, mi-am făcut unghiile, m-am spălat pe cap şi am mai dereticat prin casă. Mama era la o prietenă în Giurgiu şi nu-mi venea să cred că am atâta timp numai pentru mine. Am sunat-o pe Mioara, care venise de la biserică şi am întrebat-o ce mai face. I-am zis că am băgat divorţ şi i-am mulţumit pentru avocat. *„Ai să vezi, Teo, că ăla te scoate din orice rahat”*, mi-a zis ea. *„Păi, în ce rahat să fiu? Poate Mircea e”*, i-am răspuns. *„O să mai fie frecuşuri între voi, asta am vrut să spun”,* m-a lămurit ea. Am întrebat-o de Manuel. *„Mieluşel, cum îl ştii”*, mi-a zis Mioara. *„Nu te plictiseşti?”,* am întrebat-o eu. Într-un fel, îmi era ciudă că găsise pe unul care să nu-i iasă din cuvânt. Tot alea care au curvăsărit au noroc! *„Teodora, am avut la viaţa mea atâţia cretini, încât nu credeam că mai există pe Pământ şi altfel de bărbaţi. Sunt cea mai fericită femeie, acum”,* m-a asigurat ea. Ştiam că ea mereu şi-a dorit să aibă pe cineva care să o iubească aşa cum e. A avut tot felul de relaţii cu ciudaţi, unul o şi bătea, altul i-a mâncat banii şi tot aşa. De aia se săturase şi, la un moment dat, plătea bărbaţi cu care să aibă legături sexuale. Manuel a apărut în viaţa ei când nici nu spera să mai găsească pe cineva, darămite să se mărite! Mircea mă enerva din ce în ce mai mult. Nu mai găseam nimic interesant la el. Şi când a venit cu copiii avea o faţă, de parcă l-am obligat eu. Păi, e obligaţia lui! Ce crede? Că pleacă şi gata, nu mai are responsabilităţi? Nici nu l-am băgat în seamă. Să meargă cu ifosele lui la fufa roşcată.

M-am dus la cabinetul avocatului, după ce am ieşit de la serviciu. Asistenta lui, Monalisa, era acolo, dar vorbea la telefon. Am intrat la el în birou şi l-am găsit ascultând muzică simfonică din computer şi dirijând. Mi-a făcut semn din cap să iau loc pe scaun şi am aşteptat să se termine melodia. Astea clasice sunt şi lungi, ale naibii. Aproape mă plictisisem. Când muzica a încetat, mi-a zis direct: *„Aşa mă purific eu, Bach este perfecţiune”*. Am auzit şi eu de Bach, hai, că nu eram chiar proastă, ştiu că era şi o carte cu un concert din muzică de Bach parcă. Nu mai ştiu exact, era vorba despre una, doamnă de societate, care ţinea serate muzicale şi s-a îndrăgostit de un compozitor sau pianist. Păi, ăştia sunt veşnic nefericiţi, cum să faci casă cu ei? Bine, că nici Mircea nu era vreun artist şi tot n-am făcut mare scofală împreună, în afară de copii. Dar copii, până la urmă, poţi să faci cu orice prost.

Hanibal Tărăşenie mi-a povestit că totul a mers bine la prima înfăţişare, care, de fapt, a fost a avocaţilor. Mircea avea şi el o avocată*. „Am vorbit cu Smărăndiţa”*, mi-a zis Tărăşenie şi a oftat prelung. Am înţeles că asta era avocata lui Mircea. *„Am căzut de acord în faţa instanţei să vă mai acordăm o şansă, dat fiind că sunt doi copii mici la mijloc”. „Ce?”,* am sărit de pe scaun. *„Calmaţi-vă, vă rog! E o procedură pe care o facem atunci când credem că familia mai poate fi reunită”*, mi-a zis el. Ba atunci când vreţi să o lălăiţi, ca să câştigaţi voi mai mult, îmi venea să-i spun. *„Ce presupune asta?”,* l-am întrebat. *„Câteva vizite la un consilier marital”*, mi-a răspuns el. *„Adică psiholog”*, am zis eu. A dat din cap afirmativ. Iar dau peste vreun nebun care mă trimite în club ca să mă împac cu soţul, iar eu mai tare mă enervez! *„Eu nu vreau să mai am de-a face cu acest om!”,* i-am zis răspicat. *„Acum sunteţi sub imboldul furiei. Gândiţi-vă, veţi rămâne singură, cu doi copii în îngrijire, cu o pensie alimentară care nu va*

echivala cu un salariu. Va fi greu să vă refaceţi viaţa. Nici lui nu-i va fi uşor să se împartă în mai multe case”, mi-a zis el răbdător. Asta era culmea! Să-mi pese acum de Mircea! Poate voia să-i plâng şi de milă! Tărăşenie mă fixa cu privirea şi deodată am simţit că nu mai am putere. M-am lăsat moale pe scaun, iar el a continuat: *„Mai întâi vei merge singură, apoi vei face mai departe ce consideri de cuviinţă. Dacă terapia nu dă rezultate, eu sunt aici”*. Terapie? Eram bolnavi cumva? L-am întrebat dacă are o recomandare şi mi-a dat un număr de telefon. Nu aveam chef să-l caut pe psihopupu la care m-a trimis data trecută Mioara. M-am ridicat, l-am salutat şi am plecat. Avocatul a dat din cap şi am ieşit din biroul lui pe muzică de Bach.

Nu aveam niciun chef de împăcare, dar am sunat la numărul pe care mi l-a dat Tărăşenie şi mi-a răspuns o femeie. M-am prezentat, i-am spus cine m-a trimis şi m-a chemat a doua zi. Mi-a spus să vin singură. L-am sunat totuşi pe Mircea şi i-am spus că avocatul ne-a dat un termen de împăcare şi m-am programat la consilierul marital. Ştia şi el de la avocată şi mi-a spus că e de acord să vină şi să-l anunţ. Am rămas miratăde cât de calm era. Mă aşteptam să înceapă cu idioţeniile lui.

A doua zi, m-am dus la cabinetul consilierului. Pe care scria *„Psihoterapie”*, deci am avut dreptate! După câteva minute, când nu ştiam dacă să bat la uşă, a ieşit o femeie îmbrăcată în sacou şi fustă, deci părea normală. Mi-a zâmbit şi m-a invitat să intru, apoi mi-a întins mâna şi s-a prezentat: *„Sofia”.* I-am dat şi eu mâna şi i-am zis: *„Teodora”*. *„Ia loc, te rog!”,* mi-a zis arătându-mi scaunul din faţa biroului, apoi s-a aşezat şi ea. *„Apelezi pentru prima oară la un consilier marital?”,* m-a întrebat zâmbind. *„Da”*, i-am răspuns. *„Înţeleg. De cât timp îţi cunoşti soţul?”,* a continuat ea cu întrebările. Mă enerva că zâmbea întruna, parcă eram nebună şi mă lua ea cu

uşurelul. A observat că întârzii cu răspunsul şi a adăugat: *„Mă refer nu la numărul anilor de când v-aţi văzut prima oară, ci de când îl ştii ca reacţii, ca suflet, caracter...”.* Chiar nu ştiam ce să zic, m-a luat prea repede cu chestii de analiză. Mi-am făcut curaj, ca să nu par vreo tâmpită, şi i-am răspuns: *„Noi ne-am luat din dragoste, am făcut copii, am luat împreună lucruri, ne-am înţeles bine. S-a schimbat de când şi-a găsit o amantă şi eu nu am suportat situaţia, pur şi simplu, nu ne-am mai înţeles”. „Cu cât timp înainte de legătura extraconjugală ai observat că s-a schimbat?”,* a continuat cu întrebările. Măcar nu mai zâmbea. *„Eram ocupaţi amândoi, copiii mici, serviciul, ne certam uneori, ne contraziceam pe tot felul de chestii, apoi el a început să fie mai absent la ce vorbeam, întârzia acasă”.* Şi aici m-am oprit. *„Când ţi-ai dat seama că are pe altcineva?”. „Am găsit mesaje în telefon, am văzut conversaţii pe Facebook. O dată, când eram la mare, a venit şi ea, zicea că din întâmplare, dar sigur nu a fost aşa. I-am instalat o aplicaţie în telefon şi m-am convins că are amantă. A şi lipsit de acasă câteva zile, la un moment dat. Deja nu se mai ferea, o ţineam în scandaluri şi am zis că e mai bine să divorţăm”*, am povestit pe nerăsuflate. *„Înţeleg. Teodora, îţi iubeşti soţul?”*, m-a întrebat Sofia. M-am uitat la ea şi atunci am observat că era o femeie frumoasă, blondă, cu buze cărnoase. *„Au fost prea multe lucruri urâte între noi”*, am răspuns eu, iar ea a tăcut câteva clipe. *„Aveţi doi copii, oamenii mai greşesc, trebuie să le acordăm o şansă”*, a zis ea. I-am acordat nu doar o şansă, ce tot vrea şi asta? Aşteptam să văd cu ce mai bate câmpii. *„Ştiu că e greu de acceptat că poţi ierta, dar de la asta se poate construi mult. Ura, de obicei, supărarea distrug. Aş vrea să lucrez un pic cu inconştientul”*, a continuat Sofia, de parcă îmi recita o poezie. *„Păi, ai spus să vin singură azi!”,* am zis eu mirată. *„Nu la soţul tău mă refer”. „Bun, şi ce propui?”,* i-

am zis direct, că mă enerva deja cu pledoariile ei. Ea a zâmbit iar. Adică, stai aşa, că să o iau pe nebună, adică eu, cu uşurelul. *„Vezi? Şi acum reacţionezi negativ. Dar vom lucra împreună la asta.”,* a zis ea. *„Cum? Dacă eu nu vreau să mă împac şi nici el nu cred că vrea?”*, am întrebat-o. *„Data viitoare, adică poimâine, dacă se poate, veniţi împreună. Vom afla ce-şi doreşte şi el”,* mi-a răspuns şi s-a ridicat în picioare. Cu alte cuvinte, să mă simt să plec.

Când am ajuns acasă, l-am sunat pe Mircea şi i-am spus că trebuia să mergem împreună la consilierul marital. Ne-am dat întâlnire în faţa cabinetului Sofiei. Până la întâlnire, m-am tot gândit la ce mi-a zis consiliera. Nu cred că-l mai iubeam pe Mircea aşa tare, sigur nu ca atunci când eram la început. M-am gândit şi că îmi va fi greu singură, cu copiii. Eram curioasă ce va spune el la întâlnire şi cum va putea consiliera aia să-l aducă pe calea cea bună. Nu am vorbit cu nimeni despre asta, nici mamei nu i-am spus nimic. La cât ne-am bălăcărit cu Mircea, cred că mă lua de nebună, dacă îi spuneam că mergem la un psiholog, ca să ne împace.

Mircea a ajuns cu câteva minute mai târziu. Eu intrasem deja la Sofia în cabinet şi ea m-a servit cu bomboane de ciocolată. Era o femeie elegantă, părul scurt îi stătea perfect, iar pe mâna stângă avea multe brăţări. Am întrebat-o dacă e măritată. Mi-a spus că da, că are şi un băieţel. Părea mulţumită. Atunci a intrat şi Mircea, iar Sofia a devenit serioasă. Nu a mai zâmbit, cum m-a întâmpinat pe mine. Mircea s-a scuzat că a întârziat, a bălmăjit ceva de trafic şi i-a pupat mâna consilierei, care l-a invitat să se aşeze pe scaunul de lângă mine. *„Am stat deja de vorbă cu Teodora. Mi-a povestit despre voi, eu cred că aveţi şanse să mergeţi împreună mai departe. Dar, pentru asta, trebuie amândoi să puneţi umărul. Eşti de*

acord, Mircea, să mai daţi o şansă căsniciei?”, l-a luat Sofia în primire. Mircea a început să se foiască pe scaun. *„Noi am tot vorbit, am încercat şi am decis că mai bine să divorţăm”*, a zis el. L-am studiat, avea hainele curate şi călcate şi mă întrebam dacă fufa are grijă de el cum aveam eu. Părul îi crescuse şi era frumos. Mă uitam la gura lui şi îmi treceau tot felul de gânduri. Am coborât privirea spre şliţul pantalonilor, am văzut umflătura a ceea ce-mi aparţinea mie şi m-a apucat furia. *„Nu mai insista, că-ţi pierzi vremea! Nu vreau să mă mai împac cu acest om!”,* am strigat către Sofia. Mircea s-a uitat la mine, de parcă atunci mă vedea pentru prima oară, iar consiliera a încercat să mă calmeze. *„Să nu ne pripim! Stai să vedem ce are şi Mircea de zis”*, a spus ea. Un rahat, ce să aibă de spus? El stătea, de parcă înghiţise un băţ. *„Nu are rost, ştiu ce circ urmează”*, a zis el. M-am întors spre el şi i-am strigat: *„Ce circ? Ce vrei să spui? Că tot eu sunt de vină, nu? Nu tu, că ai plecat după curva aia şi ţi-ai lăsat copiii?”.* Sofia s-a ridicat în picioare şi a întins mâinile către mine peste birou. *„Teodora, te rog, nu aşa putem lucra. Linişteşte-te!”. „Ce să mă liniştesc, când zice că fac circ? Păi, atunci hai, să fac circ!”,* am spus eu furioasă. Sofia mi-a întins un pahar cu apă, am băut aproape tot şi i l-am dat înapoi. Ea a tăcut câteva clipe şi l-a întrebat pe Mircea: *„Acum eşti cu cineva într-o relaţie?”. „Stau la un prieten”,* a evitat Mircea răspunsul. Dar eu mi-am dat seama că minte, doar îl ştiam bine. *„Mircea, îţi iubeşti copiii?”,* l-a întrebat Sofia iar. *„Ei sunt tot ce am mai scump pe lume”*, a răspuns el repede. Mai era un pic şi i se umezeau ochii, şi tot el zicea de circ. Păi, la vrăjeli se pricepe cel mai bine! *„Pe soţia ta o mai iubeşti?”,* a întrebat Sofia. Mircea a tăcut câteva clipe, apoi a vorbit: *„Aş vrea să o pot iubi ca acum ceva timp, dar prin tot ce a făcut m-a respins”*. Am simţit că n-avea rost să mi se ridice tensiunea. Sofia şi-a apropiat

palmele, ca şi acum avea de gând să aplaude şi s-a răzgândit. *„Uite, vă propun ca de aici să ieşiţi undeva, la o cafenea, restaurant, şi să staţi de vorbă”,* a spus ea. Alta cu idei măreţe! Chiar nu aveam chef să ies cu Mircea nicăieri. Sofia s-a ridicat, semn că şedinţa s-a terminat. Mircea a vrut să plătească inclusiv şedinţa la care am fost singură, dar Sofia a spus că pe cea de azi vrea să-i aducă el banii după ce ne mai dăm o şansă. Sigur nu mai vede ea banii ăia!

Am ieşit la aer, iar Mircea m-a întrebat unde merg. I-am zis că acasă. *„Ai mâncat?”,* m-a întrebat el. *„Nu”*, i-am zis tăios. *„Hai să luăm o pizza!”,* a propus el. Am luat-o pe jos şi am intrat într-o pizzerie. Eu nu mă simţeam în largul meu, parcă eram la o întâlnire cu un străin. Până a venit comanda, m-a întrebat de copii şi, culmea!, de mama. Cât am mâncat, m-a întrebat ce fac eu. *„Bine”,* i-am zis, în timp ce mestecam pizza. *„Tu?”,* i-am întors întrebarea. *„Am avut şi zile mai bune”*, a făcut el pe victima. De parcă eu l-am pus să plece de acasă. Îmi venea să întreb de fufă, dar m-am abţinut. *„Nelu ce face?”,* m-am trezit că întreb. *„E ocupat cu nişte proiecte şi cu problemele lui”,* a zis misterios. *„Ce probleme?”,* chiar eram curioasă ce probleme putea să aibă un curvar ca Nelu. *„Ei, e şi el în discuţii cu cineva”*, a răspuns Mircea, fără chef să-mi dea detalii. *„Se însoară?”,* am întrebat în zeflemea. *„Nu ştiu ce are de gând”,* a răspuns el la fel de lipsit de chef. Clar, la capitolul Nelu era interzis să umbli. *„Dar Mioara ce face?”,* m-a luat şi el. *„Cu soţul, cu biserica, e fericită”*, i-am spus. *„Bravo ei, fată descurcăreaţă!”,* a zis Mircea. Dar se vedea de la o poştă că îl durea în cot de Mioara. Un prefăcut, cum îl ştiam. *„Auzi, dar tu de ce întrebi? Ca să ai subiect de conversaţie cu mine?”*, l-am luat eu tare. *„Păi, n-a zis consiliera pulii să ieşim să vorbim?”,* a zis el. *„Şi tu de aia nu mai poţi!”*, am răspuns înciudată. Mircea a cerut nota

de plată, a plătit şi am ieşit. M-a întrebat dacă sunt cu maşina, i-am zis că da şi mi-a spus să am grijă de mine şi că va trece spre sfârşitul săptămânii pe la copii. Când era gata să ne despărţim, s-a oprit şi m-a întrebat: *„Auzi, băi, Teo, tu chiar voiai să ne împăcăm?”.* M-am uitat la el şi i-am răspuns: *„Nici vorbă! Dar dacă tot m-a trimis avocatul, am zis să merg. Mie îmi pasă de ce zic alţii, nu ca tine!”. „Bine, bine!”,* a zis el şi s-a îndepărtat. Tot idiot a rămas şi nu avea rost să-mi mănânc zilele cu el. Se grăbea, pesemne, la curva lui. Şi am simţit cum mi se pune în gât un nod de furie. Să o ia naiba şi pe consiliera aia cu păr perfect şi viaţă perfectă, care ia bani zâmbind şi dând sfaturi cretine! Aveam de gând să-l sun pe avocatul Tărăşenie şi să-i spun să continue acţiunea de divorţ, că boala lungă e moarte sigură.

19. AMANTUL ÎNSURAT ŞI AVOCATA

Am fost cu Teo la o consilieră, din asta care împacă soţii certaţi. M-a sunat înainte avocata Smărăndiţa Bizdoacă şi mi-a zis că e un procedeu atunci când sunt şi copii la mijlocul unui divorţ, şi oricum nu aveau probe strânse. Mi-a zis să ne întâlnim după şedinţa de la consiliera sufletului meu, care, înainte să plec, mi-a spus încet, după ce Teo ieşise din cabinet, că să vin singur la ea, să-i aduc banii. Vezi, Doamne, nu ne-a luat bani, spera să ne împăcăm, eu şi cu nevastă mea! Pe care au apucat-o iar crizele şi a început să strige pe acolo. Cu cine voia şi consiliera să mă-mpace? Am mers pe urmă să mâncăm o pizza, dar nu mai simţeam nimic. Am constatat că, în afară de copii şi, culmea!, de soacră-mea, nu avem mare lucru de discutat. Eram plictisit şi deja ieşirile ei mă lăsau rece. Cati mă futea şi ea la cap, când o să avem viaţa noastră. Păi, nici nu am început cu divorţul! Şi nici ea nu a divorţat de boul de Epicur al ei, aşa că nu ştiu de ce mă futea pe mine la creieri.

Am sunat-o pe avocată şi ne-am întâlnit la o galerie de artă. Spunea că e foarte grăbită şi e la un eveniment. M-am dus şi erau acolo o groază de tablouri, m-am zgâit şi eu. Vorbea unul cu un ton aşa de afectat, de parcă se adresa unor gângănii. Aşa mă scârbesc ăştia de se dau cu aere de culţi şi se cred moţul căcatului! Parcă eu, în pula mea, sunt obligat să-mi placă pictura şi sunt o specie inferioară. Parcă a apărut unul la televizor care a pictat cu pula. Şi a ieşit o pictură mai ceva ca ăia de o fac cu ambele mâini. Una din aia aş cumpăra şi eu. Am văzut-o pe avocată printre oameni, m-a văzut şi ea şi a venit către mine. Ne-am dus într-un colţ liniştit al galeriei şi m-a întrebat: *„Ei?”,* că adică dacă m-am împăcat cu Teo. *„Nu*

pot comunica cu ea. Nu are rost”, i-am răspuns. *„Bine. Vă rog să vă căutaţi doi martori, pot fi şi din familie”*, a zis ea admirând un tablou. *„Martorii lui Iehova?”,* am spus eu ca să par glumeţ. Ea s-a uitat la mine serioasă şi apoi a râs. Am văzut că e destul de bună, avea ţâţe şi talie îngustă. Şoldurile erau un pic cam mari, dar era futabilă. Părul era şaten şi lung, în bucle. Avea ochelari de vedere fără ramă şi îi dădeau un aer sexy, ceva între inocentă şi intelectuală care s-ar fute, dar nu vrea să pară penibilă. Avea o gură frumoasă, cu buze umede, pe care le mușca atunci când se pregătea să pună o întrebare. Îmi imaginam că se fute bine şi că i-ar sta bine deasupra, ca s-o vezi cum îşi muşcă buzele de plăcere. Dar cu ochelarii pe nas. Şi tot aşa să o şi sugă. M-a scuturat de braţ şi am auzit-o zicând: *„Nu sunteţi atent la ce vă zic?”.* M-am dezmeticit şi i-am spus să mă scuze, că sunt obosit. *„Vă gândiţi la persoane care să vină să depună la proces mărturie în favoarea dumneavoastră”,* mi-a spus ea. Mărturie în favoarea mea? Ce pula mea, doar nu eram vreun criminal! *„Ce favoare?”,* întreb eu. *„Că soţia nu era ordonată, avea un comportament deplasat, vă neglija, nu se interesa de copii...”,* a înşirat ea. *„Staţi aşa, nu e adevărat. Noi doar nu ne-am mai înţeles şi ne certam des. Acum nu mai vrem să stăm împreună”*, am lămurit-o. *„Cum credeţi, ea sigur va aduce împotriva dumneavoastră cele mai rele acuze”,* mi-a zis. *„De unde ştiţi?”. „Din experienţă. Am avut de-a face cu zeci de cazuri de divorţ. Nu aţi vrea să ştiţi cum se comportă chiar şi cei care fac parte din lumea bună!”,* m-a lămurit Smărăndiţa. Apoi a continuat să privească la tablou. *„Doi, aţi spus?”,* am întrebat-o. *„Da”*, a răspuns. I-am mulţumit şi am ieşit din galerie.

Aproape se înserase, Cati era la Larisa sau Cami, să vorbească de călătorie. Li s-a sculat să plece toate la Londra. Să le fută vreun englez beat pe acolo. Dar, dacă

aşa vor ele, să meargă. L-am sunat pe Nelu şi i-am zis că am chef să ieşim la o bere. Ştiam că e şi el singur. De când stă după curul lui Cami, nu prea îşi mai făcea program de divertisment ca înainte. Am stabilit să ne vedem la locul în care mergeam noi când aveam de vorbit. M-am dus şi am lăsat maşina în faţa blocului lui Cati şi am mers cu metroul până la local. Nelu era acolo, cu o bere în faţă, şi vorbea la telefon. Mi-a făcut semn cu mâna şi m-am aşezat la masă. Am comandat şi eu o bere şi am ciocnit sticlele. Nelu era vesel şi nu prea. *„Care e treaba?”,* l-am întrebat. *„Treaba e că eu cred că îl mai iubeşte pe ticălosul ăla de grec”*, mi-a spus el zâmbind amar. Ştiam cum zâmbeşte Nelu. Păi, când Nelu zâmbea, se udau toate femeile şi cel puţin jumătate dintre ele i-ar fi făcut sex oral, numai să-l mai vadă zâmbind. *„De unde ştii?”,* l-am întrebat din nou. *„Eu orice sunt, dar nu prost. Am bănuit de la început că ea nu s-a rupt de tatăl fetiţei, deşi se preface că-l urăşte şi că n-o mai interesează. Ăla a căutat-o de curând, băi, deci vreau să spun că se căcase pe ea de emoţie. Eram cu ea când vorbeau la telefon”,* mi-a povestit el. Am stat un pic şi mi-am amintit-o pe Cami cum era ea sfătoasă şi calmă. *„Deci nu e rost să te legi de ea”,* am tras eu concluzia. Nelu a luat nişte guri de bere şi a spus: *„Nici vorbă”.* Apoi m-a privit în ochi şi mi-a zis: *„Niciodată să nu fii colacul de salvare pentru o femeie!”.* M-am gândit la Cati şi la cum aş fi suportat eu să aflu că îl mai iubea pe Epicur ăla al ei. Era clar că îi făceam pe amândoi pachet şi îi trimiteam la plimbare. Mi-am dat seama cât de mult ţin la Cati şi ce trebuie să fie în sufletul lui Nelu. *„Mi-a dat toţi banii pe care i-am împrumutat şi a zis să rămânem prieteni”,* mi-a mai spus el. *„Şi ce ai de gând?”*, am zis eu. Nelu a ridicat din umeri. *„Dacă va avea nevoie de ceva, sigur că o ajut”*, a spus. Apoi a ridicat sticla şi a redevenit vesel. *„Prin urmare, să ne trăim viaţa, că e scurtă! Că o viaţă are*

omul...”. „Şi o gaură în cur”, am completat eu. I-am povestit şi eu de divorţ şi de tentativa de împăcare. *„Partea bună e că şi avocata, şi psiholoaga sunt futabile în draci. Ultima m-a chemat singur, să-i aduc banii pe şedinţă”*, i-am mai spus*. „Păi, să-mi faci şi mie cunoştinţă cu ele, ce fel de prieten eşti?”,* a zis Nelu. I-am dat un pumn peste umăr, în glumă. Atunci, lângă masa noastră, s-au aşezat un el şi o ea. El, cam gherţoi, cu fiţe, ea frumuşică, au consultat meniul, el a comandat în scârbă ospătarului, care s-a întors cu două limonade. Asta după ce au citit meniul ca pe un roman. El îi spunea ceva cu ton răstit, iar aia a început să plângă încet, pur şi simplu i se prelingeau lacrimile în limonadă. El a aruncat nervos nişte bani pe masă, s-a ridicat şi a plecat. Ea a rămas singură, şi-a şters lacrimile şi a început să butoneze în telefon. Era drăguţă şi aşa, plânsă. Părul negru, lung până la umeri, pielea albă şi buze mari. Ţâţele i se vedeau prin rochie şi păreau promiţătoare. Eu şi Nelu ne-am uitat unul la altul. *„Pe pariu că o fut în seara asta?”,* m-a întrebat Nelu încet. *„O înşeli pe Cami?”,* am zis eu, ca să fiu rău. Atunci aia s-a uitat către noi şi m-a fixat cu privirea. *„E exact în momentul când are nevoie să fie consolată”*, mi-a explicat Nelu. Ea butona în telefon şi, din când în când, îmi arunca priviri. S-a ridicat de la masă şi s-a dus către toaletă. Avea un cur mişto şi bombat şi părea neastâmpărat. Nelu o privea şi se lingea pe buze. Mi-a zis repede: *„Tu pleacă de aici, că sperii vânatul!”.* Am râs, i-am lăsat banii de bere şi am plecat. Mi-a promis că mă ţine la curent cu futaiul. Îmi părea rău de Nelu, că a stat după curul lui Cami. Nici n-avea un cur să te dea pe spate.

Cati mă aştepta acasă şi ciripea veselă că a pregătit vacanţa la Londra cu fetele. I-am povestit şi ei că divorţul merge înainte şi că trebuie să găsesc doi martori. *„Unul poate fi Nelu”*, a zis ea. Da, dar doar dacă avea chef să-l

târăsc prin tribunale. Apoi mi-am imaginat că, la ora aia, Nelu o futea pe tipa din restaurant. Şi mi s-a sculat. Am tras-o pe Cati către mine şi am sărutat-o apăsat, apoi am muşcat-o de buze. Ea nu s-a lăsat mai prejos şi mi-a băgat mâna în chiloţi. Mi-am adus aminte că nu am făcut duş, dar acum nu aveam chef de asta. Am mers îmbrăţişaţi către pat şi am luat-o pe Cati pe la spate. Am terminat cam repede, apoi am ţinut-o îmbrăţişată. Când stăteam aşa, eu cu ochii în tavan, iar ea numărându-mi flocii de pe piept, îmi scrie Nelu pe WhatsApp: *„Misiune îndeplinită”.* Deci am futut amândoi cam în acelaşi timp. Am râs, iar Cati m-a întrebat cine mi-a scris. *„Nelu. S-a dus la o întâlnire şi i-a venit să se cace”,* i-am răspuns eu. Cati a râs şi ea, chiar m-a crezut, era o dulce. Femeile se bucură când bărbaţii sunt idioţi, dar şi când alte femei sunt penibile. Noi ne bucurăm când futem. Aici era diferenţa.

20. AMANTA ŞI AVENTURA DE LA LONDRA

Sunt aşa de fericită că Mircea în sfârşit divorţează, că am plecat şi eu liniştită în vacanţă cu fetele. Ştiu că trebuie să vorbesc cu Boss despre divorţul cu Epaminonda, dar trei zile nu am vrut să mă mai gândesc la asta. Mi-am luat doar un rucsac cu mine, oricum la Londra era mai cald ca aici, că s-a-ntors vremea cu curul în sus. Sigur că tâmpita de Larisa a venit cu un ditamai trollerul şi a trebuit să scoată din el haine şi să i le dea lui Cami, care avea loc. Larisa era nervoasă şi a desfăcut repede bagajul şi, când a ridicat capacul, a zburat un chilot roz pe umărul tipului care ne verifica, iar un sutien s-a agăţat de geanta unui domn care aştepta la coadă. Ăla a luat chiloţii cu două degete şi i-a studiat, ca pe ceva periculos. N-o mai fi văzut chiloţi la viaţa lui sau ce? Iar domnul a venit şi i-a dat Larisei sutienul, aproape cerându-şi el scuze. Am luat eu chiloţii şi i-am dat Larisei, că ăla mai avea puţin şi îi mirosea. Eu n-am putut să iau în rucsac decât o bluză de-a ei, iar câteva lucruri le-a îndesat Cami în geanta ei. A pus trollerul pe banda rulantă, iar tipul căruia i-am luat chiloţii din mână i-a spus să se descalţe. Larisa pufnea deja pe nări. Avea nişte cizme lungi, cu toc, cu o groază de catarame şi şireturi. Se mai desfăcea şi întreba: *„Dar chiar trebuie să mă descalţ de tot?”. „Doamnă, aşa sunt procedurile”,* i-a răspuns tipul atacat cu chiloţi. *„Să mă cac în procedurile voastre!”,* a spus ea încet. *„Aţi spus ceva?”,* a întrebat tipul. *„Ziceam că poate îmi put picioarele şi o să vă pară rău”,* a dres-o Larisa. Oamenii care stăteau la coadă au început să râdă, iar cei de la controlul bagajelor se chinuiau să rămână serioşi. Larisa a reuşit să se descalţe şi a aruncat cizmele într-o tavă, ca să treacă pe la aparatul de scanat. I-a zis tipului cu ură: *„Ştiţi că trebuie*

să mă încalţ la loc, da?”, apoi a trecut ţanţoşă prin poarta de verificare. Eu şi cu Cami ne prăpădeam de râs, o aşteptam. Şi-a luat trollerul şi cizmele de pe bandă şi s-a apucat să se încalţe. *„Ce behăiţi ca nişte capre? Vă convine să râdeţi!”,* ne-a luat ea la rost. Am lăsat-o să termine ce avea de făcut, apoi ne-am dus la poarta de îmbarcare. Mai era destul timp şi am zis să bem o cafea. Larisa ne-a povestit despre apartamentul în care vom sta la Londra. L-a găsit un irlandez, prieten cu Tibi. Era într-o zonă bună, din câte i-a zis, şi ieşeam ieftin cu chiria. Proprietarul era în America şi l-a închiriat cuiva care era plecat pentru o lună din Anglia. Aşa că am avut noroc. Larisa a spus că luăm cheia de la administratorul imobilului şi banii îi lăsăm în apartament, înainte să plecăm.

Ne-am îmbarcat în avion şi ne-am aşezat pe scaune, stăteam toate pe un rând. Larisa a zis că stă ea la margine, iar Cami la fereastră, aşa că eu am rămas pe locul din mijloc. După ce avionul a luat în înălţime şi ne-am desfăcut centurile de siguranţă, a venit stewardesa să ne întrebe ce dorim să servim. Eu am luat un suc, Cami o cafea, iar Larisa whiskey. A zis că îi e cam teamă de zbor. Cami îmi povestea că grecul o caută într-o veselie şi vrea să vadă fetiţa. I-a spus că a terminat cu datoriile, iar ea nu ştia ce să facă. *„Dacă-l văd prea des, îl voi primi iar în viaţa mea, şi nu vreau”*, a spus ea, de parcă îmi citea dintr-o carte. Trecuse vreo oră şi o văd pe Larisa că se ridică de pe scaun, am crezut că merge la toaletă. Când colo, ea se proţăpeşte pe culoarul avionului, pune o muzică hip-hop pe telefon şi începe să strige: *„Aşaa! Toată lumea mâinile sus şi să facă după mine!”.* Şi începe să le imite pe stewardesele care făceau instructajul de zbor. Cu evacuarea în caz de urgenţă, cum să-ţi pui masca pe faţă, toate alea. Îşi ridica mâinile în toate părţile, că i-a şi dat

uneia peste coc. Iar aia s-a uitat urât la ea. Larisa sărea de pe un picior pe altul, le ridica pe rând şi le sprijinea de spătarul scaunelor, până când femeia cu coc a strigat: *„Luaţi-o, nu vedeţi că e băută?”. „Uiiii!”,* striga Larisa entuziasmată. Au venit doi bărbaţi şi abia i-au dezlipit picioarele de pe scaune şi au aşezat-o la loc. Larisa îşi aranja hainele şi striga la femeia cu coc: *„Care e treaba ta, fă? Ţi-e ciudă că nu-ţi vezi picioarele de burtă?”.* I-am dat un cot să tacă, iar ea s-a răstit şi la mine: *„Şi tu, fată, ce vrei? Nu vezi că toţi au ceva cu cizmele mele?”.* Şi a început să plângă. Şi-a pus capul pe umărul meu şi eu am bătut-o uşor pe umăr. După câteva minute, a adormit şi am aşezat-o cu capul pe spătarul scaunului ei. Eu şi cu Cami nu eram prea mirate, ştiam că Larisa o lua pe ulei de la băutură. Probabil, cât am stat de vorbă cu Cami, ea şi-a mai luat un pahar de whiskey, ştiu că nu mâncase nimic toată ziua. Am zis să dorm puţin, că ne-am trezit devreme. Cami o lăsase pe Catina la Clau, cu pamperşi, sticle cu biberoane, jucării şi hăinuţe. Inclusiv căruciorul micuţei. Clau părea entuziasmată de noua situaţie, nu mai avusese grijă de un copil, dar nu mai era nici ea copil. Pişcoţel nu avea nicio părere, pentru că îi făcea lui Clau toate voile. Chiar când am aţipit, m-a trezit sforăitul Larisei. Am scuturat-o, iar ea a mormăit şi s-a aranjat mai bine în scaun. Nu mai avea rost să dorm, peste puţin timp ajungeam. Cami se uita pe geam, se întrezăreau localităţile cu căsuţe minuscule şi câmpii verzi, în pătrate perfecte. De sus, toate lucrurile par bine aranjate. Larisa s-a trezit şi ea şi se ruja în telefonul mobil. Şi-a făcut şi un selfie, pe care urma să-l posteze după ce aterizăm.

Am coborât din avion, am prezentat documentele la vamă, iar Larisa a spus că îi vine să vomite. Am căutat repede o toaletă şi am intrat cu ea tocmai când a început să dea afară. S-a pus într-o cabină de toaletă, iar eu şi cu

Cami ne-am spălat pe mâini. O auzeam pe Larisa cum horcăie, apoi s-a făcut linişte, iar ea a ieşit şi s-a rezemat de uşă. *„Am crezut că-mi vărs maţele”*, ne-a informat ea. S-a udat pe faţă, s-a clătit prin gură şi şi-a făcut gargară. S-a uitat în oglindă şi a decretat: *„Arăt ca o englezoaică”*. Prea bine nu arăta, dar acum nu mergeam la un concurs de frumuseţe. Vacanţa noastră a început palpitant, n-am ce zice!

Ne-am descurcat cu metroul până la apartament. Irlandezul i-a dat toate instrucţiunile Larisei printr-un mesaj, cum să ajungem. Era o locuinţă într-un bloc de cărămidă roşie. Cu ferestre mari, cu rame albe, tipic englezesc totul. Într-un cartier aproape de un parc. Am luat cheia de la un negru bătrân şi foarte politicos, apoi am urcat pe scări până la etajul doi şi am fost încântate de ce am găsit. Erau două camere mobilate, în fiecare se afla câte un pat. Bucătăria era utilată cu toate aparatele. Cami a spus să mergem să facem cumpărături, ca să preparăm ceva de mâncare, că era moartă de foame. Ne-am lăsat bagajele şi am ieşit. Eu inspiram aerul, mi se părea mult mai proaspăt ca la noi. Mă minunam de cabinele de telefon roşii şi de autobuzele cu etaj. *„O să mergem şi noi cu unul din ăsta”,* a zis Larisa. Nu era nevoie să întrebi nimic, totul era la îndemână şi explicat ca pentru proşti. Am găsit şi supermarketul şi am luat ouă, brânză, roşii, castraveţi, ulei, jambon, unt şi nişte mezeluri. Larisa a pus în coş şi iaurturi. La apartament, am făcut o omletă uriaşă cu salată. A fost cea mai bună omletă pe care am mâncat-o vreodată. Larisa l-a informat pe Tibi că a ajuns, iar pe irlandez că am găsit apartamentul şi i-a mulţumit. Cami vorbea cu Clau, care-i spunea că fetiţa a mâncat şi dormea. Părea să se descurce. Am zis să profităm de timp şi să ieşim, să ne plimbăm. Am luat autobuzul, ne-am urcat la etaj şi ne bucuram că părul ne flutura în vânt.

Admiram tot ce vedeam şi nu conteneam cu exclamaţiile, când vedeam vreo clădire. Am coborât aproape de podul de unde se vedea turnul cu ceas, Big Ben. Am făcut poze. Desigur că Larisa a postat zeci de poze pe Facebook, într-un timp record. Se maimuţărea în toate felurile şi ne lua în braţe. Am mers pe jos şi am ajuns la palatul reginei. Steagul era la vedere, ceea ce însemna că regina era acasă. Aşa ne-a spus Cami. *„La fel cum îşi pun şi oltenii izmenele pe sârmă, dacă sunt acasă”*, a zis Larisa. Ne-am dus şi în parcul reginei, unde iarba era de un verde, ca şi cum era de plastic. Acolo erau şezlonguri, dar puteai sta pe ele doar dacă plăteai câteva lire. Ni s-a părut scump şi, pentru că erau multe goale, ne-am aşezat ca nesimţitele. Aveam de gând să spunem că doar pentru poză, dacă ne întreba cineva. Dar nu ne-a întrebat nimeni nimic. Eram obosite şi începea să se întunece, aşa că ne-am întors la apartament. Am adomit toate devreme, eu împărţeam patul cu Cami, Larisa era în camera cealaltă.

Dimineaţă, am mâncat nişte cornuleţe la cafea şi am aşteptat după Larisa la baie. Se auzeau pârţuri, după fiecare Larisa striga: „*Pardon, scuzaţi!”,* iar eu şi cu Cami râdeam. Larisa a ieşit într-un târziu, când noi stăteam cu vezicile gata să se spargă, şi a zis: *„Trebuie să intraţi cu mască de gaze”*. Am lăsat-o pe Cami, mă gândeam că vezica ei nu mai e aşa de rezistentă de la naştere. După ce ne-am îmbrăcat şi aranjat, am stabilit să mergem prin magazine, era sâmbătă, iar a doua zi după masă plecam. Mai vedeam şi noi ce se poartă prin lume. Pe drum, Larisa a zis: *„Fată, îmi doresc să mergem să bem un ceai din ăla veritabil englezesc, într-o ceainărie de-a lor, cu cookies sau ce căcat mănâncă ei la ceai”. „Englezii au o tradiţie cu ceaiul de la ora cinci. Poate fi chiar o masă copioasă!”,* precizează Cami, care e veşnic informată.

Am ajuns cu metroul pe o stradă cu magazine. Am intrat în cel de care ne-a zis irlandezul, cu care Larisa comunica în engleza ei de baltă. Avea preţuri bune şi am bântuit pe scările rulante, la toate etajele. I-am luat lui Mircea o cămaşă, iar mie o haină de toamnă foarte şic şi simplă. Larisa şi-a luat chiloţi, iar Cami a luat lucruri drăgălaşe pentru fetiţă. I-a cumpărat şi lui Clau o haină de ploaie. Nu erau chestii să ne dea pe spate, dar aveau parcă ceva diferit de ce găseşti la noi. La casierie era un băiat care, când ne-a auzit vorbind, a spus că este român şi Larisa s-a băgat în seamă cu el. L-a întrebat de când e la Londra şi dacă îi place, dacă e singur şi are program încărcat. Abia am tras-o şi am plecat, că aştepta lumea la coadă. Ne-a arătat triumfătoare un număr de telefon pe bonul de la casă. *„Păi, tu ce faci? Vii la Londra şi tot români agăţi?”,* o întreb eu. *„Ce-are, fată? Plus că n-am prea văzut englezi, de când am venit. Toate neamurile Pământului. Iar ăsta sigur e nefutut de un secol. Ce să fută aici? Nu vezi ce urâte sunt toate?”,* a zis ea. *„Da, şi baţi tu drumul până aici, să-ţi faci pomană”*, i-am răspuns. *„Dar tu nu te mai înţelegi cu Tibi?”,* a întrebat Cami precaută. *„De înţeles, ne înţelegem, dar nu prea le are cu fututul. Adică doar pe la spate şi la ore fixe, când se închide magazinul”*, ne-a povestit Larisa cu seninătate. Era prima oară când auzeam că viaţa ei intimă nu merge chiar bine. *„Şi ai de gând să-l înşeli?”*, a chestionat-o Cami. *„Nu-l înşel, că nu ştie”*, a replicat Larisa. *„Eu zic că, după o vârstă, e bine să fim cu cineva cu care avem ce să vorbim, care să aibă grijă de noi, s-a dus perioada hormonilor!”,* a spus Cami sfătoasă. Când ne vorbea ea aşa, ne simţeam ca nişte şcolăriţe care o ascultam cu nasurile în pământ. *„Ete, ce tot spui acolo? Adică să nu mă mai fut acum, cât sunt tânără? Am timp de discuţii la bătrâneţe. Ţi-o fi milă de Tibi!”,* a răspuns Larisa iritată. *„Treaba ta, tu faci ce vrei.*

Dar ştii că, dacă află Tibi, îl vei pierde”, i-a spus Cami. *„Află doar dacă ciripeşte una dintre voi”*, i-a spus Larisa rânjind. Eu nu eram în măsură să spun ceva, că doar eram încă măritată şi mi-o trăgeam cu Mircea. Dar m-am mirat că sexul Larisei cu Tibi nu era de calitate. Păreau compatibili. Iar Tibi chiar era un băiat mişto. Şi Mircea îl plăcea, a glumit cu el la aniversarea lui Clau. Ieşeam tăcute de la metrou. Am căutat pe hartă o ceainărie de care citise Cami într-o revistă. Unde mergeau bogătanii, dar avea şi preţuri ca pentru unele ca noi, rupte-n cur. Ceainăria era la etajul unui magazin mare, scump, iar Larisa, când a văzut cum se numeşte, a strigat: *„Ăsta e al iubitului prinţesei Diana!”*. Cami a aprobat-o din cap şi am intrat cu sfială, ca într-un altar. Părea aşa de lux, că ne venea să ne descălţăm. Am ajuns în ceainărie şi ne-a preluat o chelnăriţă, toată numai zâmbet, şi ne-a dus la o masă. Noi eram îmbrăcate în blugi, sport, dar am rasuflat uşurate când am văzut că nu erau acolo şeici şi nababi, ci oameni obişnuiţi, care savurau ceai şi se relaxau. Aici lumea era relaxată, nu zăbăuci şi tâmpiţi de cap ca la noi. Am comandat un ceai de iasomie şi o prăjitură cu cremă de vanilie. Mi l-a adus într-un ceainic, ca acasă la bunica. Bine, o bunică un pic mai aristocrată. Fiecare dintre noi avea un ceainic şi ne turnam în cană pline de importanţă. Ne minunam la tot ce vedeam şi mi-am dat seama ce în urmă suntem. Îmi plăcea tot mai mult la Londra, unde toată lumea era calmă şi nu ploua aşa cum credeam. Cred că aş putea trăi aici. Mi-a trecut prin cap să vorbesc cu Mircea, poate emigram undeva. Dar avea copiii, am uitat. Am oftat, iar fetele s-au uitat la mine. *„Îmi place aici”*, le-am zis eu. Şi lor le plăcea. Ne-am dus spre casa noastră de vacanţă, iar pe drum Larisa l-a sunat pe tipul din magazin. Apoi ne-a spus că se întâlneşte cu el, că ăla a terminat programul de lucru. Am condus-o noi până la staţia de

metrou, unde o aştepta el. L-am şi văzut, era frumuşel, mai tânăr ca ea, asta se vedea, dar nu părea să-l deranjeze. Ăştia mai mici nu au prejudecăţile noastre. I-am zis asta şi lui Cami şi ea m-a aprobat. Larisa a spus că nu stă mult, iar noi am mers mai departe.

Am vorbit cu Mircea pe WhatsApp, i-am spus că mi-e dor de el. *„Ţi-e dor o pulă!”,* a zis el. *„Dacă ţi-era, nu plecai”*. Am zâmbit, ăsta era Mircea. Ştiu că şi lui îi era dor de mine. A trebuit să trecem prin multe ca să ajung să-l cunosc. *„Mi-e dor de pula ta”*, i-am spus eu. S-a lăsat pauză. Ştiam că l-am topit cu asta. *„Vino mai repede, că altfel vin eu după tine şi te fut de nu te vezi!”,* a răspuns. Am mimat orgasmul, ca să-l aţâţ, iar el a spus: *„Hai, gata, că-mi dau drumul aici!”.* Am râs amândoi şi am adormit. Nu ştiu cât timp a trecut, dar am sărit din pat, când am auzit un ţipăt. Am aprins lumina şi am ieşit pe hol. Cami stătea în faţa unui morman de pule de plastic. Am început să râd, de mă ţineam de pereţi. A zis că a vrut să meargă la baie şi a greşit uşa. A deschis-o pe cea de la debara. Nu mai ştiam ce să zic, în momentul ăla eram aşa de amuzată, că nu m-am întrebat ce căutau pulele acolo. Auzim interfonul în acel moment şi, după câteva secunde, a intrat Larisa în casă, voioasă şi cu părul ciufulit. Era fericită. A încremenit când a văzut-o pe Cami în mijlocul pulelor de plastic şi a început să râdă. I-a făcut o poză. *„Asta e de şantaj, dacă mă torni la Tibi!”,* a spus ea şi a scos limba. Cami s-a extras din mijlocul jucăriilor erotice. Erau de toate culorile şi mărimile. Larisa a spus că cel care era chiriaş are un sex shop şi nu a vrut să ne spună. Cami punea la loc pulele şi le aranja, iar eu cu Larisa ne pişam pe noi de râs. Larisa o filma şi îi dădea indicaţii: *„Vezi că nu le-ai pus în ordine, aia din stânga e mai mare!”*. Era demult trecut de miezul nopţii. Larisa ne-a povestit că a fost cu băiatul ăla la o pizzerie, apoi a mers la el. Împărţea

un apartament cu încă un prieten, dar ăla a ieşit prin oraş, discret. S-au futut, iar Larisa a spus că tipul e dotat şi romantic. Îl chema Sebi.

A doua zi, tot drumul pe avion, Larisa a recitit conversaţiile pe care le-a avut cu Sebi noaptea. Nu a prea dormit. Ea a spus că nu se implică sentimental, dar părea că nu e chiar aşa. Lasă, că se ia cu treabă şi uită! Cami spunea că îi e dor de Catina şi abia aştepta să ajungă. Pe mine mă aştepta Mircea şi veşti despre divorţul lui de matracuca de Teo.

21. NEVASTA ÎNŞELATĂ ŞI AMANTUL ÎNSURAT, LA PROCESUL DE DIVORŢ

Avocatul Hanibal Tărăşenie mi-a spus să găsesc doi martori. Unul era mama, dar pe celălalt nu ştiam de unde să-l iau. Mioara mi-a spus clar că nu se amestecă. Noi nu aveam prieteni apropiaţi, cu care să ieşim, să facem concedii. Nici în vizită nu venea nimeni şi nici noi nu ne omoram cu asta. Mi-am adus aminte de Costel, cu care Mircea mai mergea pe vremuri la pescuit. Până să-l apuce amocul după curve. Mai bine stătea cu undiţa în mână! Ştiu că nevastă-sa, care lucra la o bancă şi avea aere de mare şefă, nu-l plăcea pe Mircea. Am sunat-o şi i-am spus că divorţez, iar ea s-a mirat, apoi a zis că de fapt nu se miră. Că a văzut ea că *domnul* e cu capul în nori. I-am zis că şi-a găsit pe una şi a plecat de acasă. *„Ce nesimţit!”,* a spus ea. I-am zis că am nevoie de un martor la proces şi dacă vrea să vină. *„Contează pe mine!”,* a spus cu satisfacţie şi m-am gândit că e ce trebuie.

Am vorbit şi cu mama, care a oftat. *„Nu trebuia voi să ajungeţi aici! Neam de neamul nostru n-a fost la tribunal!”,* a spus ea cu năduf. *„Acum ce faci? Dai înapoi? Ce voiai? Să stau să-mi mănânc zilele cu el?”,* am întrebat-o nervoasă. *„Trebuia să-l aduci înapoi la copii!”,* a răspuns mama. *„Cum, dacă e vrăjit de aia? Viaţa mea nu mai contează? Vorbeşti de parcă eu sunt de vină!”,* am spus şi mai nervoasă. *„Nu mai zic nimic. Eu atâta ştiu, că oamenii, când se iau, e pentru totdeauna. Dar, dacă la voi nu a mers, asta e. Ziceam că poate vă împăcaţi. Uite, acum aş fi de acord să pleci cu Mircea într-o vacanţă la mama naibii.”* Iar eu mi-am adus aminte cum Mircea a aruncat cu pâinea cu zacuscă după ea, când s-a băgat în discuţia noastră despre vacanţa în Caraibe. *„Ţi-e dor de nişte pâine*

cu zacuscă în cap?”, am întrebat-o ironic, dar ea nu a zis nimic. I-am zis că vine şi încrezuta de la bancă. *„Aoleo, pe coţofana aia ţi-ai găsit să o aduci? Ştii că crapă de invidie”*, mi-a zis mama. *„Acum nu mai are pe ce să fie invidioasă”,* i-am răspuns. Înainte să adorm, m-am tot foit în pat. Într-un fel, îmi era teamă că rup ceva pentru totdeauna. Ce voi face în continuare cu doi copii? Totuşi, e bun un bărbat în casă, prost, cum o fi, mai schimbă un bec, o ţeavă, te mai întreabă de sănătate. I-am dat un mesaj lui Iulius Raiu, l-am întrebat ce face. Mi-a răspuns imediat şi m-a întrebat dacă poate să mă sune şi m-a sunat. *„Chiar mă întrebam ce mai faci, mirobolantă făptură”*, a spus el. *„Sunt varză, mâine am proces de divorţ”*, i-am răspuns sictirită. *„Hmm, trebuie să treci şi prin asta, dacă aşa ai decis că e bine pentru tine”*, a spus el. Vine şi ăsta cu filozofiile lui de viaţă, nu era de ajuns că m-a luat mama cu ale ei! *„Da, aşa e”*, am spus eu ca să zic ceva. *„Lasă, că vei fi liberă şi voi putea ajunge mai uşor la inima ta”*, a spus el. Iar mie mi-a plăcut că a zis asta. Era pe lume un bărbat care mă dorea. Doar să nu mă ducă iar la lecţii de tango, unde lumea se împuşcă sau mai ştiu eu ce. *„Să ai somnul lin, ai nevoie de forţe mâine. Noapte bună, Teodora!”.* Ăsta parcă citea necroloage, orice zicea. I-am mulţumit, era totuşi amabil şi a răspuns imediat.

Dimineaţa abia m-am trezit. Am dormit prost şi aveam emoţii ca la un examen. Nu ştiam cu ce să mă îmbrac, afară ploua. Mi-am luat un sacou şi o fustă, ca şi cum mergeam la birou, că doar nu mergeam la nuntă, haha!, îmi mai arde şi de glume acum. Mama se ocupa să-i ducă pe copii la şcoală, iar eu am plecat, că ştiam ce nebunie e în trafic dimineaţa. Am condus ca o somnambulă, deşi am băut o cană de cafea şi îmi venea să fac pipi. Desigur că n-am găsit loc de parcare pe lângă tribunal, deşi am dat vreo trei ture cu maşina. Până la urmă, am pornit în

căutare şi am dat de unul destul de departe, că mai bine veneam cu metroul, care era mai aproape. Dar m-am gândit să merg direct la birou, iar cu maşina era mai uşor. Chiar parcam grăbită, când un bou s-a trezit să iasă şi el şi era să intre în mine. Am pus o frână şi i-am strigat pe geam: *„Tu nu te uiţi în pizda mă-tii, când mergi?”.* Şi aşa eram un car de nervi din cauză că trebuia să merg la proces. Mă simţeam ca ultima infractoare. Chiar când am coborât, mi-am agăţat ciorapii de nu ştiu ce naiba era pe portieră. Cu cât încercam să-i aranjez, cu atât se ducea firul mai mult. Până la scările tribunalului, aveam deja o dungă albă pe ei. Acolo cobora treptele o bătrână şi m-am ferit, că aveam impresia că dă peste mine, nici nu se uita. *„Aloo! Aloo!”,* i-am strigat. Nimic. M-am ferit, mi-a alunecat piciorul pe o treaptă şi am căzut într-o băltoacă. Acum ciorapii nu erau doar rupţi, ci şi murdari. I-am şters cu un şerveţel din geantă şi am intrat în clădire. Mi se părea că sunt mică şi că mă striveşte. Cred că asta e şi ideea, să te simţi ca un vierme când vii aici. Sper aşa să se simtă şi Mircea. Mă întrebam dacă o fi ajuns. M-am dus la un tabel pe care erau trecute procesele, dar nu reuşeam să găsesc. Îmi jucau rândurile în faţa ochilor. L-am sunat pe Hanibal Tărăşenie şi mi-a spus că e în sală, mi-a explicat şi cum să ajung. Trebuia să mai urc nişte scări, dar îmi venea rău la baie. Am întrebat vreo trei persoane până să găsesc una care să ştie să mă îndrume. M-am dus cu băşica plesnind şi, dacă mai stăteam câteva secunde, făceam pe mine. Mi-am spălat ciorapii şi fusta de noroi la chiuvetă, mi-am aranjat puţin părul cu degetele şi am ieşit. Dar, când am închis uşa după mine, nu mai puteam înainta. M-am forţat şi am auzit o pârâitură. Mi-am prins poalele sacoului în uşă şi buzunarul s-a descusut pe o parte. Ca să nu atârne, l-am băgat înăuntru.

Când am intrat în sală, s-a uitat toată lumea spre mine. Erau mulţi care aşteptau la rând, erau procese pe bandă rulantă. Tărăşenie mi-a făcut semn şi m-am dus la el. Stătea în picioare lângă perete. „*Dar ce-aţi păţit?”,* m-a întrebat el. Se uita la ciorapii rupţi şi la fusta murdară, oricât am încercat să scot petele de noroi de pe materialul bleu, nu am putut. Buzunarul rupt de la sacou atârna şi l-am băgat la loc. *„Am avut nişte accidente”*, i-am zis. Atunci l-am văzut şi pe Mircea, care se uita la mine ca la o extraterestră. Lângă el era o ochelaristă ţâţoasă, cu aere de mironosiţă. Hanibal se foia lângă mine şi mi-a spus: *„Mă duc să-i spun Smărăndiţei că aţi ajuns”.* Şi s-a dus glonţ la ochelaristă. Deci aia era avocata lui Mircea. După asta cam ofta Tărăşenie. E clar ce se vor mai ocupa ei de divorţ! Mircea a catadicsit să vină la mine. *„Tu ce arăţi de parcă te-au fugărit câinii?”,* m-a întrebat. *„Lasă-mă, că sunt un car de nervi! Numai ghinioane am avut!”,* i-am spus pe un ton de avertisment. Deodată, aud dinspre judecători că ne strigă numele, ne venise rândul. Ne-am dus ca vitele la tăiere. Am înlemnit când am văzut că judecătorul era cel pe care l-am băgat în pizda mă-sii în parcare, când era să dea peste mine. S-a uitat şi el la mine, dar n-a schiţat vreun gest că m-ar fi recunoscut. Smărăndiţa cea ţâţoasă s-a dus în faţa lui unduindu-şi şoldurile şi i-a spus ceva cu *onorată instanţă* şi că sunt proceduri îndeplinite, că nu vrem să ne împăcăm şi că cere audierea martorilor. Eu îi spusesem încrezutei de nevastă a lui Costel să fie cât poate de devreme, dar nu o puteam forţa. Judecătorul a fost de acord, iar Smărăndiţa s-a întors lângă Mircea cu un aer triumfător, parcă ar fi făcut nu ştiu ce mare scofală. Am observat că stătea des cu nasul în telefon şi butona. Mircea eram cam fâstâcit. Atunci a intrat şi nevasta lui Costel şi i-am făcut semn, ca să mă vadă. I-am zis şi lui Tărăşenie că a venit, iar el s-a dus la

judecătorul pe care l-am pizduit în parcare şi i-a spus că se poate începe audierea martorilor. Mie aproape mi s-a făcut rău când am auzit exprimarea asta. Mă simţeam de parcă făcusem ceva groaznic. *„Domnule, se poate să nu mai spuneţi aşa ceva?”,* i-am zis avocatului. *„Cum adică, doamnă?”,* mă întreabă el mirat. *„Păi, chestiile cu audierea martorilor şi altele, pare că am comis o crimă, nu un amărât de divorţ”,* l-am lămurit eu. *„Suntem la tribunal, nu la pension!”,* mi-a retezat-o el scurt. Am tăcut, pentru că au chemat-o pe nevasta lui Costel, care a depus jurământul, afectată. *„Domnule judecător, eu sunt femeie de onoare, nu e nevoie să mă jur. Lucrez la o bancă, îmi trec prin mână miliarde de lei”.* Dar n-a băgat-o nimeni în seamă. Apoi judecătorul a început să-i pună întrebări. Cât de bine ne cunoaşte familia, dacă eram în relaţii apropiate, cum eram eu, cum era Mircea. *„Păi, dragă onorată instanţă, ce să vă zic? Treaba e că la ei scârţâia căruţa demult. Omul era demult în alt film”*, a început aia pledoaria*. „Ce vreţi să spuneţi?”,* a întrebat-o judecătorul. *„Păi, eu îl ştiu, mergea cu soţul meu la pescuit. Iar o dată, când am fost la munte de Paşti, ea a vrut să meargă să vadă Castelul Peleş, iar el a zis că n-are ce face acolo, că regele mânca şi erau molii. Iar Teo s-a enervat şi pe bună dreptate. O lua peste picior de faţă cu copiii. Păi, asta e atitudine? Când nevasta doreşte să meargă într-un loc, tu râzi de ea?”,* şi-a amintit martora indignată. *„Invitaţia la Peleş era pentru toată lumea?”,* a întrebat judecătorul. Ce mama mă-sii era şi ăsta aşa curios! Aia s-a bâlbâit, iar judecătorul a întrebat-o dacă mai are ceva de zis. *„Păi, sigur că am! Domnul era absent în viaţa familiei, Teo ducea tot greul, noroc că o ajută maică-sa. El a plecat pur şi simplu şi nu i-a mai păsat”*, a spus indignată martora. Judecătorul a început să-i dicteze grefierei: *„Pârâtul a început să-şi schimbe comportamentul faţă de familie,*

culminând cu părăsirea domiciliului”. Apoi l-a întrebat pe Hanibal Tărăşenie dacă mai are vreun martor. Mama nu a ajuns, pentru că trebuia să-i ia pe copii de la şcoală şi doar nu era să vină cu ei la tribunal. *„Onorată instanţă, mai este un martor, însă cerem audierea lui la următorul termen, deoarece azi nu poate ajunge”,* i-a spus avocatul pe un ton mieros. Mă gândeam ce se ploconea şi ăsta. S-a trecut la audierea martorilor lui Mircea. Chiar eram curioasă pe cine a adus. Probabil că pe curvarul de Nelu, pe cine altcineva? Nu el l-a învăţat la prostii? Dar a venit un nea Caisă, parcă mi-era cunoscut. Da, era Gicu meşterică, cel care ne repara prizele, ţevile, punea gresie şi faianţă, adică făcea de toate. A jurat cu mâna pe Biblie şi s-a încurcat de câteva ori. În final a spus: *„Da, jur, şi să mă trăznească Dumnezeu dacă nu mint!”. „Dacă minţiţi, vreţi să spuneţi”*, l-a corectat judecătorul. *„Da, dacă mint, aşa să-mi ajute, că tot aia e!”,* a spus nea Gicu. Era clar că băuse. Ca de obicei. Tărăşenie mi-a spus la ureche să o chem pe mama, că instanţa vrea să audieze toţi martorii azi şi să termine. Am ieşit din sală şi am sunat-o pe mama. I-am spus să lase copiii două ore singuri, că nu se întâmplă nimic. Când am revenit, nea Gicu vorbea numai bazaconii, că ne-am iubit mult eu cu Mircea, că eram o familie frumoasă, cu copii frumoşi. Că Mircea era un om extraordinar şi îl plătea bine de fiecare dată. *„Dom’ judecător, n-a atins-o nici cu o floare. O respecta”,* adică pe mine. Judecătorul nu prea mai avea răbdare şi l-a întrebat: *„Ce aţi observat că era în neregulă, de ce nu s-au mai înţeles?”. „Dom’ judecător şi onerată distanţă, ea a început să bea, iar el şi-a găsi pe unul”*, a spus nea Gicu răspicat. Mie nu-mi venea să cred urechilor. Ăsta era nebun! Tărăşenie se uita cu gura căscată la Smărăndiţa, care avea obrajii roşii şi se uita şi ea la el. *„Obiectez! Martorul este vădit sub influenţa alcoolului!”,* a spus

Hanibal. Şi Mircea ăsta, nu a găsit pe cine să aducă, se face de râs cu martorii lui. *„Se aprobă!”,* a spus judecătorul. Apoi a anunţat o pauză. După aceea erau audiaţi şi ceilalţi martori. Am ieşit pe hol şi am sunat-o pe mama, care era pe drum. Mi se făcuse foame şi Tărăşenie a spus că îmi aduce un sandviş de la bufet. Mircea stătea mai departe de mine şi vorbea la telefon. Smărăndiţa s-a dus cu Tărăşenie la masă. M-am făcut că am şi eu treabă cu telefonul şi i-am dat un mesaj lui Iulius Raiu. *„Sunt la tribunal”*, deşi nu m-a întrebat nimic. Mircea a terminat de vorbit şi m-a văzut. A venit spre mine şi normal că Raiu, care e foarte prompt, mi-a răspuns atunci la mesaj. Nu l-am citit, pentru că Mircea m-a întrebat ce fac copiii. Telefonul piuia în draci, era clar că Raiu s-a îngrijorat că nu-i răspund şi mă bombardează cu mesaje. *„Bine, cu şcoala”*, i-am răspuns lui Mircea. Atunci a sunat telefonul, era Raiu şi i-am închis. El iar a sunat, iar am închis. Tot aşa, de vreo trei ori, până când Mircea mi-a spus: *„Răspunde! O fi ceva important, de insistă”. „Nu e important, poate să mai aştepte”*, i-am răspuns un pic iritată. Mircea m-a măsurat din cap până în picioare. *„Ce ţi s-a întâmplat dimineaţă?”.* Se referea la ciorapii rupţi, la fusta pătată şi la buzunarul descusut. *„Am căzut pe scări într-o baltă şi mi-am prins haina în uşa de la baie”,* i-am zis. Raiu suna ca un disperat şi am decis să-i răspund. Până la urmă, eu l-am apelat. Şi pe holul tribunalului s-a auzit: *„Mă răvăşeşti complet! Credeam că ai păţit ceva!”.* Din greşeală, am dat pe speaker. Mircea se uita la mine cu ochii cât cepele. *„Sunt la tribunal. Nu pot vorbi”*, i-am spus încet. *„Dar...”,* a mai apucat să zică Raiu şi i-am închis. *„Cine era?”,* m-a întrebat Mircea*. „Un coleg de serviciu”,* i-am răspuns, cu obrajii în flăcări. *„Foarte grijuliu colegul...”,* a zis el în zeflemea. M-a salvat Tărăşenie, care mi-a adus sandvişul şi am început să mănânc. A ajuns şi mama, iar

Mircea a salutat-o plin de respect şi m-a enervat, pentru că ştiu cum se purta şi ce spunea de ea, când eram împreună. Mama s-a topit toată şi m-a enervat şi asta. Sper să nu înceapă să-l laude la proces, că deja o dăm în ode închinate lui Mircea. Am intrat în sală şi odată cu noi a apărut şi Costel, adică soţul martorei mele. M-am holbat la el, m-a salutat înclinând uşor din cap. L-am întrebat pe avocatul Hanibal pentru ce a venit Costel. Mi-a spus că e martorul lui Mircea. Hai, că era bună! Nevastă-sa a venit împotriva lui, iar bărbată-su îl apără! La noi, ca la nebuni. A început audierea mamei, care era gravă, ca la un concert într-o catedrală. *„Onorată instanţă, eu ţin la amândoi. Amândoi sunt copiii mei. Dar sigur că mă doare că fata mea suferă şi a rămas singură cu toată casa. Eu o ajut cât pot, că am fost bolnavă, am avut şi piciorul rupt şi am făcut tratament la băi. Şi anul acesta trebuie să merg, că nu m-am refăcut complet. Bine că mi-am amintit, că am uitat să merg la medic, să iau biletul de trimitere. Abia mă vindecasem şi am avut o ceartă cu inculpatul”. „Cu pârâtul”,* a corectat-o judecătorul. *„Da, mă scuzaţi, sunt emoţionată, ştiţi, neam de neamul nostru nu a fost târât în tribunale. Iar la televizor, tot asta aud, în fiecare zi mai arestează pe cineva. Aşa, deci ginerele m-a bruscat, că îmi mai dădeam şi eu cu părerea prin casă. Că asta mi-e mulţumirea, că am robotit şi am crescut nepoţii”,* a zis mama şi a început să se smiorcăie teatral. Un bărbat în vârstă, care-i sorbea cuvintele, i-a dat repede un şerveţel, iar ea şi-a suflat zgomotos nasul. Instanţa se foia nerăbdătoare. *„Continuaţi!”,* i-a spus judecătorul. *„Şi a trebuit să chem poliţia, că nu se mai putea! Pur şi simplu, m-a dat afară din casă cu şuturi!”,* a spus mama indignată. *„Şi poliţia ce a constatat?”*, a venit întrebarea instanţei. *„Nimic, că doar şi ăştia sunt toţi mână în mână!”,* i-a zis mama revoltată. *„Doamnă, vă rog să fiţi atentă la ce*

declaraţi. Susţineţi că poliţia l-a sprijinit pe pârât, deşi acesta era vinovat?”. „Păi, a venit un amărât de agent, care i-a spus că şi el avea probleme cu soacră-sa şi că-l înţelege”, a explicat mama. Sala a izbucnit în râs, iar judecătorul a bătut cu ciocănelul în masă şi a cerut să se facă linişte. *„Alte incidente din familie le puteţi relata?”,* a întrebat-o judecătorul. *„Da, ei plănuiau să meargă în vacanţă şi au vrut în Caraibe. Eu i-am învăţat de bine, să meargă undeva mai aproape, iar el a aruncat cu pâine cu zacuscă după mine. Noroc că m-am ferit la timp”*, a povestit mama. *„Dar cu fiica dumneavoastră, adică reclamanta, soţia lui, cum se purta?”*. Mama a oftat şi a spus: *„Cum să vă zic, toate au fost bune şi frumoase până acum vreo trei ani, când el era tot mai absent în casă şi pleca des în delegaţii. Apoi a început să se poarte urât cu fiica mea”. „Şi cu copiii cum se purta?”*. *„E un tată bun, nu pot să zic, îi duce în parcuri, la şcoală, făcea lecţii cu ei, le cumpără de toate... Şi cu mine s-a purtat bine, îmi lua cadouri de Sărbători, mi-a dat bani să-mi fac uşă de stejar la locuinţă... Dar apoi nu ne-am mai putut înţelege cu el. Şi cel mai mult m-a deranjat că, atunci când a plecat de acasă, şi-a luat lucrurile în geanta mea cu flori, cu care merg la băi”*. Mama a terminat ce avea de zis, iar judecătorul dicta grefierului că Mircea era impulsiv, dar avea grijă de casă. N-am ascultat prea bine. Mama vorbea cu cel care îi dăduse şerveţelul şi m-am dus să-i spun să meargă acasă, la copii.

A venit rândul lui Costel să fie audiat. *„Împricinatul venea cu mine la peşte. E un băiat tare de treabă şi ne-am înţeles bine. Nevestele noastre nu prea se suportau. A mea spunea mereu de soţia lui Mircea că e bătută în cap şi prea fanatică cu copiii. Că nu ai ce discuta cu ea decât despre copii şi casă. Mergeam cu Mircea pe furiş la peşte, fără să-i mai spun nevesti-mii, ştiţi cum e cu femeile.*

Decât să intri în gura lor, mai bine faci cum ştii tu. În fond, nu făceam ceva rău. Cam asta”, a încheiat Costel. Eu am rămas cu gura căscată. Deci nesimţita aia a zis că sunt bătută în cap! Atunci de ce naiba a mai venit să mă ajute la divorţ? Doar ca să vadă pe aici şi să aibă ce bârfi, parvenita dracului! Tărăşenie m-a întrebat şi el intrigat*: „Cine e nevasta domnului martor?”. „Martora care a fost dimineaţă”,* i-am răspuns nervoasă. El a stat câteva clipe şi m-a privit, apoi a spus: *„Nu mai înţeleg nimic”*. Nici eu nu înţelegeam decât că aia e o prefăcută şi o invidioasă, o coţofană, cum a zis mama. *„Mircea e un băiat de aur. Totul la el e pentru casă, copii. Atât am avut să vă spun”,* l-am mai auzit pe Costel spunând. Judecătorul a anunţat că şedinţa s-a încheiat, nu înainte să-l cheme pe Tărăşenie la bară. După ce au vorbit un pic, avocatul s-a întors la mine şi mi-a zis: *„A văzut că martorii au acelaşi nume de familie. E cam în contradictoriu, dat fiind că mărturiile lor se bat cap în cap, dar vedem ce se decide”. „Cum adică? Dacă fiecare aşa a vrut să depună mărturie?”,* am întrebat eu. *„Da, dar el susţine că soţia nu avea vorbe bune despre dumneavoastră. Iar ea a venit să vă sprijine. Unul dintre ei minte”*, mi-a explicat Hanibal. *„Dumnevoastră ce credeţi?”,* l-am mai întrebat. *„Doamnă, din experienţa de avocat vă pot spune că femeile au tendinţa să redea câteodată deformat lucrurile. Asta ar fi în dezavantajul dumneavoastră, pentru că, dacă instanţa decide aşa, va trebui să vă căutaţi un alt martor. Dar să nu ne pripim”,* a încercat el să atenueze situaţia de căcat creată*. „Eu nu doresc decât să scap mai repede de acest proces!”*, i-am zis. *„Deocamdată mergeţi acasă, să vă liniştiţi, şi vedem ce se decide”*, m-a lămurit Tărăşenie.

M-am dus la maşină şi am demarat rapid. Abia aşteptam să ajung acasă şi să mă întind. Ziua asta m-a terminat. Când am intrat pe uşă, copiii m-au întâmpinat

albi din cap până în picioare. În bucătărie, pe masă, trona un morman de făină, iar pe jos nu se mai vedea gresia, era un covor de făină. *„Am vrut să facem plăcintă”,* mi-a zis fata veselă. *„Dar nu am ştiut câtă făină să punem. Bunica mereu zice* cât cuprinde*”*, mi-a spus vesel şi băiatul. Îmi venea să leşin. Atunci mi-am dat seama că am descuiat eu uşa la casă, iar mama nu venise. M-am panicat. Asta mai lipsea, să păţească şi ea ceva. Chiar când cotrobăiam în geantă după telefon, să o sun, intră pe uşă, ca o floare. *„Unde ai fost?”,* am întrebat-o intrigată. *„M-am oprit de vorbă la tribunal cu cineva”,* mi-a spus ea. Părea foarte veselă. Apoi s-a luat cu mâinile de cap, când a văzut ce e în bucătărie. *„Nepoţii tăi au vrut să facă plăcintă”*, am informat-o eu. *„Mă duc să mă spăl şi mă culc”,* i-am zis. *„Da, da, du-te liniştită, că strâng eu”*, mi-a spus foarte grijulie. *„Când mai ai înfăţişare? Mai ai nevoie să spun ceva? Parcă nu e suficient ce am zis până acum”,* a adăugat. M-am uitat la ea mirată. *„Parcă nu-ţi plăcea prin tribunale!”*, i-am spus. *„Ei, nu-mi place, dar ştii cum e, stau toată ziua în casă. Aşa, mai ieşi, mai cunoşti lume”,* mi-a răspuns mama. N-am mai zis nimic şi m-am dus să fac o baie fierbinte. Mă gândeam ce schimbare pe mama. Câtă energie i-a dat procesul, iar pe mine m-a secat. Iar Mircea, cu martorii lui, a fost penibil. Ştiam de la avocat că urmează să îl cheme şi pe băiat, care a împlinit zece ani, ca să-l întrebe cu cine vrea să stea. Simţeam că îmi vine rău şi abia aşteptam să pun capul pe pernă şi să uit de toate rahaturile astea.

22. AMANTUL ÎNSURAT ŞI PARTAJUL

La proces a fost ca la circ. O dată, că Teo a venit de parcă s-a rătăcit în pădure o săptămână. Apoi a depus mărturie împotriva mea nevasta lui Costel, care, de fapt, nu o place pe Teo. Dar femeile, când vor să facă rău, se înfrăţesc şi cu mama lui Scaraoţchi. A zis numai bazaconii, păi, ce pula mea să zică? Nici nu mă ştie prea bine, am ieşit cu familiile de câteva ori. Eu cu Costel eram bun amic, mergeam pe vremuri la pescuit. Am lăsat-o baltă, ca să zic aşa, că aveam chestii mai interesante. Plus că era un chin să mergi cu el, că nevastă-sa îl suna din oră-n oră, ca să-l întrebe ce a prins, când vine acasă şi de ce stă atât, dacă tot nu prinde nimic. Păi, ce ştie ea, pescuitul e pentru relaxare, să ne mai aerisim creierii futuţi de ciocănitori ca ea. Apoi a fost nea Gicu, meşterul casei. Băi, nu am avut pe cine să chem ca martor! Pe Nelu nu-l puteam băga în treaba asta, nici nu cred că ar fi venit. M-a ajutat de atâtea ori, l-aş fi pus într-o situaţie ingrată. Oi fi eu cum oi fi, dar am, în pula mea, principiile mele! Iar Costel nici nu s-a gândit mult când l-am rugat să vină. Deşi habar n-avea că divorţez. Chiar a rămas mască. *„Mircea, eu cred că de atunci, de la munte, ţi se trage. Că n-ai vrut să mergi la Castelul Peleş”*, mi-a zis el. Apoi a început să râdă. Atunci ne-am văzut noi ca lumea ultima oară, adică acum vreo trei ani. În rest, ne-am mai întâlnit pe fugă, prin oraş. Chiar mă gândeam ce repede trece timpul! Oricum, el a fost exemplar la proces. Dar nea Gicu a venit afumat, el bea dimineaţa bere cu rom, nu ştiu ce căcat de stomac are. Aşa se şi apuca de lucru, când îl chemam la noi. Iar la tribunal, nu ştiu ce a vrut să spună, că le-a încurcat rău. A reieşit că Teo e alcoolică, iar eu sunt pe invers. Dar omul a fost bine intenţionat, că şi eu m-am purtat bine cu el. Iar

dacă de la ciocănitoarea aia a lui Costel nu aveam aşteptări, m-a enervat rău soacră-mea. Părea miere şi lapte când ne-am văzut ultimele dăţi. Doar a vrut să-mi dea şi borş, când am fost la copii! La proces a început să dea apă la şoareci şi, dacă o lăsau să mai vorbească, îmi făcea un portret de abuzator. Ce mai încoace şi încolo, mai avea un pic şi spunea că eu i-am rupt piciorul, nu că a căzut ea. Asta după ce am băgat atâţia bani şi în casa ei, am plimbat-o prin concedii, am fost atent cu ea la ocazii. Tot degeaba, frate! A şters cu buretele tot ce a fost bun. Să-mi fie învăţătură de minte! Avocata, Smărăndiţa, belea şi ea ochii şi nu pricepea nimic. Oricum părea aeriană şi abia aştepta să se termine totul, de parcă divorţam de ea. Cine ştie ce şuste avea! O fiinţă cu ţâţe ca ale ei nu poate sta mult timp nefututã.

S-a întors şi Cati din Londra şi mi-a adus cadouri. Ciripea veselă ce bine s-a distrat şi, într-un fel, mă bucuram pentru ea. Eu nu-i puteam oferi acum momente prea plăcute. Măcar ea îmi făcea viaţa mai frumoasă. *„Băi, Cati, tu îmi colorezi viaţa! Când apari tu, aduci cu tine o mie de baloane colorate!”*, i-am zis. Iar ea s-a uitat la mine mirată: *„Iubi, dar ce poet ai devenit!”*, şi m-a sărutat pe gură. Stăteam împreună la ea, dar nu îmi era uşor. Gândul îmi fugea la copii şi uneori îmi era dor de ei. Mă gândeam cum va fi viaţa după divorţ şi cum mă voi înţelege cu Teo, care sper să nu-mi facă mizerii şi să nu-mi dea voie să-i văd decât după programul dat de judecători. Avocata Smărăndiţa mi-a spus să mă pregătesc pentru procesul de partaj, cu lista cu toate bunurile pe care voiam să le împart cu Teo. Aşa că m-am gândit să merg la ea şi să o facem împreună. A fost de acord să vin după serviciu.

Copiii mi-au povestit că au avut făină în păr, iar Teo a adăugat că şi în cur, că au vrut să facă plăcintă, cât am fost noi la tribunal. M-am simţit ca ultimul om. Niciodată

nu i-am lăsat singuri pe copii în casă. Teo a venit cu o coală albă şi cu un pix. I-am zis din start că nu aveam pretenţii la casă, doar nu eram tâmpit să-i mut pe copii de acolo! Aveau camerele lor, confortul lor. *„Dar din mobilă vrei ceva?”,* m-a întrebat ea. *„Ce pula mea să vreau? Să tăiem mesele şi să împărţim scaunele?”*, am răspuns eu. Aş fi vrut să iau espressorul de cafea şi cuptorul cu microunde şmecher. Teo avea oricum cuptor electric şi aragaz din ăla, cu sticlă vitroceramică. Se şi curăţa singur, că aşa a vrut ea. Tot ce era în bucătărie era luat din banii mei. Şi frigiderul cu robinet, şi maşina de spălat cu uscător şi toţi roboţii de bucătărie cu tot felul de comenzi, cred că te şi futeau, dacă voiai. Le lăsam lor, că mai făcea soacră-mea diverse drăcovenii şi se bucura să folosească robotul. Şi la aluatul de clătite îl folosea, şi la pireul de cartofi, şi la maioneză, că se boierise. Aveam şi maşină de făcut pâine. Şi legumele se tăiau la robot, şi fructele, ele doar le puneau în castroane şi le amestecau. Nu ştiu de ce se plângeau mereu de atâta treabă. Mai aveam nişte tablouri, pe care le-am primit ca dar la nuntă şi eu la serviciu, când n-au avut fonduri pentru premiere. Mă durea în pulă de ele. Am stabilit apoi că lăsam şi televizoarele, deşi îmi părea rău după staţia HD, care m-a costat ceva. Dar se vedeau filmele brici! La maşini nu aveam nimic de împărţit, că fiecare o avea pe a lui. Când credeam că ne-am înţeles, apare soacră-mea cu un vraf de farfurii şi castroane şi cu nişte cutii cu tacâmuri. *„Astea sunt scumpe, ar trebui să le faceţi jumi-juma”*, şi-a dat ea cu părerea. Ce căcat să fac eu cu farfurii scumpe şi cu tacâmuri de argint? *„Le-aţi primit la botezurile copiilor”*, a zis soacră-mea şi a lăcrimat sugestiv. Bine că nu face iar infarct! *„Îţi trebuie?”*, m-a întrebat Teo. Am clătinat din cap că *nu*. Deşi avocata Bizdocea mi-a spus să iau cam din tot ce am investit. Pentru că poate erau şi bunuri care puteau

fi valorificate. Acum ce pula mea? Să vând farfurii şi linguri în piaţă? Eram gata să mă ridic si să plec, dar am avut deodată un gol în suflet. Plecam cu hainele de pe mine, ca un om al străzii. Aproape tot ce era în casa aia îmi aparţinea şi mie. Erau şi copiii, dar, cumva, nu mi se părea corect. Hainele mi le-a tăiat cu foarfeca, lăsam aici tot, mă gândeam că, până la urmă, aveam nevoie şi eu, şi Cati de un castron şi o lingură. M-am aşezat la loc pe scaun şi am spus hotărât, chiar când soacră-mea se pregătea să ducă farfuriile de unde le-a luat: *„Ba am nevoie!”*. Teo şi soacră-mea m-au privit aşteptând continuarea. *„De vase, zic”*, am adăugat. *„Ce-ţi trebuie ţie vase?”*, m-a întrebat Teo. *„Păi, cum le trebuie oamenilor, să mănânce din ele”*, i-am răspuns. *„Ce să-ţi spun! Că până acum ai mâncat din pumni!”,* mi-a trântit ea. *„Vreau să mănânc din vase mai bune, am dreptul să mă respect! Mai ales că vine Paştele”,* nu m-am lăsat eu. *„Acum au dat aristocraţia şi cucernicia în tine! Curvele nu pot mânca din blide?”*, mi-a strecurat Teo printre dinţi. Am tuşit, ca să nu îi zic vreo două. *„Eu nu te-nţeleg, să mor eu! M-ai întrebat dacă am nevoie, acum tu decizi că n-am”*, i-am spus calm. N-aveam chef de scandal pentru nişte farfurii. Dar nici să le las pe ele să mă calce în picioare. *„Păi, sunt sigură că n-ai nevoie! Dar o faci doar aşa, ca să mă oftici pe mine!”,* mi-a spus Teo. *„Da, că eu n-am ce să fac cu banii! Şi, pe urmă, la câţi bani am băgat în casa asta, merit măcar nişte linguri!”*. Deja începeam să mă enervez. În momentul ăla, Teo a luat cutiile cu tacâmuri şi le-a răsturnat pe jos şi a început să strige: *„N-ai decât să le iei şi să ţi le bagi în cur!”.* Maică-sa a intervenit şi a încercat să o potolească. *„Ho, femeie! Iar te-au apucat crizele? Vezi să nu te răzbuni şi pe farfurii, că atunci chiar împărţim şi mesele!”,* am avertizat-o eu. *„Pe bune? Poate vrei şi prizele, şi întrerupătoarele, şi lustrele, cum a făcut Zăvoranca!”,* m-a ameninţat Teo. Acum, la ce

crize a făcut, nu m-ar mira. *„Te rog să te liniştești naibii, că sperii copiii, şi să aduni astea de pe jos!”,* i-am zis iar calm. Soacră-mea s-a apucat ea să le strângă şi ofta după fiecare tacâm luat de pe jos. Îmi era greaţă de atâta teatralitate şi ură. Avocata Smărăndiţa a avut dreptate când a zis la ce ajung oamenii să facă atunci când se despart. Mi-am amintit că trebuia să trec la consiliera maritală, ca să-i plătesc ultima şedinţă, aia în care ea a vrut să ne împace şi ne-a trimis în oraş. Eu ştiam de dinainte că nu e loc de împăcare. Aşa e când faci acte de caritate...

23. AMANŢII ŞI LUMINA DIN NOAPTE DE ÎNVIERE

Trăiesc „La vie en rose”, cum spun francezii, că ştiu ei ce ştiu. Doar nu ei spun că viaţa e să te bucuri? Acum, bine, nici să râzi ca proasta la sulă, cum vine vorba, dar să guşti fiecare clipă. Mircea s-a mutat la mine, iar matracuca îşi bagă unghia-n gât. Păi, dacă a fost o fraieră şi l-a futut pe iubi la cap, ce să-i fac? Cât am suferit eu şi câte am tras, habar n-are ea! N-a ştiut decât să emită pretenţii şi să facă mofturi. Şi acum îl sună pe Mircea pentru toate căcaturile. Chiar acum trei zile l-a căutat ca disperata, că băiatul a avut un accident la şcoală. Ăsta s-a dat cu capul de pereţi, a plecat de la serviciu la şcoală, ca să afle că ăla micu s-a certat cu un coleg şi l-a strâns mai tare de mână. Nici nu era nevoie să meargă la medic, măcar. Dar te pui cu toanta? Nu şi nu, că să-l ducă pe copil la spital. A stat Mircea ore întregi la camera de gardă, că au râs şi asistentele când au văzut despre ce era vorba. A venit acasă plin de draci. De parcă de-aia fac eu tot posibilul să-l alint şi să-i fie bine, ca să vină proasta aia şi să-i strice zenul! Frate, n-am văzut atâta ipocrizie şi răutate la o femeie! Ce-o mai vrea de la el? I-a mâncat şi sufletul. Plus că, de câte ori merge pe acolo la copii, o mai vede şi pe soacră-sa. Altă creatură horror! Îl ia şi asta la trei păzeşte şi îi cere socoteală, de parcă Mircea e dator să-i dea ei explicaţii. A uitat hoaşca vremurile în care amărâtul ăsta făcea atâtea pentru ea: vacanţe plătite, spitalizări, că baba parcă dinadins mai păţea câte ceva, cadouri, uşă de stejar la locuinţă... Dar acum toate astea s-au şters cu buretele şi le-au băgat în cur. Că şi Teo, nevastă-sa, a uitat ce doamnă a făcut-o. Era o ţărancă parvenită. Bine, şi acum tot aşa e. Se cacă pe ea cu divorţul. Mircea a zis că o lasă pe ea să intenteze acţiunea, că el nu are chef acum de

circ. Adevărul e că abia ne-am liniştit. Dar ea tot a făcut circ la proces. Şi s-a certat cu el pentru nişte farfurii şi linguri, asta după ce că i-a lăsat el tot! Mircea, cu chiu cu vai, şi-a luat lucrurile de la ea, că nici nu mai rămăsese cu nimic. Nebuna i-a tăiat hainele cu foarfeca şi o parte le-a dat la săraci. A lovit-o filantropia, ce să zic! Ea, care-şi mănâncă şi de sub unghii! Că s-a zgârcit să meargă cu Mircea în Caraibe, iar la Paris au mâncat din traistă, ca să facă economii. Mai mare râsul! Păi, dacă mergi în străinătate şi mănânci în hotel tot pâine cu salam, la ce te mai duci? Doar ca să te lauzi că ai fost acolo? Îmi şi închipui ce rotundă s-a dat ea pe la serviciu, la fel cum se lăuda cu familia ei super fericită. Căcat! Toate sclifositele astea, care se prefac că le e bine, iar apoi se miră că de ce le lasă soţii, îmi fac greaţă. Nu ştiu ce va fi cu mine şi Mircea, dar ştiu că mai fericită ca acum n-am fost niciodată. E de o mie de ori mai bine decât a fost la pensiunea aia, unde am stat trei zile. Atunci, înainte de coşmar, când Mircea a fost bătut şi a stat în spital, iar eu am plecat în America. Apoi era să mor de la sarcina aia extrauterină. Mircea, dragul de el, deşi s-a purtat atunci ca ultimul jegos din specia masculină, acum regretă. *N-am fost lângă tine, Cati, ca să-ţi arăt ce mult te iubesc*. Păi, n-a fost, că a venit nevastă-sa peste el la spital, de era să mă ia la bătaie. După ce am stat acolo nemâncată o zi şi o noapte, ca să am grijă de el.

Mă rog, acum am făcut şi noi Paştele împreună, că în anii trecuţi stăteam singură şi vărsam lacrimi pe drob, ca proasta. Când mă gândesc cât am suferit, nu-mi vine să cred câte mizerii am suportat. I-am zis lui Mircea să mergem de Înviere, să luăm lumină, dar el mi-a zis: *„Băi, Cati, nu mă mai fute şi tu la cap, că destul m-au cărat pe la biserică Teo şi soacră-mea!”.* Da, eu înţelegeam, dar aş fi vrut să merg cu el, să vadă caţele de vecine că nu sunt

singură şi să holbeze ochii atunci când ies la uşă şi îmi cer lumină. Acum nici nu avea rost să-l cicălesc eu, că atunci cu ce aş fi fost mai bună decât nevastă-sa? Şi totuşi, dragul de el, când m-a văzut cum mă învârt seara prin casă, pe la unşpe şi jumătate a zis că să mergem să luăm lumină. Am sărit fericită la gâtul lui, mi-am tras repede blugii pe mine şi am ieşit pe uşă. Deja lumea mergea în grupuri, grăbită spre biserică. Era la lume, ca după un concert rock sau ceva de genul ăsta. Cred că asta e singura noapte în care poţi merge liniştită pe străzi, fără teamă că te violează vreun descreierat.

Când eram aproape de biserică, se strânsese ceva lume, aşa că ne-am oprit într-o intersecţie, pe colţul unul trotuar. Mai erau câteva minute până să se dea lumina şi oamenii nu mai aveau răbdare. Mulţi fumau şi m-am mirat ce nesimţiţi erau că nu se puteau abţine lângă lăcaşul sfânt. Un boschetar beat lovea cu un ciocan într-un container pentru gunoi. Din ăla în care se aruncă sticle şi plastic. Dar clar că erau aruncate şi alte chestii, că venea o duhoare, de mi-a venit să leşin. I-am zis lui Mircea să ne mutăm mai încolo, iar boschetarul tocmai începuse să urle, cică el cânta *„Popa hoţu', mai taci!",* şi asta în timp ce era slujbă şi se auzea corul cântând din biserică prin difuzoare. Mai întâi m-am revoltat, apoi m-a umflat râsul. În sfârşit, a început să se dea lumina şi apăreau tot mai multe candele aprinse. A cerut şi Mircea lumină de la o familie care avea o lumânare mare, din aia de botez sau nuntă, şi cu chiu, cu vai ne-a dat, că nu încăpea lumânarea pe gaura candelei. La un moment dat s-a stins, iar ăla a înjurat, apoi a luat de la altul lumină şi ne-a dat şi nouă. Am pornit spre casă, printre lume, parcă eram la un marş *#uniţisalvăm*. Nişte tineri vorbeau despre un chef, că trebuie să meargă să cumpere băutură. Cu ei erau nişte piţipoance pe tocuri, ca la club, mergeau crăcănate după

ei, cu fuste scurte, de li se vedea curul, nişte nesimţite, ce mai! Mircea se holba la ele, iar eu i-am dat un ghiont, de era să scape candela din mână. *„Uite ce lună plină e pe cer!”,* am zis eu, ca să-i distrag atenţia de la bucile pipiţelor. *„Eu văd că e mai jos”*, a răspuns Mircea cu ochii la curul uneia. L-am împins mai încolo, de nervi, dar el m-a luat cu un braţ de după gât, m-a tras către el şi m-a sărutat pe gură, apoi m-a muşcat. Aşa am intrat în scara blocului, unde ne-a întâmpinat o delegaţie de babe, care ne-au cerut lumină. Eu mi-am scuturat capul, ca să-mi dau părul la o parte şi m-am umflat în pene, că nu eram singură. Ani de zile îşi râdeau în pumni când mă vedeau, acum ar trebui să le dau cu candela în cap. Le-am împărţit lumină zâmbind, iar ele trăgeau cu ochiul la Mircea şi îl studiau. *„Mulţumim, Cătişor dragă!”.* Ne-am dus spre lift şi, după ce am închis uşile şi am început să urcăm, am zis cu voce tare: *„Să vă fut în gură de prefăcute!”*. Mircea a început să râdă şi mi-a zis: *„Dar ce-ai cu bietele femei? Că par de treabă”*. Hai, că asta era bună! Vrea să mă enerveze şi de Înviere. *„Sunt nişte caţe”*, i-am răspuns îmbufnată. Chiar intram în casă, când Mircea a aşezat hotărât candela pe masă, în bucătărie, şi m-a luat în braţe. *„Tu eşti caţa mea dragă!”,* mi-a zis privindu-mă în ochi. *„Caţă e mă-ta!”,* i-am răspuns nervoasă şi am dat să scap din braţele lui. Dar el m-a strâns mai tare şi m-a muşcat de un sân. Eu am ţipat, iar el mi-a băgat mâna între picioare şi a început să mă frece. L-am împins şi i-am spus că nu facem nimic în noaptea aia. *„De ce?”,* m-a întrebat Mircea mirat. *„Pentru că te-ai uitat la cururile ălora”*, i-am zis. *„Eu credeam că zici că e o noapte sfântă”*, a făcut Mircea. Am început să râd, făcea ce făcea şi nu mă puteam supăra pe el. Am ciocnit câte un ou, le-am vopsit eu cu mânuţele mele, chiar mi-au ieşit bine, şi le-am mâncat aşa, fără pâine. Mircea a zis că îi este foame şi am scos drob şi o

sticlă de vin. Drobul tot eu l-am făcut, cum m-am priceput, după o reţetă de pe internet. Ne-am aşezat să mâncăm, când Mircea primeşte un sms pe telefon. Nu l-am întrebat cine e, dar l-am văzut cum se schimbă la faţă şi mi-am dat seama că e matracuca de Teo, nevastă-sa. Acum ce-o mai vrea? Nu-l lasă să-i priască nici masa de Paşte, nesimţita! Mircea s-a foit pe scaun şi mi-a zis într-un târziu: *„Ăla mic vrea să ciocnească ou roşu cu mine”*. Nu-mi venea să cred! Cât de jegoasă poate să fie, ca să-i bage pe copii la înaintare? O şantajistă ordinară! L-am întrebat calmă, deşi simţeam că explodez de nervi: *„Dar copiii nu dorm la ora asta? E aproape ora două!”. „Îi scriu că trec mâine pe la ei”*, a zis Mircea repede. Şi-a dat seama că era cât pe ce să pice în capcană ca prostul, să mă lase acolo cu drobul şi să fugă la Teo. Mă rog, la copii. Dar ea îl voia acolo. Mi-am aprins o ţigară, iar Mircea m-a mângâiat pe obraz. *„Te iubesc, Cati!”*. L-am privit cu ochii înlăcrimaţi, pentru că simţeam că nevastă-sa va sta cumva mereu între noi. *„Şi eu te iubesc, Mircea, dar trebuie să pui lucrurile la punct. N-am chef să mă fută ea la cap când mi-e lumea mai dragă”*, i-am spus eu. Mircea a zis că se duce să facă un duş, iar eu am rămas uitându-mă tâmpă la lumina din candelă. Şi, fără să vreau, m-am rugat acolo, la ea, să trăim liniştiţi eu cu Mircea. Am băgat mâncarea în frigider. Îmi era somn. A doua zi, ne chemaseră Larisa şi Tibi la grătar. Dar Mircea trebuia să meargă să ciocnească ouă cu matracuca. Asta era soarta mea.

24. NEVASTA ÎNŞELATĂ ŞI CONECTAREA CU UNIVERSUL

Am avut un Paşte de groază. Am pregătit cu mama felurile de mâncare şi am vopsit şi ouă. Mircea a venit cu o zi înainte şi a adus copiilor cadouri. Mama se tot foia pe lângă mine şi m-a întrebat în şoaptă de ce nu-l invit a doua zi la masă. *„Asta ar fi şi culmea! Suntem în divorţ şi să luăm masa împreună!”,* i-am zis. *„Pentru copii, Teo!”*, mi-a răspuns mama. Poate avea dreptate, aşa că i-am spus lui Mircea să vină să mănânce cu copiii. Mircea a zis cu un aer stingher că nu e sigur dacă vine chiar de Înviere, dar va veni în următoarea zi. *„Altă dată, să mă mai înveţi din astea!”*, i-am trântit mamei cu nervi. Ea s-a făcut că are treabă, împacheta nişte pungi, că se adună în casă, de în curând vom dormi numai pe pungi. *„Mă rog, cum vrei”*, i-am spus lui Mircea, printre dinţi. El şi-a dat seama că m-a supărat şi a adăugat: *„Oricum copiii dorm noaptea”.* Da, ce să zic, găsea o scuză ca să stea cu fufa roşcată. N-are nimic sfânt! A venit până la urmă în prima zi de Paşte, că toată seara m-au bâzâit copiii că vor să ciocnească ouă cu el. Sigur că l-am anunţat, chiar după ce am venit de la biserică, şi a zis că vine azi. Şi sigur era cu boarfa lui, că doar nu era pe la vreo mănăstire. Doar cum să o lase pe ea singură în noaptea de Înviere şi să vină la copii, nu? Aveau treabă, să ciocnească alte ouă.

A venit cam obosit şi nu m-am putut abţine să nu-l întreb: *„Te-a obosit drumul la biserică?”. „Am adormit târziu”*, a răspuns Mircea fără chef. *„Cred şi eu, ai fost ocupat să ciocneşti ouă!”,* i-am aruncat. El a tăcut şi a ciocnit ouă cu copiii. Mama se învârtea prin bucătărie, să aşeze mâncarea pe masă. Mircea mânca fără chef şi vorbea doar cu copiii. Eu plimbam furculiţa în stufatul de miel şi abia mă ţineam să nu-i torn mâncarea în cap. Pur şi

simplu mă ignora. Era nebărbierit şi tricoul era un pic şifonat. După ce am terminat de mâncat, el s-a dus cu copiii să repare nu ştiu ce aparat de-al băiatului. *„Acum, de Paşte, v-aţi găsit?”,* a întrebat mama. *„Rezolv repede, doar şi Isus a fost tâmplar!”,* i-a răspuns Mircea. Ce să zic, era foarte spiritual! *„Da, dar nu repara chestii prin casă de Paşte!”,* i-a zis mama. *„Păi, nici nu avea cum, dacă l-au răstignit!”*, i-a răspuns şi Mircea. Era un nesimţit, am zis eu că nu are nimic sfânt. Oare aşa a fost mereu şi nu am văzut eu sau a devenit astfel în ultima vreme? Chiar aşa să-i ia o femeie minţile? Mă rog, a plecat după vreo oră şi le-a promis copiilor că îi va duce la Grădina Zoologică. Am strâns masa şi a sunat mobilul. Era Iulius Raiu. *„Cristos a înviat, mirobolantă făptură! Deşi bine că a fost doar unul”*. Ăsta şi nebuniile lui. Se gândea că dă agenţia lui de pompe funebre faliment dacă învie morţii. I-am spus că am luat masa şi l-am întrebat ce face. Mi-a spus că a avut o perioadă proastă şi că vrea să se liniştească. *„Vreau să merg într-un loc şi să te iau cu mine!”*, mi-a spus el. Unde mai voia şi ăsta să mergem? *„E un loc unde ne vom conecta direct cu Universul”*, a adăugat plin de patos. Am pufnit în râs. *„Ştiu, Teodora, că pare ridicol, dar am fost odată, la recomandarea unui client foarte serios, şi, crede-mă, am simţit că mi se ridică o pâclă de pe creier. Te rog, fă-mi onoarea şi bucuria să vii cu mine. N-ai să regreţi!”*, a încercat el să mă convingă. În fond, am suferit şi eu destul şi eram stresată cu divorţul. Mai rău decât la dansul de tango, când am tras un pârţ în plină acţiune, nu avea cum să fie. Şi i-am zis că vin. Am stabilit că mergem după ce trec zilele de Sărbătoare.

Iulius Raiu a venit şi m-a luat de la serviciu cu maşina, mi-a pupat galant mâna, apoi mi-a atins cu gura obrajii. Am ajuns repede în faţa unui bloc vechi, cu trei etaje. Am urcat la nivelul al doilea, iar Iulius a apăsat pe un fel de

interfon, la un apartament. În loc să vorbească, a început să scoată nişte sunete ciudate. M-am uitat la el şi m-a lămurit: *„E un cântec din astral, aşa ne recunoaştem”*. Ce să mai zic? Nimic. Am intrat într-un apartament mare, cine ştie printre ce ciudaţi mai nimeresc! Ne-a întâmpinat o femeie cam plinuţă, toată numai zâmbet, îmbrăcată cu un fel de rochie cu flori. Ne-a condus într-o cameră cu saltele de tatami pe jos, pe care erau întinşi bărbaţi şi femei. Raiu era de-al casei şi mi-a arătat o saltea pe care mi-a zis să mă întind. M-am întins, iar el a făcut la fel pe salteaua de lângă mine. În încăpere a intrat un tip în vârstă, cu o barbă albă şi părul ciufulit. Vorbea pe nas şi zicea ceva de cât de bun e Universul şi că trebuie să ne regăsim pe noi, dacă vrem să fim parte din el. Femeia în rochia cu flori a tras storurile şi în cameră s-a făcut întuneric, aşa, ca de seară. Bărbosul a spus să ne gândim la o persoană cu care am vrea să ne conectăm. Să ne facem o proiecţie cum am vrea să arate, apoi să încercăm să luăm legătura cu el. Am închis ochii şi, oricât m-am căznit, nu-mi venea în minte decât figura lui George Clooney. Dar cum naiba să mă conectez eu cu el? Lângă mine, Raiu gemea cu ochii închişi şi, în curând, i-am auzit şi pe alţii scoţând tot felul de zgomote. O femeie de lângă mine vorbea ceva în şoaptă, iar alta a ţipat. După un timp, bărbosul a zis cu vocea lui cântată să ne revenim uşor, sunetele au încetat, iar storurile au fost trase. Iulius era foarte tăcut când am plecat de acolo. În maşină, l-am întrebat de ce a ţipat aia. *„A avut orgasm, draga mea!”,* a spus el. *„Cum adică?”,* l-am întrebat uluită. *„Eu vin aici de ceva vreme. Dacă ajungi să te conectezi cu proiecţia ta, adică o fiinţă din astral, poţi să ai şi contact sexual cu ea”*, mi-a explicat el. Asta era bună! Iar m-a adus la tot felul de dilii. Pe drum, m-a întrebat: *„Ştii, eu la tine m-am gândit. Te mângâiam şi luam în braţe. Te-am pus în poală şi mi s-a sculat, ţi-am*

băgat mâna sub fustă şi Maestrul a zis să revenim la realitate. Data viitoare nu scapi!”, m-a avertizat el. Eu m-am uitat la el şi m-am înduioşat. Omul ăsta ţinea la mine în felul lui ciudat. L-am mângâiat pe tâmplă, iar el îşi freca de palma mea căpăţâna, aşa cum fac pisoii. La despărţire, m-a îmbrăţişat strâns şi mi-a spus că se bucură că am fost cu el şi că mai mergem, dacă mi-a plăcut. Acasă am avut o stare de bine şi de uşurare, cum a zis Raiu. O fi vreo chestie şi cu conectarea asta la Universul sufletului meu!

După câteva zile, când Mircea a venit să ia copiii la plimbare, m-am retras în cameră, am făcut întuneric şi i-am zis mamei să nu mă deranjeze. Mi-am imaginat iar figura lui Clooney. Dacă aia a reuşit să aibă orgasm, puteam şi eu să-mi imaginez măcar că mă ţin cu ăsta de mână. Tocmai când mă concentram eu şi îmi imaginam că mă sărută, îl aud pe Mircea: *„Ce pula mea faci?”*. M-am enervat. *„Dar tu ce dai buzna fără să baţi la uşă?”,* i-am zis. *„Mi-a zis maică-ta că te conectezi cu Universul şi am zis să văd grozăvia asta. Poate băgăm şi Universul la partaj”*, a răspuns el râzând ca idiotul. M-am ridicat din pat şi i-am trântit uşa în nas. Mereu a fost un mitocan şi nu l-a interesat ce îmi place.

25. AMANTUL ÎNSURAT ŞI FAMILIA TRADIŢIONALĂ

De Paşti, am obosit. M-am dus cu Cati la biserică, nu aveam niciun chef, dar am zis să-i fac pe plac. M-am gândit să mă odihnesc şi eu, că aveam creierii praf cu procesul ăsta. Apoi m-a sunat Teo, că băiatul vrea să ciocnim ouă. Sigur că imediat Cati a făcut bot şi mi-a pus embargo sexual. Am fost a doua zi la copii şi a trebuit să suport aerele de martiră ale lui Teo, cică m-a invitat la masă. Parcă eram la priveghi. Şi draga de Cati a gătit ea pentru mine, a vopsit şi ouă...Iar eu stăteam la masă cu două acrituri: nevastă-mea şi soacră-mea. În curând, va trebui să le spun *foste*, nu ştiu cum mă voi obişnui cu asta, în pula mea. Când m-am întors, Cati mă aştepta, să mergem la grătar cu Larisa şi Tibi. Bine că nu venea şi Clau cu iubitul ei tomnatic, ca să se dea ăla mare că nu ştiu ce carne a mâncat el şi cât de mult a costat. A venit Cami cu fetiţa, are un copil reuşit, dar a fost mai tăcută decât de obicei. Nici nu a stat mult, că aia mică era obosită. Noi am rămas până noaptea târziu cu Larisa şi Tibi. Am mâncat friptură cu cartofi copţi şi cu salată. Am băut vin şi m-am simţit bine. Sunt amuzanţi, el e mai mucalit, iar puţin înainte de doişpe noaptea ne-a dat de înţeles să ne cărăm. Ştiam de la Cati că are program de somn, mai ceva ca sugarii, cică şi la nunta lui a dormit cu capul pe masă. Larisa părea şi ea mai serioasă şi am întrebat-o în şoaptă pe Cati ce a păţit. A ridicat din umeri, dar le-am văzut cum şuşoteau. Femei... nu se satură de vorbă şi găsesc mereu ceva de bârfit. Şi se mai plâng că n-au timp!

Când am ajuns cu Cati acasă, aveam o stare nu tocmai bună. M-am gândit că o fi de la vin, deşi nu am băut mult. Îmi apărea mereu în faţa ochilor mutra lui Teo,

cu gura strânsă şi veşnic pusă pe harţă. Şi mi-am amintit că n-am trecut pe la psihoterapeută, ca să-i plătesc. Cati m-a întrebat ce am. Ce căcat să am? Nu ştiam ce să-i zic. Era îmbrăcată într-un tricou lung şi se freca de mine. Îi simţeam mirosul de curat şi parfum. *„Cu ce te-ai dat?”. „Cu Marcman”*, a spus ea. *„De când te dai cu parfum bărbătesc?”,* am întrebat-o eu. *„Nu e de bărbaţi, dar, de fapt, ba da, este, când se dau femeile cu el. Ca vinul roşu, care e bun când îl beau bărbaţii”*, a spus Cati râzând de gluma ei. Dar tot nu aveam chef de futut. *„Acuma ce mai e?”,* m-a întrebat iar. M-am câcâit până să-i spun. *„Nu mă simt prea bine”. „Credeam că vom fi fericiţi dacă stăm împreună, dar văd că numai inventezi tot felul de scuze”*, mi-a spus îmbufnată. *„Adică? Nu suntem fericiţi?”,* am fost eu curios să aflu. *„Nu ştiu, parcă e mereu ceva între noi. Treci repede de la o stare la alta, eşti mereu îngândurat...”,* a răspuns ea. M-am întors şi am privit-o. *„Păi, cum ai vrea să fiu, când mă fute toată lumea la cap? Stai să treacă nebunia cu divorţul”*, i-am zis. Ea nu a fost mulţumită de răspuns. *„Şi sper că se va potoli şi Teo şi n-o să te mai hărţuiască atât”*, a adăugat. *„Cu ea va trebui să mă înţeleg, ca să nu-mi facă probleme la vizita cu copiii”. „Da, şi mereu îi va băga la înaintare, ca să te cheme acolo!”. „Doar nu eşti geloasă? Nu pentru ea mă duc, doar ştii!”.* Cati n-a mai zis nimic, dar i-am zis eu: *„Tu mai bine vezi ce faci cu Epicur al tău!”*. În fond, nu ştiu de ce făcea ea gât şi ce o nemulţumea, când nici nu a vorbit cu boul ăla de divorţ. *„Sigur, acum îmi scoţi mie ochii! Că am stat după curul tău câţiva ani şi am acceptat toate căcaturile, asta nu se pune. Te legi acum că sunt măritată. Te pomeneşti că ai principii!”*, mi-a spus ea. Eram prea obosit ca să mă cert. *„Băi, Cati, n-am chef de discuţii cretine. Mă laşi să termin ce am de terminat, iar tu să termini ce ai şi tu”.* Am văzut-o cum îi curgeau lacrimile pe obraji şi îi

tremura bărbia şi îmi era dragă. Am luat-o în braţe şi am liniştit-o: *„Nu s-a schimbat nimic, doar că trecem printr-o perioadă grea”.* Ea s-a strâns lipită de mine şi m-a cuprins cu braţele. Apoi am adormit frânt.

La birou eram chiaun. Nelu nici el nu prea era în apele lui. Mi-a zis că a continuat să se vadă cu tipa pe care a agăţat-o în cafenea. O chema Lizi şi era într-o relaţie cu primatul care a lăsat-o baltă de faţă cu noi. Dar a convins-o Nelu să o rupă. *„Se fute al naibii de bine!”,* mi-a zis el. Acum, după ce a fost cu frigida de Cami, orice femeie cred că era parfum, chiar Marcman, din ăla cu care se dă Cati. Ştiu că eram rău, dar mie Cami nu mi-a inspirat mai mult decât o soră*. „Şi nu e nici proastă”,* m-a asigurat Nelu de noua lui cucerire. *„Dacă e aşa bună, ăla de ce a lăsat-o?”*, l-am întrebat. *„Un şmecher de bani gata. O înşela pe la toate colţurile. Ea lucrează la o multinaţională de medicamente, vine seara, târziu. El îşi făcea de cap prin cluburi, cică are un copil cu una, umblă şi cu alta. Pula nu ştie carte”,* m-a lămurit el. Apoi m-a întrebat: *„Ce-ai mai făcut cu divorţul?”. „Am avut chestia cu martorii, m-am certat cu Teo pe nişte linguri şi farfurii, aşteptăm termenul cu copiii, apoi se termină. Sper să fie până la vacanţă, că mi s-a luat”,* i-am răspuns. *„Cu Teo cum te înţelegi? Ce aţi decis cu copiii?”. „O să-i plătesc eu probabil toate cheltuielile casei, ca să nu-mi facă vreo porcărie şi să nu mă lase să-i văd când vreau”. „Şi o să faci faţă? Cati nu câştigă prea bine, staţi cu chirie...”,* m-a întrebat el grijuliu. *„Vedem ce facem după ce termin cu astea. Mai are şi ea de rezolvat cu divorţul ei”*, i-am zis. *„Ea nu a demarat nimic până acum?”,* a întrebat mirat. *„Păi, ăla e în pula mea, în America!”. „Numai să nu-i bage beţe-n roate! Mai ales că lucrează şi Cati la firma lui taică-su vitreg. Poate ar fi bine să-şi găsească în altă parte de lucru. Şi chiar pe un post mai bine plătit. Oricum ea acolo e un fel de*

secretară”. Avea dreptate Nelu. Mai discutasem cu Cati chestia cu schimbarea firmei, dar nu era uşor să găseşti ceva. Postul ei nu era rău, dar, după divorţ, clar va trebui să plece. *„O să o întreb şi pe Lizi dacă au ceva posturi libere la compania ei. Că ea e ceva şefuţă pe acolo”*, mi-a spus Nelu. *„Văd că eşti prins în relaţie ca lumea!”,* l-am tachinat eu. *„Eh, când fuţi, îţi poţi permite să arunci o întrebare”*, a spus el şi am râs ca idioţii.

În birou a intrat Alex şi gesticula teatral. Mi-a povestit Nelu că s-a separat de soţia lui, dar locuiesc împreună şi cresc copilul. Alex e cu un tip străin, de la o firmă mare. Ne spunea entuziasmat că se pregăteşte pentru parada gay şi că la vară merge la Amsterdam cu iubitul lui. Mă uitam la el ce fericit e şi mi-am dat seama că în dragoste chiar nu contează sexul. Până la urmă, dintre noi toţi, Alex, aşa papagal şi cum râdeam noi de el, era singurul mulţumit cu viaţa lui. Nu se mai ascundea de colegi şi chiar era foarte mândru când venea vorba de orientarea lui sexuală. Se implica şi era activ pe Facebook când era scandal cu ăia de votează împotriva lor. Şi acum ne povestea indignat despre o coaliţie care nu recunoştea decât familia tradiţională. *„Care-i aia?”,* am întrebat eu. *„Cea formată doar dintr-o femeie şi un bărbat”,* a zis Alex. *„Păi, şi eu, şi Nelu suntem atunci în afara legii”,* am zis eu. Şi ne-am pus pe un râs, de a intrat o colegă să vadă ce avem. Ne-a rugat să semnăm nu ştiu ce petiţie, apoi ne-am dus la şedinţă. Şeful era nervos că eram în urmă cu un proiect important. Aveam probleme toţi, ce căcat nu înţelegea? S-a dezumanizat complet şi ăsta! Mă mir că nu ne-a mai chemat şi de Paşti la birou, ca anul trecut. Şi chiar m-am gândit câte s-au întâmplat de atunci.

În drum spre casă, adică noua mea casă unde stăteam cu Cati, am trecut pe la cabinetul psihoterapeutei, Sofia. Când m-a văzut, s-a bucurat, de zici că venise Brad

Pitt. Avea un client, dar l-a închis în cabinet şi mi-a făcut semn să vin după ea într-un fel de debara. I-am spus că vreau să-i dau banii pe ultima şedinţă. *„Deci nu v-aţi împăcat. Îmi pare rău!”,* a zis ea oftând. Cred că o cam durea pe ea în pizdă că nu m-am împăcat cu Teo. Şi, deodată, a sărit la mine şi m-a sărutat direct pe gură. Eu am respins-o uşor, iar ea s-a fâstâcit. I-a revenit zâmbetul profesional. *„Dar ce credeai? Te-am testat. O iubeşti pe amanta ta”*, a spus, în timp ce îşi rula o şuviţă de păr pe degetul arătător. A testat o pulă, la propriu! N-am zis nimic. Am dat să plec, iar ea mi-a spus: *„Dacă ai probleme cu ea, te aştept pe la mine”*. Cum dracu’ dau peste toate ciudatele?! Oana psiholoaga mi-a căzut în braţe când îşi făcea selfie, asta se dă la mine ca o căţea în călduri, apoi zice că e test. Nici nu ştiam dacă era cazul să-i povestesc lui Cati, dar i-aş fi spus lui Teo, ca să îşi dea seama că am aruncat banii pe geam cu împăcarea. Mai bine îi dădeam ei banii şi nu mai făcea circ cu divorţul şi ne despărţeam la notariat, ca oamenii civilizaţi. N-ai cu cine, vorba ceea! Când i-am adus pe copii acasă, că am fost cu ei la Grădina Zoologică, intru şi dau să mă duc la baie. În dormitor, o văd pe Teo întinsă în pat, cu picioarele desfăcute şi cu ochii închişi, cum se mângâia pe burtă. Am întrebat-o ce pula mea făcea şi ea cică se conectează cu Universul. Băi, m-a buşit un râs, de îmi venea să mă băşesc! Tot ea s-a supărat şi mi-a trântit uşa în nas. Frate, numai nebune!

26. AMANTA ŞI COPIII AMANTULUI ÎNSURAT

Nu o mai suport pe Teo! Are un dar să-l întoarcă peste cap pe Mircea, de n-am mai pomenit! De câte ori merge la ea, vine nervos şi fără chef, iar eu trebuie să-l liniştesc. De zici că sunt terapeută sau asistentă medicală. Nu mai am chef şi nu ştiu ce să mai fac. Am crezut că va fi mai simplu cu divorţul, dar lucrurile devin tot mai complicate. Larisa mi-a zis că Teo e un fel de vampir energetic. *„Fată, ascultă la mine, îi suge toată energia! Dacă era deşteaptă, îi sugea altceva şi se înţelegeau mai bine”*, mi-a zis ea. Continua să vorbească cu Sebi, tipul cu care a avut o aventură la Londra. Simţeam că se îndepărtează de Tibi. Ne-am întâlnit după Paşti la Cami şi ne-am amintit ce aventură am avut noi de Rusalii la mănăstire, acum trei ani, când m-am întâlnit cu Mircea şi matracuca lui, iar ea s-a uitat urât la mine. Bine, şi eu, de-a naibii, m-am aplecat să pup icoana şi mi s-au văzut chiloţii. Cine să reziste la aşa un peisaj? Şi ea m-a făcut curvă, acolo, în biserică. De aici se vede ce ipocrită e! Larisa ne-a povestit că lui Tibi nu prea i se mai scula, dar nu prea o mai interesa. Ne-am dat seama că e îndrăgostită de Sebi din Londra şi nu ne băgam noi să-i dăm lecţii. Cami nu era nici ea prea în regulă cu grecul ei, la care mai ţinea, doar era tatăl fetiţei. Iar eu eram încurcată în căsnicia cu Epaminonda. Şi mi-am propus să-l caut pe Boss, să discut cu el despre asta. Speram să mă ajute şi să vorbească el cu soţul meu, să-i explice că nu mai am chef să fiu doamna Potrivitu. A venit şi Clau, care arăta chiar foarte bine, se pare că ultimul tratament mergea. De cum a intrat pe uşă, a întrebat de Catina, fetiţa lui Cami. A luat-o în braţe şi nu i-a mai dat drumul. Ne-am dat seama că se lipise de ea cât a ţinut-o în zilele în care am fost noi la

Londra. O privea topită şi nouă aproape ne-au dat lacrimile de duioşie. Ştiam că, după boala ei, nu mai putea avea copii. Iar Clau era ultima persoană pe care o credeam dornică să fie mamă. Dar uite ce surprinzătoare e viaţa! Iar Catina o cunoştea şi vorbea cu ea pe limba ei. Dintr-odată, am văzut în Clau o altă persoană. O fiinţă sensibilă şi gata să ofere iubire. Ea nu era fată rea, m-a ajutat şi pe mine, dar avea un fel mai egoist de a pune problema, adică se implica, dar până la un punct. Larisa era şi ea schimbată, se vedea că e îndrăgostită, stătea de vorbă pe WhatsApp cu Sebi, iar Cami avea un aer nostalgic. Probabil că eu eram singura cu un aer de tâmpită de acolo. Eram şi nu eram fericită.

Când am plecat de la fete, l-am sunat pe Boss de pe drum. Era vineri, spre seară, mă gândeam că poate nu-l deranjez. Mi-a răspuns şi m-am scuzat. I-am spus că aş vrea să-l văd, ca să vorbim ceva important. Mi-a spus că a doua zi urma să plece pentru câteva zile la Paris, la o conferinţă, dar că puteam să ne vedem în seara aia la o terasă. I-am spus că oricum mă aflu în oraş şi mi-a dat ca punct de întâlnire restaurantul *La Mama*. Acolo obişnuiam să merg cu Mircea, când eram la începutul relaţiei noastre. M-am dus direct acolo şi am ajuns înaintea lui Boss. Era destul de aglomerat, dar chelnerul a găsit o masă cu două scaune şi m-a condus. Am comandat o apă tonică, pentru că mi-era sete. La Cami am mâncat nişte salată de vinete şi mă întrebam dacă nu miros a ceapă. Lasă, că nu mă pupam acum cu Boss! I-am dat un sms lui Mircea că mai întârzii puţin, ştia că am fost cu fetele. El era cu Nelu la o bere. A doua zi lua copiii să-i plimbe, voia să-i ducă la o fermă a animalelor şi mergeam şi eu cu ei. Eram un pic îngrijorată dacă mă vor plăcea şi dacă voi avea răbdare cu ei. Dar, dacă s-a schimbat Clau atât în privinţa copiilor, eu de ce nu aş fi putut să mă descurc?

Boss a apărut chiar când îmi stingeam ţigara. M-a pupat pe obraz şi a zis pe un ton critic: *„Fumezi? După câte ai trecut, ar trebui să te îngrijeşti mai mult de sănătatea ta!”*. Acum şi ăsta, parcă era tatăl meu! Îmi ţine predici! *„Fumez ocazional”*, i-am răspuns. S-a aşezat şi a comandat un capuccino. *„Ia, să auzim, care e baiul!”*, a zis el privindu-mă în ochi. Mi-am dres vocea înainte să-i răspund. *„Ştiţi că eu şi cu Epaminonda nu mai comunicăm de ceva vreme. Aş dori să pun punct căsniciei, e mai bine, cred, pentru amândoi”*, m-am încumetat eu să vorbesc. Oscilam mereu între formula de politeţe şi *tu*. El îşi freca bărbia gânditor. Era clar că nu-i plăcea ce aude, doar Epa era fiul lui, chiar dacă nelegitim, şi doar el m-a rugat să îl iau de soţ. A fost un fel de contract, până la urmă. *„Eşti sigură că e decizia cea mai bună? Epaminonda, din câte ştiu, nu are pe nimeni, e dedicat muncii. Are o situaţie foarte bună şi a primit ofertă de prelungire a contractului la post cu încă un an. Poate te întorci în America. Te aşteaptă o viaţă bună, un bărbat care te adoră, orice femeie îşi doreşte asta!”*. *„Da, sunt de acord cu ce zici. Doar că eu nu sunt orice femeie. Eu am nevoie de un bărbat lângă mine, nu de bani şi singurătate!”*, i-am zis înfruntându-i privirea. Nu mai aveam de ce să-i cânt în strună. Era vorba de viaţa mea, până la urmă. După câteva clipe de tăcere, a adăugat: *„Înţeleg. Atunci, asta e! Dar îţi spun un lucru, Cati! Sunt om bătrân şi trecut prin multe. Dragostea trece şi, peste ani, constaţi că din omul pe care-l iubeai nu mai e nimic care să te atragă. Şi ajungi să rămâi şi singură, şi săracă. Dar tu alegi, eu nu te pot obliga la nimic. Voi vorbi cu fiul meu şi îţi voi spune ce am stabilit.”* Intenţionat a zis că e fiul lui, de obicei nu accentua lucrul ăsta. Ştiam chestiile astea din tot felul de cărţi cu învăţăminte de viaţă. Dar simţeam că mariajul cu Epaminonda mă sufoca şi mă ţinea pe loc. *„Eu am încercat*

cât am putut ca lucrurile să meargă între noi. El se simte bine?”, l-am întrebat. Şi mă refeream la sindromul lui de tulburări obsesiv-compulsive. *„Da, se ţine de tratament, cât nu e stresat, e bine. De aceea mi-e teamă că şocul despărţirii voastre să nu-i facă rău”*, mi-a zis el. Acum toată viaţa mea era să aştept să prind momentul potrivit! Cred că mi-a văzut faţa dezamăgită, că a mai spus: *„Dar îţi promit că voi vorbi cu el!”.* l-am mulţumit şi i-am spus că, dacă e vreo problemă, sunt gata să plec şi din companie, nu doream să creez neplăceri. *„Deocamdată nu se pune asta în discuţie. Să rezolvăm cu divorţul vostru, apoi mai vedem”*, m-a asigurat el. Ne-am despărţit, el nu s-a mai oferit să mă conducă cu maşina, nici eu n-am îndrăznit să-i mai sar de gât.

Acasă, l-am găsit pe Mircea nervos, mirosea şi a bere. Mi-a spus că Teo i-a pus în vedere pretenţiile ei, pentru a nu mai aduce copiii prin tribunal. Era de acord să vină când vrea, dar să-i plătească, pe lângă pensia alimentară stabilită de instanţă, toate cheltuielile casei şi de şcolarizare ale copiilor. *„Sper că nu vrea să-i iei tu şi tampoanele!”*, am răbufnit eu. *„Dracu’ ştie! Dar nici să duc copii prin instanţă nu vreau. Voi face asta şi ne descurcăm noi”*, a zis el cu un aer amărât. M-am aşezat în faţa lui, la masa din bucătărie, acolo unde am tras nişte futaiuri pe cinste, pe vremuri, de ne băteau vecinii în calorifer *„Mircea, eşti conştient că ea nu va termina niciodată cu şicanele. Eu am răbdare, dar tu ştii în ce te bagi? Vei putea face totul aşa cum îţi asumi?”*, l-am întrebat direct. Iar el mi-a zis pe un ton ferm: *„Rezist!”*. Am râs amândoi şi ne-am luat în braţe. *„Cati, va fi bine!”*, mi-a mai spus. l-am povestit că am vorbit cu Boss, să-l abordeze pe Epaminonda cu divorţul şi speram să închei şi eu repede cu el. Că deocamdată puteam sta în continuare în companie. El mi-a spus că i s-a mărit salariul şi că nu ştia

câtă pensie alimentară va trebui să plătească, dar crede că ne va ajunge să trăim bine. *„Vreau să ne luăm amândoi o casă şi să trăim fericiţi, fără să ne fută nimeni la cap”*, i-am spus. *„Şi eu îmi doresc asta, Cati!”,* mi-a zis el. Am vorbit despre ziua următoare, când ne vedeam cu copiii şi, într-un fel, abia aşteptam. Simţeam că fac şi eu parte cu adevărat din viaţa lui Mircea.

M-am trezit de dimineaţă şi am pregătit cafeaua şi sandvişurile pentru drum. M-am îmbrăcat cu blugi şi un tricou, şi am luat o haină, că bătea un vânticel, deşi era soare. Mircea a făcut o omletă şi am mâncat. Ne-am dus cu maşina, iar Mircea a sunat-o pe Teo, ca să iasă copiii. Au venit ţinându-se de mână şi erau adorabili. Mircea m-a prezentat, după ce au urcat în maşină. Şi-au spus numele, serioşi, şi mă priveau curioşi. Mă studiau, iar după o vreme băiatul a întrebat: *„Tati, Cati e gagica ta?”. „E prietena şi iubita mea. Şi e şi prietena voastră, tati!”,* le-a explicat el. Mă minunam să văd un alt Mircea, răbădător şi duios. Am ajuns la fermă, am plătit biletele, eu ţineam rucsacul cu apă şi mâncare, pe care apoi mi l-a luat Mircea. Copiii erau entuziasmaţi de animale, au mângâiat iezii şi măgăruşii. Când am ajuns la bou, fata a exclamat că ce vacă ciudată. Iar Mircea a corectat-o, că e bou. La care fata a spus lămurită: *„Păi, aşa zice mama despre tine. Că eşti un bou”*. Lui Mircea i-au luat foc obrajii şi i-a spus calm: *„Mama ta greşeşte. Boul n-are nicio vină”.* Mie îmi venea să râd şi nu prea. Ne-am oprit pe o pajişte şi am mâncat sandvişurile. Copiii mâncau cu poftă şi se mirau că le-am făcut eu şi ce bune sunt. *„Tati, mama mă tot pune să iau nişte pastile scârboase şi nu mă lasă să plec la şcoală până nu le înghit. Şi ştiu cum s-o fentez!”*, a început băiatul să povestească. *„Cum faci, tati? Şi ce pastile sunt?”*, l-a întrebat Mircea. *„Nu ştiu, mama zice că pentru creştere. Dar eu ştii ce fac? O iau şi o pun sub limbă şi în faţa lui mama mă prefac că o*

înghit. Şi când ies afară din casă o scuip”, a continuat el bucuros. *„Aşa, tati! Dar poate sunt sănătoase pastilele, ştie mama ce vă dă”,* a încercat Mircea să fie împăciuitor. *„Nu mă interesează, sunt scârboase!”*, a zis băiatul hotărât. *„Da, sunt superb de scârboase, şi eu le-am încercat!”*, a confirmat şi fata, care era o dulceaţă. Băiatul avea ceva din privirea lui Teo, dar fata era bucăţică ruptă din Mircea. Erau amândoi tare drăgălaşi, iar când au coborât din maşină am coborât şi eu şi m-au cuprins cu mânuţele pe după gât, iar eu i-am strâns tare. Mircea s-a dus cu ei de mână până în casă, iar eu l-am aşteptat în maşină. Îmi era ciudă când ştiam că, în clipele alea, era cu Teo şi cine ştie ce-i mai turna în urechi, să-l indispună. Dar Mircea părea calm când a venit, şi m-a sărutat pe gură. A fost o zi reuşită. *„Ai nişte copii adorabili!”*, i-am zis. *„Ştiu! Ei mă motivează”*, mi-a spus el. *„Ştii ce e interesant?”*, i-am zis eu. *„Ce? Eu!”,* a glumit Mircea. *„N-ai zis toată ziua nimic de pulă”*, i-am zis eu. El mi-a luat mâna stângă şi mi-a pus-o pe şliţ. *„Ai dreptate. A trecut cam mult timp”,* spus el. Iar eu l-am frecat şi l-am strâns până a strigat că-l doare. Ăştia eram noi, doi nebuni!

27. NEVASTA ÎNŞELATĂ ŞI CONFESIUNEA MIOAREI

Am convenit cu Mircea să nu mai aducem copiii prin tribunale. A venit la mine într-o seară, spăsit ca un mieluşel. Şi cu vocea aia de milog, atunci când ştiu că are el un interes. Bine, de data asta e vorba de copii. Mi-a zis că vrea să comunicăm bine şi să poată veni oricând la copii, în afara de programul decis de instanţă, că ne va ajuta şi e mai bine aşa. Dar mama mi-a spus să-i pun condiţii, să plătească el toate cheltuielile casei, apă, curent, gaze, telefoane, internet. Că doar o făcea pentru copii şi nu era să plătesc eu din salariul meu. M-a enervat rău când a venit de Paşti. Şi când l-am sunat să meargă la şcoală, că băiatul a avut un accident. *„Ce, pula mea, mă pui pe drumuri pentru o vânătaie?”,* mi-a spus el. *„De unde era să ştiu eu? M-a sunat şi pe mine învăţătoarea!”,* i-am răspuns supărată. *„Copiii se mai ceartă, trebuia şi tu să ceri detalii, nu să mă trimiţi ca disperata! Am lipsit de la serviciu şi au ăştia nevoie acum de mine, că lucrăm la un proiect, şi aşa suntem în întârziere!”. „Şi, ce să zic!, stă proiectul în loc, că te-ai dus tu la şcoală! În fond, e vorba de copilul tău!”. „Nu pot să plec cum vrea pula mea, pentru orice fleac, că nu e firma lui tata!”. „Adică băiatul e un fleac? Hai, că am trăit să o aud şi pe asta!”,* i-am zis enervată. *„E un fleac ce faci tu, că mă suni pentru orice căcat”*, mi-a zis el. *„Da? Orice căcat? Păi, nu te mai sun deloc! Şi, ştii ceva? Nici pe copii nu-i mai vezi, dacă sunt fleacuri pentru tine. N-ai decât să stai la serviciu până crăpi, că mereu te-ai fofilat aşa!”*, i-am spus furioasă. Şi i-am închis telefonul, nu merita să-mi pierd vremea. Şi atunci m-am hotărât să trag de el cât pot, cu banii. Păi, ce crede el? Că a făcut copii şi gata? Îl doare în cur? Adică el să se distreze, să n-aibă nicio grijă, iar eu să duc tot greul!

Păi, nu merge aşa! Dacă a făcut copii, să simtă şi să-i pese, nene! M-am sfătuit şi cu Hanibal Tărăşenie, pe care parcă l-am simţit că mai voia proces. Dar a fost om şi mi-a zis că am dreptul să cer cât vreau, pentru că Mircea avea venituri mari. În fond, ce? Îmi strica să mă bucur şi eu de viaţă? Cum fac unele, de iau bogaţi de soţi, le toarnă copii, apoi se despart şi trăiesc boiereşte din pensia alimentară. Bine, Mircea nu e vreun bogătan, dar nici sărăntoc.

M-am dus pe la Mioara, simţeam nevoia să mai vorbesc şi eu cu cineva. I-am povestit şi ei de nesimţirea lui Mircea. *„Voi lua şi pielea de pe el!”,* i-am zis cu ciudă. *„Teo, eu nu vreau să mă bag, dar tu trebuie să te gândeşti că nu-l poţi lăsa fără niciun ban şi e bine să vă înţelegeţi pentru copii”*, mi-a zis ea gânditoare. *„Acum să mă gândesc să-i asigur eu confortul, sau cum?”,* am întrebat-o uimită. *„Nu e vorba de asta, dar nici să-l stresezi, că nu mai dă randament şi nici bani nu mai aduce”,* m-a lămurit Mioara. Cumva avea dreptate, dar mă cam durea undeva de stresul lui, la cât m-a stresat el pe mine. *„Bun, şi ce ai decis să faci?”,* m-a întrebat ea. *„Păi, îmi va plăti toate cheltuielile casei, ale copiilor şi ce se mai iveşte”*, i-am răspuns. *„Asta pe lângă pensie alimentară?”,* a întrebat iar. *„Da. O dată la două săptămâni face el cumpărăturile”*, i-am zis. Mioara a făcut ochii cât cepele. *„Adică el plăteşte pentru două case?”*, a întrebat mirată. *„Treaba lui ce plăteşte acolo, nu e singur, doar o avea şi curva aia salariu!”*, i-am zis eu. *„Şi, oricum, mama poate nu va mai avea aşa putere, îi voi zice să plătească o bonă”*, am continuat eu. *„Măi, Teodora, dar tu ai fost măritată cu vreun şeic? De unde crezi că va avea el atâţia bani?”*, a zis Mioara râzând. *„Nu mă interesează, nu a făcut copii, ca apoi să meargă să se distreze şi să rămân eu cu greul, să fie clar! Nu eu l-am gonit de acasă, doar ştii bine cum a fost!”*, am punctat eu. Mioara îşi freca bărbia, semn că

clocea vreo nouă filozofie de viaţă. *„Da, ştiu ce ai tras, dar l-ai şi îndepărtat”*, mi-a spus încet. *„Cum poţi să zici asta tu, prietena mea, care ştii cât am suferit?”*, am sărit ca arsă. Era culmea asta! Tot eu sunt vinovată că a plecat după pizde. Mioara a încercat să mă calmeze. *„Ştiu cât ai suferit, Teodora! Dar eşti pregătită pentru ce te aşteaptă, când tot ce făceai cu el vei face singură? Copiii sunt încă mici, tu ştii ce dobitocism e la noi şi că bărbaţii nu prea se însoară cu femei care au plozi. Nu vei putea aduce bărbaţi în casă, nu vei putea lipsi mult de acasă... Trebuie să te gândeşti la toate chestiile astea. Că nici n-o să te călugăreşti, acum!”*, a încercat ea să mă ia cu uşurelul. *„Tu crezi că de bărbaţi îmi arde mie? Din tot ce îţi spun, tu te gândeşti la sex! Ce propui, acum?”*, i-am aruncat furioasă, pentru că mă bulversa cu teoriile ei. Mioara a oftat adânc, apoi a zis: *„Nu am ce să-ţi propun. Poate era mai bine să stai cu el şi poate îl aduceai pe calea cea bună”.* Şi asta cu aberaţiile ei! *„Păi, tu crezi că e vorba de vreunul dintre fraţii tăi? Mircea a plecat după aia, o iubeşte sau ce mama mă-sii simte pentru nesimţită. Cum era să suport eu să mai stau cu el? Vorbeşti ca maică-mea!”,* i-am răspuns revoltată*. „Cu tipul de la pompe funebre cum merge? Ţi-a mai dat vreun semn?”,* a încercat să schimbe subiectul. *„Da, mă caută, îmi poartă de grijă, dar nu sunt în limbă după el”*, i-am zis. *„Tu ţine-l aproape, ai nevoie de un echilibru şi nu ştii în timp ce se leagă”,* a făcut ea iar pe-a sfătoasa. Simţeam că nu mai pot sta acolo şi m-am ridicat să plec. Am venit să-i spun despre divorţ, iar ea mă lua cu pilde moraliste. Păi, ea de ce l-a luat pe Manuel? Pentru că face ce vrea cu el. Ia, să o înşele, să vedem dacă ar mai vorbi aşa şi dacă ar rămâne cu el! Mioara m-a strâns în braţe şi a spus: *„Poate ţi s-a părut că bat câmpii. Tu ştii ce viaţă am avut şi că l-am întâlnit pe Manuel, când nu mai speram. Am făcut şi greşeli la viaţa mea şi îmi pare*

rău. Dar să ştii, Teodora dragă, e foarte greu după o ruptură. Eu am renunţat demult la cineva pe care-l iubeam mult. Nu e zi să nu mă gândesc la el. Am renunţat ca proasta, din orgoliu, în loc să lupt. Şi mi-a fost mult mai greu după aceea”. Am văzut lacrimi în ochii ei, iar ea şi le-a şters repede cu mâna şi s-a căznit să zîmbească*. „Nu mă lua în seamă. Vorbeam şi eu aşa, ca tâmpita, că te vreau liniştită”*, a adăugat. Am luat-o în braţe şi i-am mulţumit. Deci asta cu Mioara şi marea ei dragoste m-a dat gata! N-aş fi crezut!

Tot drumul spre casă am avut un nod în gât. Îmi era puţin teamă, dar nu credeam că aş fi suportat să stau cu Mircea şi să-i simt mirosul celeilalte, să-i văd privirea aia absentă, de bou indolent, să ne certăm din orice rahat. Mama dădea de mâncare copiilor şi mi-a văzut faţa răvăşită, dar nu m-a întrebat nimic. M-am dus să mă schimb în dormitor şi am văzut pe noptieră poza cu noi patru, *familia fericită, familia ideală!* Grozav! Am pus fotografia cu faţa în jos, ca să nu-i mai văd mutra rânjită a lui Mircea, şi m-am abţinut să nu plâng. Poate era momentul să încerc iar să mă conectez cu Universul.

28. AMANTUL ÎNSURAT ŞI LECŢIA DE LA TAXIMETRIST

Eram muci cu proiectul ăsta de la serviciu. Am lucrat şi două nopţi ca să-l terminăm la termen. Şeful, generos, ne-a dat voie să stăm o zi acasă, să mă fut în norocul lui! Ăsta ar vinde-o şi pe mă-sa, numai să-i fie lui bine! Aşa un jeg uman n-am mai văzut! Dintre toţi, Alex era cel mai fericit, că nu mai stătea nopţile cu nevastă-sa acasă. Nelu avea cearcăne până-n gât, dar vorbea cu Lizi, noua lui cucerire, pe WhatsApp. Cati îmi scria şi ea, mă întreba dacă am mâncat. Am observat că femeile astea au aceleaşi griji. Şi Teo mă întreba mereu dacă am mâncat, când eram la serviciu. De parcă aş fi ultimul idiot şi aş sta să mor de foame, dacă nu m-ar fi întrebat ea. În ultima noapte, când am încheiat cu bine lucrarea, am plecat odată cu Nelu spre casele noastre. El mi-a zis că ar bea ceva tare şi ne-am dus la un club, era trecut de două noaptea. Eram obosiţi, dar am comandat nişte whiskey, iar Nelu mi-a mărturisit că a ţinut mult la Cami, dar a început să se detaşeze. *„Băi, Nelu, dar te întreb şi eu o chestie. Ce pula mea ţi-a făcut Cami asta, de o visezi noaptea? Că pe mine, nu te supăra, nu m-atrage!”*, am îndrăznit să-l întreb. El învârtea paharul în mână şi, după ce a luat o înghiţitură, a spus: *„Mircea, nici pe mine nu m-a atras la început. Dar e o fată extraordinară, deşteaptă, corectă. Uite, nu a vrut să profite deloc, deşi alta, în situaţia ei, cu copil de gât şi fără serviciu, o făcea. Mi-a dat senzaţia aia de stabilitate, de familie, pe care nu am avut-o. Ţi-am zis că îmbătrânesc, coaie!”*, a spus el zâmbind. *„Şi acum care e treaba?”*, l-am întrebat iar. *„Păi, am lăsat-o să-şi vadă de viaţa ei, ţi-am zis că ea e cu gândul la grecul ei, ăla e şmecher şi n-o lasă să-l uite. Să ţii minte, frate! Nu poţi face binele cu forţa!”. „Cu Lizi cum e?”*, am fost eu curios.

„E bună, pe toate planurile. Bine, nici ea nu are toate ţiglele pe casă, că a fost cu dobitocul ăla, dar zice că mă iubeşte. Şi, băi, chiar ştie cum să o arate. Uite, acum e acasă la mine, în patul meu, şi a gătit pentru mine. Şi nu mă fute la cap. Dar eu ştiu că e acolo”, a vorbit Nelu, iar eu abia de-l recunoşteam. „*Ce pula mea se întâmplă cu noi?”,* l-am întrebat mirat. *„Nimic, doar că intrăm în altă etapă a vieţii”*, a filozofat el. Asta era clar, dacă am stat o oră într-un club şi nici măcar nu ne-am uitat la gagicile care îşi fluturau bucile pe acolo.

Am luat acelaşi taxi, el locuia în drumul meu. Şoferul avea chef de vorbă, iar nouă ne picau ochii în gură de somn. La un moment dat, l-am auzit cum ne povestea: *„Înainte de a vă întâlni cu iubita, sunaţi-vă soţia:* Bună, ce mai faci, ce face aia mică... *etc. În felul ăsta, nu te va mai suna în viitorul apropiat, ai nişte timp la dispoziţie. Nu exageraţi, însă, că se învaţă aşa, cu sunatul şi începe: unu – să te sune şi ea; sau doi – să intre la idei. Gândiţi dinainte toţi paşii afacerii, nu vă lăsaţi pe seama improvizaţiei.* Bă, eu sunt tovarăşul tău şi când te-am luat la întrebări te-ai pierdut, da’ când te-o întreba nevasta-ta unde-ai fost? *Încă o dată, nu exageraţi.* Hai, ieri ai fost că a rămas Eugen în pană. Dar cinci ore, mă? Şi de câte ori poate să rămână ăsta în pană? *Ştergeţi sms-urile de la amantă. A, vrei să le păstrezi? Dă print screen şi trimite-mi-le mie. După aia le ştergi”.* Eu şi cu Nelu ne-am uitat unul la altul şi am început să râdem, de era să ne pişăm pe noi. Cui şi-a găsit şi ăsta să dea lecţii despre neveste şi amante! Probabil ne credea nişte cheflii pe care-i aşteaptă nevestele cu tigaia după uşă.

Acasă, Cati dormea şi mi-am amintit de ce a zis Nelu, de Lizi a lui, cum dormea în patul lui. Şi am avut un sentiment de linişte. M-am dezbrăcat şi m-am băgat lângă Cati, n-am mai făcut duş, că nu mă mai simţeam în stare.

I-am simţit mirosul ei, amestecat cu parfum, ăla de la Marcman, cu care se dădea în ultima vreme. Chiar mirosea bine. Când am vrut să dau telefonul pe *silenţios,* am văzut că aveam un apel de la Teo. A sunat cu câteva ore în urmă, când eram la birou, dar n-am auzit. Ce-o fi vrut? Am intrat şi pe Facebook pe pagina ei şi am văzut o poză cu ea şi cu copiii, răsturnaţi pe pat şi râzând cu gura până la urechi. Am dat like şi m-am uitat vinovat la Cati, care dormea, respirând ca o vrăbiuţă. Teo nu arăta rău în poză, dar, de acum, pentru ea nu mai eram nimic altceva decât un bancomat. Am pus telefonul pe jos, lângă pat, ca să aud vibraţii, în caz că suna. Putea fi ceva legat de copii, nu de alta! Şi am adormit buştean.

29. AMANTA ŞI GHINIONUL

Situaţia Larisei devenea „belită”, ca să vorbesc ca ea. Sebi voia să vină în România, că îi era dor de ea. Tibi nu ştia nimic şi nici nu părea să bănuiască măcar. Adevărul e că niciodată n-am văzut-o pe Larisa mai îndrăgostită ca acum, parcă se mai îmblânzise şi nu mai era aşa stridentă. Când vorbea cu Sebi, se făcea roşie în obraji, era mereu veselă. Speram ca tipul din Londra să nu fie doar unul care să-i fută creierii şi să o lase baltă. Deşi nu ştiam ce avea de gând cu Tibi, care era soţul ei şi un băiat tare bun. Cami a rupt-o cu Nelu şi ofta tot mai des şi fără fereală după tatăl fetiţei, care o suna aproape în fiecare zi, chipurile să întrebe de Catina. L-a pălit brusc grija şi pe ăsta, după ce a dat bir cu fugiţii şi a lăsat-o pe Cami în căcat. Clau începea să se refacă şi dorea să înfieze un copil. Pişcoţel nu avea nimic împotrivă, dar cred că nici nu mai conta, mai ales că el era cauza relelor, inclusiv a faptului că ea nu mai putea avea copii. Eu m-am mai obişnuit cu tâmpeniile matracucii de Teo, care nu ştia ce procese şi ameninţări să mai inventeze, ca să-l stoarcă pe Mircea de bani. Aşa femeie materialistă...! Eu am zis de la început că e o ţărancă parvenită! Copiii erau drăguţi şi mă plăceau, dar mi-ar fi plăcut să am şi eu un copil cu Mircea. Încă nu avea el starea să vorbim despre asta, dar poate că nici nu era ceva de vorbit. Se întâmpla şi gata, nu? Observam că, pe măsură ce viaţa mea se liniştea, a fetelor se complica oarecum. Mă uitam la ele, nu mai erau nişte tinerele. De fapt, noi nu mai eram. Larisa avea riduri la colţul ochilor, mai ales când râdea. Ea e şi mai uscată de fel. Cami avea burtică şi un pic de bărbie dublă. Clau a fost bolnavă şi mereu cu siluetă de balerină. Acum, sigur că era şi ea uzată. Şi eu aveam nişte riduri, mă dădeam cu toate cremele Pământului. La corp încă arătam bine, dar

timpul trecea. Uite, cel mai bine se vedea după Catina, fetiţa lui Cami. Parcă ieri era un bebeluş, cu biberon, iar acum merge şi a început să vorbească. *„Fată, am slăbit şi mi s-au cam micşorat ţâţele”*, ne-a anunţat Larisa. Deşi ea nu era chiar una cu ţâţe mari. *„Poartă şi tu push-up, sunt acum tot felul de chestii”*, i-a zis Clau. *„Păi, a povestit un prieten de-al lui Tibi, s-a întâlnit cu o tipă care în poze avea nişte ţâţe, de-i venea să se frece între ele. Când şi-a dat aia jos sutienul, era plată. Ăluia nu i s-a mai sculat”*, a povestit Larisa şi am râs toate. Ne-am amintit de nebuniile noastre din anii trecuţi. Şi când am fost la Mamaia, şi le-au fugărit negrii pe Larisa şi Clau, sau când am fost cu Mircea la Constanţa şi s-a dat cu o cremă expirată pe sculă şi i-au ieşit bube, de s-a speriat. Sau când am dansat cu Epaminonda la Mangalia şi râdea, că îmi venea să intru în pământ de ruşine. Am şi uitat de răgetele lui de măgar. Şi mă întrebam ce o fi vorbit Boss cu el. După calculele mele, s-a întors de două zile din delegaţie. Dar era ciudat că nu m-a sunat. Poate a avut treabă. Mircea nu mă mai pisa la cap cu divorţul, dar tot trebuia să rezolv situaţia. *„Fată, păi, tu ce faci? Te bagă ăştia că eşti bigamă!”*, îmi zicea Larisa râzând. Acum tace şi ea, nu-i mai dă mâna să facă glume, doar are amant! Nici cu mama nu am mai vorbit despre asta. De fapt, ea nici nu ştie că sunt separată de Epaminonda, pe care-l divinizează, de când i-a trimis un buchet de flori de ziua ei. Ea ştia de Mircea, în sinea ei nu era de acord să fiu cu un om însurat. Îşi bătuseră gura nişte cunoştinţe, care ne-au văzut la mare împreună. Acum, nu mai avea ce să zică, Mircea era liber. Mă rog, vorba vine. Matracuca va face ea cumva să stea în calea fericirii noastre. Dar voi pune eu piciorul în prag, când nu voi mai fi doamna Potrivitu. I-am dat un mesaj lui Boss, dar nu mi-a răspuns prompt, aşa cum obişnuia. Poate nici eu nu mai aveam răbdare. Am plecat de la fete şi m-am oprit

la supermarket, să iau ceva pentru cină. Voiam să fac nişte paste. Chiar când plăteam la casierie, mă sună Boss. Eu, surescitată, era să plec fără să plătesc, cu coşul în mână. Şi a piuit drăcia aia de la intrare. Se uitau toţi la mine ca la o infractoare. Boss m-a chemat în oraş, în faţa unei librării din centru. M-am dus într-un suflet, cu plasa cu cumpărături în mână. Mă aştepta afară, elegant, cu ochelari de soare, deşi era la apus. Venise primăvara demult, acuşi venea vara, dar eu n-am apucat să mă bucur. Când am ajuns în faţa lui, şi i-a scos de la ochi şi m-a întrebat: *„Ce mai faci?”.* Doar nu m-a chemat până aici, cu punga de la magazin în mână, ca să mă întrebe ce fac. *„Bine, am fost la cumpărături”*, i-am răspuns încet, deşi fierbeam de nerăbdare să aud ce urmează. El a făcut o pauză, mi-a spus că urma să participe la un eveniment şi de aceea m-a chemat la librărie. Părea un pic aiurea, parcă se justifica pentru că noi, de obicei, ne vedeam prin restaurante. *„Uite, ca să nu o mai lungim, am vorbit cu Epaminonda şi nu vrea să divorţeze”*, a spus el repede. Eu era să scap plasa din mână. *„Cum adică nu vrea? Noi oricum nu mai suntem demult împreună”*, am întrebat eu şocată. *„Ţi-am spus că e dificil acum. Nici nu vreau să forţez lucrurile, i-ar agrava starea de sănătate”*, a mai spus Boss. *„Bine, şi eu ce fac? Aştept până când îi va fi lui bine?”,* am întrebat cu voce sugrumată. *„Se pare că ar fi cea mai bună variantă. Ştii că boala lui se manifestă în etape. Se pare că e şi bipolar”,* a răspuns încet. Eu mă simţeam pierdută şi uluită. El mi-a văzut faţa disperată şi a adăugat: *„Cati, te înţeleg perfect, dar înţelege-mă că nu vreau să-l pierd. E unicul meu fiu, aşa cum e el. Şi sper să se remedieze. Nu am ce să fac mai mult de atât”. „Şi dacă încerc să vorbesc eu cu el?”,* am zis cu voce pierită. *„Nu cred că e o idee bună. A spus că l-ai dezamăgit şi că e distrus, fiindcă vrei să divorţezi de el”. „Păi, dacă tot l-am*

dezamăgit, de ce să mai fiu soţia lui?”, l-am întrebat furioasă. Lângă Boss a apărut o femeie, la vreo cincizeci şi ceva de ani, frumoasă, elegantă şi care mă privea ca pe un gândac de bucătărie. Boss a tuşit uşor şi mi-a spus grăbit: *„Îmi pare rău, dar nu mai pot sta. Mai vorbim zilele următoare”.* Apoi mi-a întors spatele, cu dama de braţ, şi am auzit-o că-l întreba cine sunt. Iar el i-a spus: *„O fată de la firma noastră, are o mică problemă”. „Şi te pândeşte aşa, în stradă? Nu te lasă în pace nici în timpul liber?”,* a întrebat ea indignată. Nu ştiu cine pizda mă-sii era, de o futea pe ea grija, dar îmi venea să o scarmăn niţel. Boss a observat că n-am plecat şi şi-a dat seama că am auzit tot. *„E soţia consilierului meu din America”,* a lămurit-o, iar aia a tăcut. Pesemne crescusem în ochii ei, deja. Interesant, nu i-a spus că e fiul lui! Iar eu, care am crezut că Boss era sensibil la farmecele mele, uite că tot una purisancă i-a pus capac. Dintr-odată, m-am simţit ca o gospodină caraghioasă, stând acolo, în stradă, cu plasele cu cumpărături în mână. Am făcut semn unui taxi şi m-am dus acasă.

Mircea era obosit, a fost la fotbal cu băiatul, iar pe fetiţă a dus-o la o aniversare. A doua zi, mergea cu ei la doctor, la un control de rutină. *„Dar Teo nu mai face nimic? Te duci doar tu cu copiii peste tot?”*, am răbufnit eu. *„Cati, nu am energie nici să mă cert. Lasă o perioadă aşa lucrurile, apoi mai vedem”*, a zis el cu voce înceată. Clar era praf. Dar mă enervam, toată lumea îmi cerea să mai aştept, că om vedea, că o fi, că o păţi. Numai pe mine nu mă întreba nimeni dacă am chef. Şi răbdarea mea avea o limită. *„Bine, mai stăm, şi aşa Epaminonda nu vrea să divorţeze”*, i-am zis sictirită. *„Cum? Al dracu' Epicur!”*, a făcut Mircea. *„E bolnav”*, am zis eu. *„Parcă era deja”*, a zis el. *„Acum e mai grav, trebuie să prind un moment bun”*. Mircea m-a privit ciudat, iar eu am simţit că ceva nu-i

place. *„Ce e, iubi?”*, l-am întrebat îngrijorată. *„Nimic, doar că îmi vine să mă fut în ea de viaţă!”.* M-am aruncat în braţele lui şi mă gândeam că ce ghinion mai aveam şi noi.